

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/07 (97) ● 22 Şubat 2003 ● 500 000 TL

Dünyanın dört bir yanında milyonlar savaşa karşı öfkelerini haykırdı!..

Dünya haklarıyla omuz omuza verelim, emperyalist savaşı durduralım!

İÇİNDEKİLER

Dünya ölçüsünde büyüyen anti-emperyalist mücadele dinamikleri	3
Emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltelim!	4
Savaş pazarlığında son perde	5
ABD uşağı AKP hükümeti istifa!.. . . .	6
BDSP'nin işçilere ve emekçilere 1 Mart çağrısı.	7
15 Şubat gösterileri: Dünya emekçilerinin mücadelesinde bir kilometre taşı.	8-9
Berlin'de görkemli savaş karşıtı gösteri.	10
Dünyanın dört bir yanında milyonların katıldığı görkemli gösteriler...	11-13
Emperyalist savaşa karşı mücadele ve "savunma savaşı" safsatası.	14
Savaşın gerçekleri ve medyanın yalanları.	15
Kadın sorunu ve kadın çalışmasının sorunları üzerine... <i>(Orta sayfa)</i>	16-18
Toplumsal hayatın her alanında kadın-erkek eşitliği!.	19
Kölelik yasa tasarısı üzerinden sürdürülen pazarlıklar.	20
Yeni iş yasa tasarısına karşı sendika şubelerinin çağrısı...	21
Emperyalist savaş ve ekonomi...	22-23
Küresel eylem günü İstanbul'da binler alandıydı!	24
Savaş karşıtı eylemler	25-27
Münih'deki NATO savaş zirvesine karşı onbinler yürüdü!.	28
ABD-AB çatışması...	29
Yarınları yaşanır kılmak için örgütlenelim!	30
Mücadele Postası	31

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/07 (97) • 22 Şubat 2003
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Amerika, üs ve tesisleri inceleme iznini keyfince ve büyük bir rahatlıkla kullanıyor. AKP Hükümeti bir yandan "denklemin dışında kalamayız" diyerek "sıkı pazarlık" havasını sürdürmeye çalışırken, diğer yandan ABD'nin İskenderun Limanı ile Diyarbakır ve Sabiha Gökçen havaalanları üzerinden asker ve silah yığınağı yapması, yaşanan rezilliği, düşküncü teslimiyeti bütün açıklığıyla ortaya koyuyor.

15 Şubat'ta dünya halkları tutulması gereken yolu bir kez daha gösterdiler. Bu savaş engellenecekse eğer bu, işçi ve emekçilerin, halkların mücadelesinin eseri olacaktır. Öyle ya da böyle, emperyalist haydutlar emekçi halkların soluğunu enselerinde hissetmeye başladılar bir kez. Şimdi bu solukla gerçek bir çatışmaya hazırlanmalıyız. Asıl yenilgiyi o zaman tadacak haydut takımı ve işbirlikçi uşak tayfası.

1 Mart'ta Ankara'da gerçekleştirilecek eyleme bu bakışla hazırlanmak, katılımın yanı sıra vereceği mesajın önemini de gözönünde tutmak gerekiyor.

*İşçi sınıfı ve emekçiler cephesinden, savaşın yanı sıra ihmal edilemez gündemlerden biri de, pek çok hak gaspıyla yüklü yeni iş yasası saldırısıdır. Kölelik yasasına karşı tepkilerin de eyleme dönüştürülmesi günün temel görevlerinden biri. İstanbul'da bazı sendika şubelerinin girişimiyle 26 Şubat'ta işveren örgütü TISK'in binası önünde yapılması planlanan eylemin her yönden güçlü geçmesi için sınırlı olan zamanın çok iyi değerlendirilmesi gerekiyor.

* * *

Ekim Gençliği'nin yayınlanmış olan 58. sayısından, yer sıkışıklığı nedeniyle iktibas yapılamadı. Öte yandan, gençlik dergimizi de bu sayısından itibaren Yay-Sat dağıtımına vermiş bulunuyoruz. Bundan böyle Ekim Gençliği gazete bayilerinden temin edilebilir.

Ekim Gençliği
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete • Sayı: 97 • 22 Şubat 2003

Emperyalist savaşa karşı

58. sayısını Bayii ve kitapçılarda...

Dünya halklarıyla birlikte mücadeleye!

Baharın isyan ruhu ile

58. sayısını Bayii ve kitapçılarda...

Emperyalist savaşa geçit vermeyelim!

Dünya ölçüsünde büyüyen anti-emperyalist mücadele dinamikleri

ABD emperyalizminin son hazırlıklarını tamamlamak üzere olduğu Irak'a dönük savaş 15 Şubat'ta tüm dünyada kitlesel gösterilerle lanetlendi. Yaklaşık 100 ülkede milyonların katıldığı gösteriler, dünyada bugüne kadarki en kitlesel ve en yaygın savaş karşıtı gösteriler olma özelliğini taşıyor. Emperyalist ülkelerin en büyük kentleri savaş karşıtları tarafından gün boyu süren protesto gösterileriyle adeta işgal edildi. Kitleler alanlara sığmadı. Çoğu kentlerde göstericilerin önemli bir kısmı miting alanlarına ulaşamadı. Bazı kentlerde göstericilerle düzenin kolluk kuvvetleri arasında çatışmalar yaşandı.

Amerikan savaşına karşı başlayan eylem dalgası sürüyor. İlerleyen günlerde savaşın başlamasıyla birlikte bu eylemler daha da yaygınlaşacaktır.

En kitlesel gösterilerin savaşın başını çeken ABD, İngiltere ve onların kuyruğuna takılan İtalya, İspanya ve Avustralya'da gerçekleşmesi ise bir başka anlam taşıyor. Emperyalist savaşa karşı başlayan kitle gösterileri daha şimdiden, henüz savaş başlamadan savaş blokunun yüreğine korku salmış bulunuyor. İngiltere Dışişleri Bakanı J. Straw, kitlesel gösteriler karşısında işlerinin zor olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Bir takım akıl hocaları, Amerikan'ın peşinden sürüklenmekle başlarına ciddi bir bela aldıklarını ve bunun savaşı kazanıp kazanmamak kadar önemli bir mesele olduğunu yazıyorlar.

Dünyayı saran devasa kitlesel gösteriler, henüz eylemlere yansımayan ve gitgide artan tepkiler ABD emperyalizminin 11 Eylül saldırılarını vesile ederek başlattığı saldırılara, bu saldırganlığı meşru gösterme çabalarına indirilmiş büyük bir darbedir. Şimdiye kadar şaibeli anket sonuçlarını, manipülatif kamuoyu yoklamalarını, "terörizm" edebiyatına bulanmış sahte göz yaşlarını ve iğrenç yalanları kullanarak savaşın yolunu düzlemeye çalışan haydut takımının bütün kirli oyunları, bu kitlesel tepkilerle bozuldu. Bu savaşın ABD'nin bir hegomonya savaşı olduğu, asıl amacın Irak petrolüne el koymak olduğu, Irak'tan sonra sıranın başka halklara geleceği artık yalnızca sınırlı bir çevrenin dillendirdiği bir düşünce değil, milyonların eylemli tepkilerine konu olan bir gerçek ve bütün dillerde haykırılan bir slogan durumundadır. 15 Şubat gösterileri, savaşları tırmadıkları koşullarda cephe gerisinde nasıl bir tabloyla karşılaşacaklarını bu haydut takımına en etkili biçimde bir kez daha hatırlatmış oldu.

Birinci Körfez krizini izlemekle yetinen, Yugoslavya, Somali ve Afganistan saldırılarına kısmen tepki veren yığınların, bir yıldır hazırlıkları yapılan Irak savaşını daha bilinçli, daha örgütlü ve daha eylemli biçimde karşılaması, önemle dikkat çekilmesi gereken bir noktadır. Saddam'ın kanlı ve kirli sicilini, haydut takımının bu sicili saldırganlık vesilesi yapmaya dönük sistematik propagandasına ve savaşın henüz fiilen başlatılmamış olmasına rağmen milyonların hep bir ağızdan ABD ve uşaklarının savaşını lanetlemesi, Irak halkıyla dayanışması tarihsel önemde bir gelişmenin de başlangıcı sayılmalıdır. Bu, on yıllar sonra kitlelerin uyanması ve yığınsal olarak harekete geçmesinde; daha özeldense emperyalist haydutların yeni dönemdeki savaş ve saldırılarına karşı tutum almasında yeni bir aşamadır. Kitleler, emperyalistlerin güç gösterilerine ve uluslararası bir takım kurumlara çok fazla prim vermeden, bu savaşı durdurmak için doğrudan

sokağın ve eylemin diliyle tepkilerini ortaya koyarak sahnede yer almaya başlamıştır. Deyim yerindeyse, savaş emekçi yığınların gözlerini açmıştır. Farklı uluslara ve dinlere mensup emekçiler, düne kadar uysallıkla boyun eğdikleri ABD liderliğindeki kapitalist dünya düzenini sorgulamaya, yıkıcı sonuçlarına karşı birlikte harekete geçmeye başlamışlardır.

Madalyonun öteki yüzünde de aynı resim var

Peki milyonları sokağa döken, ortak tutum almaya ve ortak hareket etmeye iten şey yalnızca Irak savaşıyla sınırlandırılabilir mi? Savaş elbette bugünkü kitlesel hareketliliğin katalizörüdür. Fakat mevcut tepkiler yalnızca haksız bir savaşla sınırlı olmadığı gibi, tepkilerin hedefi de yalnızca bu savaşın başını çeken haydut takımıyla sınırlı değil. Bugünkü yığınsal tepkilerin arkasında son on-on iki yılın sarsıcı gelişmelerinin yarattığı bir birikim var. 11 Eylül öncesinde savaş değil, kapitalizmin küresel saldırılarının yol açtığı yoksullaşma, derinleşen servet-sefalet kutuplaşması, emekçi yığınların maruz kaldığı hak gaspları ve buna karşı gelişen tepkiler, öne çıkan temel gündem konusuydu. Emperyalist savaş karşıtı hareketin bugünkü yığınsal düzeye sıçramasında kapitalizmin küreselleşme adı altında başlattığı saldırılara karşı geliştirilen ve bir dönemdir süreklilik kazanan direnişlerin dolaysız bir payı oldu. Afganistan saldırısı ve ardından Irak'a dönük savaş hazırlığı bu tepkileri kamçılıyıp belli sınırlarda ve savaş karşıtlığı noktasında merkezileştirdi. Farklı ırklara, farklı uluslara mensup çoğu emekçi insanlar bu nedenle daha kolay ve daha hızlı bir şekilde bir araya gelebildiler. Bu nedenle 15 Şubat'ta yalnızca bu haksız savaşı değil, emperyalist dünya düzeninin saldırgan politikalarını da protesto ettiler, etmeye devam ediyorlar.

Savaşla başlayan bir hesaplaşma dönemi

Alanlara çıkan yığınların tamamının kapitalist düzeni karşılarına aldığı, bu bilinçle harekete geçtikleri şu aşamada elbette söylenemez. Çıkarlarının bu savaşa karşı olmayı gerektirmesi ve bu savaşın haksız bir temele dayanması onları buluşturan ortak nokta. Oysa bilincinde olsunlar ya da olmasınlar, karşılarında savaşın kaynağı olan ve emeğe karşı saldırılarda pervasızlaşan kapitalist sömürü düzeni, kendi hukukunu da hiçe sayacak kadar azgınlaşan emperyalizm gerçeği var. Ve bu sistem önümüzdeki yıllarda savaşları ve saldırganlığı daha da tırmandıracak. Irak'ı başka ülkeler, kriz ve çatışmaları yenileri izleyecektir.

Savaşın karşısında yer alan her kesim, her durumda bu gerçekle yüzleşmek durumunda kalacaktır. Savaşın başladığı koşullarda bu yüzleşmenin daha sert biçimler alacağını, savaşın yol açacağı faturaların bir avuç sömürücü asalak dışında hemen hemen her kesimi kapsayacağını söylemek bile gereksiz. Savaş karşıtı bir kesimin sınıfsal konumu nedeniyle daha ciddi bir hesaplaşmadan uzak durup, hümanist, liberal bir savaş karşıtı çerçeveye yetinmesi son derece doğaldır. Mevcut durumu daha dolaysız kavrayacak bir sınıfsal konuma sahip olan işçi ve

emekçi yığınların daha ileriden mücadeleye atılması, işin rengini değiştireceği gibi savaşın seyrini de etkileyecektir.

Son birkaç yılın gelişmeleri, emekçi yığınların mevcut karşıtlıkları sınıfsal çatışmalar temelinde geliştirme eğilimi taşıdığını gösteriyor. Daha Afganistan ve Irak saldırıları gündemde değilken yaygınlaşmaya başlayan kapitalizm karşıtı sloganlar, kitleselleşmeye başlayan eylemler bunun ön belirtileridir. Tüm dünyada çığ gibi büyüyen emperyalist savaş karşıtlığının daha kararlı ve tutarlı bir mücadeleye konu olması, mevcut tepkilerin düzene yönelip bir hesaplaşmaya dönüşmesi işçi ve emekçilerin bağımsız sınıf tutumuyla bu harekete önderlik edebilmesine bağlıdır.

Emperyalizmin yenilgisi için Ortadoğu halklarının birleşik direnişi!

Kuşkusuz ki saldırı hedefinde olan bölge halklarının direnişi ve saldırılara karşı birlikte hareket etmesi çok daha yakıcı bir önem taşıyor. Dünya ölçüsünde yaygınlaşan emperyalist savaş karşıtı gösteriler, halihazırda saldırı hedefindeki bölge ülkelerinde son derece zayıf geçiyor. Fakat bu durum geçicidir. Ortadoğu halkları arasındaki son derece güçlü etnik, dinsel, kültürel ve bölgesel bağlar mevcuttur. Bu bağlar ne yazık ki şimdiye kadar hep işbirlikçi iktidarlar tarafından gerici biçimlerde kullanıldı. Dinsel, etnik ve bölgesel çatışmaları körükleyen egemen sınıflar, bölge halklarını koyu bir baskı ve sefaletle mahkum ederek saltanatlarını sürdürdüler. Halklar gerici politikalarla bölündüler, birbirlerine karşı kullanıldılar. Bunun yarattığı gerici etkiler hala da belli ölçülerde sürüyor.

Buna rağmen halkların ezici çoğunluğu şimdiye kadar rastlanılmayan ölçüde bu haksız savaşa karşıdır. Bugün düne göre emperyalizmin niyet ve hedefleri çok daha açık biçimde görülebilmektedir. Bu güçlü karşıtlığın eylemlere ve mücadeleye dönüşmemesinin önündeki gerici engeller kaldırıldığı, alternatif bir güç ve politikayla arayışlara bir parça yanıt verildiği ölçüde, Ortadoğu halkları bu hesaplaşmaya girişmekten geri durmayacaklardır.

Bölge halkları azgın bir terör, sömürü ve baskı altında en temel özgürlüklerinden yoksun yaşamaktadır. Ortadoğu yıllardır talan edilmektedir. Emperyalist haydutlar döne döne savaş çıkarmakta, işbirlikçi iktidarlar sefalet ve baskıdan başka bir şey sunmamaktadır. Emperyalizmin ve işbirlikçi iktidarların yılları bulan gerici politikalarından çok çeken emekçi bölge halkları, şimdi yeni bir yıkımın eşiğinde ve yeni bir hesaplaşmayla karşı karşıyadırlar. Hem savaşa alet olan kendi işbirlikçi iktidarları hem de onların efendileriyle... Ve bugün, birleşik ve militan bir mücadele için çok daha güçlü nedenler, çok daha güçlü dinamikler söz konusudur. Bunun önündeki engelleri aşmak son derece kolaydır. Yeter ki bütün bunları görmek için bir kez daha haksız bir savaşın çıkması beklenilmesin, sınıf mücadelesi ve bölge halklarıyla dayanışma görevleri ertelenmesin. Eninde sonunda yenilen emperyalizm ve uşakları, kazanan ise direnen halklar olacaklardır.

Bu onurlu direnişte Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerini tarihsel bir sınav bekliyor.

Emperyalist savaşa hazırlık ve kirli pazarlıklar içiçe sürüyor...**Emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltelim!**

Aylardır emperyalist saldırganlığa destek vermek için hazırlanan sermaye iktidarı, temsilcileri aracılığıyla sözde “barışçıl” bir çözüm için çaba harcadıklarını tekrarlayıp durmaktan geri durmuyordu. Barışın “sözcü”lüğünü Abdullah Gül üstlenmişti. Ancak Washington’dan gelen baskılar sonucu bu ikiyüzlü tavrı terketmek zorunda kalan Gül, “artık bizden günah gitti, stratejik ortağımızın yanındayız” açıklamasıyla emperyalist savaşın safında olduklarını resmen ilan etmişti.

Sözde uluslararası yasallık aranıyordu

Pratikte çok farklı bir tutum içinde olsalar da resmi açıklamalarda, Türkiye’nin uluslararası yasallığa çok önem verdiği ve savaşa destek vermek için BM Güvenlik Konseyi kararının gerekli olduğunu defalarca tekrarlayıp durdular. Buna rağmen Ankara’daki işbirlikçi uşaklar ABD-İngiliz savaşa çetesine desteklerini resmi olarak ilan ettiklerinde, ortada aradıkları sözde yasallıktan eser yoktu. Tam tersine, Güvenlik Konseyi’nin birçok üyesi savaşı gerektirecek bir durumun söz konusu olmadığını açıklıyordu. Emperyalist saldırının kaçınılmaz olduğunu ilan eden işbirlikçiler üs, liman ve demiryollarını efendileri Amerika’nın kullanımına sundular. Kardeş Irak halkına karşı işlenen suçlara 12 yıldır ortak olanlar, savaşa hazırlık kapsamında attıkları adımlarla fiilen savaşın bir tarafı haline gelmiş oldular.

Türkiye tehdit altında mı?

Dünyanın dört bir yanında emperyalist savaşa karşı milyonlarca insanın eyleme hazırlandığı, silah denetçilerinin ikinci raporu Güvenlik Konseyi’ne sunmaya hazırlandıkları günlerde ABD, Türkiye’nin NATO tarafından korunmasını talep etti. Ancak bu talep Fransa, Almanya ve Belçika tarafından reddedildi. Ortada Türkiye’nin korunmasını gerektirecek bir durum olmadığı, bu adımın savaş dışındaki çözüm olasılıklarının önünü tıkayacağı Fransa tarafından dile getirildi. Belçikalı bir yetkili ise bu talebi, “ABD, Irak’a saldırıya NATO’yu bulaştırmak için Türkiye’yi kullanıyor” şeklinde yorumlandı. Bu gelişme, gerici saldırgan NATO ittifakının 54 yıllık tarihinin en ağır krizini yaşadığı şeklinde değerlendirildi.

Tam bu aşamada uşak takımı, NATO şartının 4. maddesinin Türkiye için uygulanmasını resmen istedi. Bu madde toprak bütünlüğü, siyasi bağımsızlığı ya da güvenliği tehdit altında olan üyeler için uygulanabiliyor. Bizzat emperyalistler tarafından on yıllardır çiğnenen “siyasal bağımsızlık” bir yana bırakılırsa, Türkiye’nin “güvenliği”nin ya da “toprak bütünlüğü”nün Irak tarafından tehdit edildiğini iddia etmek arsızlığın da ötesindedir. Elbette bu talebin gündeme gelmesi boşuna değildir. Dünya halkları nezdinde gayri meşru olan emperyalist saldırı ve savaşa meşruiyet arayışının bir gereğidir. Bu utanç verici görev, ABD emperyalizminin bölgedeki en sadık uşağı ve tek NATO üyesi olan işbirlikçi Türk

sermaye iktidarına verildi. Bu mantığa göre Irak, Türkiye’nin toprak bütünlüğü ve güvenliğini tehdit ettiğine göre saldırgan bir devlettir. Üstelik kitle imha silahlarına da sahiptir, o halde saldırıyı fazlasıyla hak ediyor demektir.

ABD ve Türkiye tarafından gündeme getirilen 4. madde ile ilgili talep, NATO üyeleri arasındaki çelişkilerin daha da keskinleşmesine vesile oldu. Peşpeşe toplantılar sonucunda ancak iğreti bir çözüme ulaşılabildi. ABD taleplerini sınırlarken, Fransa, Almanya ve Belçika bu talepleri şimdilik kabul ettiler. Ancak emperyalist pakt içindeki bu çatışma pek halledilmiş görünmüyor. Zira NATO Genel Sekreteri George Robertson, ABD talebine karşı muhalif tutum alan ülkelere gönderdiği uyarı yazısında, “İttifakı batırıyorsunuz. Bunun bütün sorumluluğu sizin olacak” ifadelerini kullandı. ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld ise, daha da ileri giderek, ABD talebine karşı çıkan ülkelerin tutumunu, “çok büyük bir hata, sürpriz ve nefes kesici bir sonuç olacaktır” ifadeleriyle tepki göstererek, emperyalistler arası çelişkilerin gün geçtikçe keskinleşeceğine işaret etti.

Türkiye’nin talebi, “tehdit altında” olduğu gerekçesi utanç verici olduğu kadar tam bir arsızlık örneğidir. 12 yıldır Irak halkının tepesine bomba yağdıran Amerikan uçaklarının İncirlik Üssü’nden kalktığı, şimdi tüm ülke topraklarının bir saldırı üssü halinde getirildiği gözönüne alındığında, kimin kim için tehdit oluşturduğu yeterince açıktır.

Silah denetçilerinin ikinci raporu: Irak’ta kitle imha silahı bulamadık

BM Silah Denetim Komisyonu Başkanı Hans Blix ve Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı Başkanı Muhammed El Baradei Güvenlik Konseyi’ne silah denetimleri ile ilgili ikinci raporlarını sundular. Irak’taki 60 günlük denetimleri sırasında kitle imha silahı bulamadıklarını açıkladılar. El Baradei denetçilerin nükleer silah izi bulamadıklarını, ancak hala aramalarını sürdürdüklerini belirtti. Blix ise, denetimlerde ilerleme sağlandığını, Iraklı yetkililerin denetimlerin ikinci aşamasında daha çok işbirliği yaptıklarını söyledi. ABD-İngiliz iddialarının aksine denetçiler, saldırganların işine yarayacak bir malzeme bulamadıklarını açıklamak durumunda kaldılar. Buna rağmen Hans Blix, BM’de yaptığı konuşmada, Amerikan haydutlarını hoşnut edecek ifadeler kullanmak için özel bir çaba harcadı. Bazı ayrıntı ve varsayımları (boş füze başlıkları, BM’nin füzeler için tanıdığı 150 km’lik menzil sınırının aşıldığı vb.) sıralayan Blix’in açıklamaları, Bush ve savaşa çetesini tarafından, BM kararlarının Irak tarafından “maddi ihlali”nin, dolayısıyla Irak’a saldırı koşullarının oluştuğunun bir kanıtı olarak yorumlandı. Raporun Güvenlik Konseyi’ne sunulmasından sonra bir açıklama yapan ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, “Güvenlik Konseyi’nin denetim sürecinin sonsuza kadar devamına izin vermeyeceğini” belirterek, “Irak’ın

silahsızlandırılmasının daha ne kadar süreceğini” sordu. Aynı açıklamada “El Kaide bağlantısını ortadan kaldırmanın zamanı geldi” türünden saldırgan ifadeler de kullandı. Buna karşın ABD ve İngiltere dışındaki Güvenlik Konseyi daimi üyeleri (Fransa, Rusya ve Çin) Irak’a saldırmak için yeterli bir neden bulunmadığını, Blix ve El Baradei’nin ekipleriyle birlikte silah denetimlerine devam etmeleri gerektiği yönünde görüş bildirdiler. Güvenlik Konseyi’ne yeni bir karar tasarısı sunmaya hazırlanan ABD-İngiliz savaş koalisyonunun işi öncekine göre daha da zor görünüyor.

Kirli pazarlıklar son aşamaya geldi

Efendi ile uşak arasındaki pazarlıklar son aşamaya gelmiş görünüyor. Bundan dolayı olsa gerek, daha sert üsluplar kullanılıyor. İşbirlikçi sermaye devletini yönetenler elbette emperyalist savaşa katılma kararını yeni vermediler. Daha Ecevit hükümeti dönemindeki İMF kredileri buna işaret ediyordu. Bu uzun denebilecek süreçte pazarlıklar askeri, siyasi, bürokratik, ekonomik vb. alanlarda devam etti. Ankara’daki uşakların, ABD haydutuna hayır diyebilecek iradede yoksun olduklarını her iki taraf da biliyordu. Tek sorun, Amerika’nın emperyalist çıkarları için yıllardır koçbaşı görevi yapan Türk devletinin bu defa kendini biraz daha pahalıya

pazarlama çabasıdır. Bu çerçevede Washington'a giden son heyet Dışişleri Bakanı, Devlet Bakanı, Merkez Bankası Başkanı, Dış Ticaret Müsteşarı ve Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşar yardımcısından oluşuyordu.

Ankara'daki Amerikan uşakları bazı olguları kullanarak pazarlıkta ellerini güçlendirmeye çalışıyorlar. ABD'nin BM'de yalnız kalması, Türkiye kamuoyunda yüzde 90'ları aşan savaş karşıtlığı, Türkiye'nin savaşa katılmasının ABD için taşıdığı önem vb... Saldırgan efendilerinden daha çok şey koparabilmek için bu koşulları öne süren Amerikan uşakları, beklenenin aksine, kesenin ağzını açıp bekleyen bir Bush yönetimi bulamadılar. Dahası, pazarlık esnasında aşağılanıyorlar da. Washington'a giden son heyet içinde yer alan bir görevli, "görüşmeler sırasında kalbinin (aşağılanmaktan dolayı) sıkıştığını, Amerikalılar'ın çok kibirli olduklarını" bir köşe yazarına dert yanarak anlatıyor. Küstahlığı ve saldırganlığı ile bilinen ABD emperyalizmi, kendi uşaklarına da aynı muameleyi reva görüyor. Ankara'da iken "stratejik ortağız" diye böbürlenilenler, Washington'da tam bir uşak muamelesi ile karşı karşıya kalıyorlar.

Sermaye iktidarı Washington seferinden istediklerini elde edemedi. Pazarlıklar hala devam ediyor. Kan parası olarak talep edilen dolarların ancak yarısına ulaşabilen AKP'li bakanlar, Beyaz Saray'dan, Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmayacağına dair yazılı bir taahhüt koparamadılar. Savaşa sürülecek Türk askerinin komutasının da Amerikalı subaylarda olması yönünde ısrarlı olan ABD ordusu geri adım atmıyor. Basına sızan son bilgilere göre, Amerikalı generaller bu konuda geri adım atarak ABD dayatmalarını kabul etmişler. 60 bin Amerikan askerinin Türkiye üzerinden Irak'a saldırmak için geçiş yapacağı, buna yakın sayıda Türk askerinin de bu cephede yer alacağı, bunlardan 15 binine sembolik olarak Türk subaylarının komuta edeceği söyleniyor. Bölgeye gidecek Türk askerlerinin, ABD'li askerlerin hemen arkasında "takviye kuvvet" konumunda olacağı ve bizzat çatışmalara da katılabileceği sızdırılan haberler arasında.

ABD'nin 18 Şubat'ta ikinci tezkerenin meclisten geçmesi ile ilgili dayatmalarına karşı Erdoğan ve Gül tarafından yapılan son açıklamalar, kamuoyunu yanıltarak, savaşa karşı çıkıyorlarmış gibi bir görüntü yaratmayı ve milletvekillerini ikna etmeyi hedefliyor. Bu "horozlanmaların" hemen ardından, aynı konuşmalar içinde yer alan ifadelerde, savaşa destek verileceği, dahası verilmek zorunda olduğu işleniyor. ABD dönüşü basına yaptığı açıklamada Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış da, "Türkiye, bu konuyu bir an önce meclise getirmekte kararlıdır. Bu kararlığımızda herhangi bir değişiklik yok" diyor. Savaşa verilen desteğin gerekçeleri hep aynı. "Ulusal çıkarlar", "bağımsız Kürt devleti" ve tabii "savaşın yaratacağı ekonomik zararlar"ın karşılanması. Komşu bir halkın yıkımı ve katledilmesi ise onların sorunu değil.

Emperyalizme ve yerli işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltelim!

15 Şubat'ta dünya çapında milyonların katılımıyla gerçekleşen savaş karşıtı eylemler göstermiştir ki, emperyalist savaş ve saldırganlık dünya halkları nezdinde gayri meşrudur, haksızdır ve bütün insanlık için ciddi bir tehlikedir. Bu savaşı destekleyen tüm güçler, dolayısıyla işbirlikçi Türk sermaye devleti de emperyalist savaş karşıtı mücadelenin temel hedeflerinden biri olmalıdır. Emperyalizmi ve ülke topraklarını bir saldırı üssü haline getiren yerli uşaklarını hedef alan, işçi sınıfı önderliğinde bir örgütlü mücadeleyi yükseltmek, bu kirli savaşa karşı kitlesel eylemliliklerle alanları doldurmak günümüzün en acil görevidir.

Savaş pazarlığında son perde

Bernard Shaw bir baloda güzel bir kadına bir gece birlikte olma karşılığında 1 milyon sterlin vermeyi önerir. Genç kadın öneriyi kabul eder. Gece boyunca eğlenirler. Balo bitip de dışarı çıkacakları zaman Shaw kadına "gelin şu parayı 100 sterline indirelim" der. Kadın bunun üzerine yaygarayı basar: "Siz beni ne zannediyorsunuz, bir sokak fahişesi mi?" Bernard Shaw bunun üzerine "Hanımefendi bu konuda gecenin başında anlaşmıştık, şimdiyse fiyatta pazarlık ediyoruz" der.

Bu durum tam anlamıyla Türkiye'yi yönetenlerin durumunu ortaya koyuyor. Bir yanda Türkiye'nin savaşa ABD yanında gireceğinin kesinleşmiş olması, diğer yanda keskinleşen pazarlık... Üstelik uşak tayfası bu pazarlığı, savaşa karşı olma gibi sunmaya çalışıyor.

Ama artık herkes biliyor ki, savaşa katılım konusunda çoktan anlaşmış ve bu konuda gereken pratik adımlar atılmıştır. ABD askerlerinin ülkeye gelişi için her türlü hazırlık yapılmış, havaalanı ve limanların işgal güçleri için kullanışlı hale getirilmesi, hatta işgale katılacak Türk birliklerinin komuta düzeyinin planlanmasına dek pek çok konuda anlaşma sağlanmıştır..

Sermaye devletinin savaşa ABD yanında katılma isteği ve bu konuda yapılan pazarlıklar uzun zamandır biliniyordu. Pazarlıklar kimi zaman açıktan kimi zaman el altından yürütülüyordu. Ancak durum hiçbir zaman bu kadar net ortaya çıkmamıştı. Sermaye devletinin temsilcileri sürekli barıştan yana olduklarını, bunun için ellerinden geleni yaptıklarını söylüyorlardı. Bir yanda Avrupa başkentleri turlanırken diğer yandan Arap ülkelerinin yöneticileri biraraya getirilerek toplantılar düzenlenmişti. Ama artık ABD'nin bu tür oyunlarla kaybedecek vakti yok. Bu durum gerçeklerin üzerindeki perdenin kaldırılmasına neden oldu. Pazarlıkların ve "sert" çıkışların nedeninin satış fiyatı konusundaki anlaşmazlık olduğu ortaya çıktı.

ABD uzun zamandır yürüttüğü hazırlıkların son aşamasında işin yasal kılıfının da işbirlikçi iktidar tarafından derhal halledilmesini istiyor. ABD askerlerinin Türkiye topraklarında konuşlanmasına olanak tanıyacak olan tezkerenin meclisten geçmesi bu işin en önemli bölümünü oluşturuyor. Bu tezkerayla birlikte ABD birlikleri ülkeyi sınırsızca kullanma olanağı bulacak. Aslında bu uzun zamandır fiilen yaşanan bir durum. Fakat bu kez gelecek olan Amerikan askerlerinin sayısının oldukça kabarık ve kalış sürelerinin uzun, bu nedenle bir an önce meclisten karar çıkması gerekiyor. Bu ise hükümeti oldukça zora sokmuş durumda. Ülkede yüzde 90 oranındaki savaş karşıtlığının yanında ortaya çıkacak fatura hükümeti düşündürüyor. Geçen savaştan bu yana Türkiye'nin uğradığı maddi kaybın 100 milyar dolar civarında olduğu açıklanıyor. Körfez Savaşı'na bir koyup üç alma hayalleri kuran, sonuçta el elde baş başta kalan Türk burjuvazisi bu kez işini sağlama almaya çalışıyor. Verilen sözlerin yazılı olarak

güvencelenmesi isteniyor. Ne de olsa "dost ve müttefik" Amerika'nın uşaklarını yüzüstü bırakma gibi bir huyu var.

Türk burjuvazisi pazarlıklarda elindeki tüm kozları kullanıyor. Savaş sırasında Türkiye'nin kullanılmaması ABD için oldukça kabarık bir faturaya neden olacağı gibi işgalin başarı şansını da zayıflatacak. Bunun bilincinde olan sermaye devleti önüne atılacak kemiğin büyümesi için elinden geleni yapıyor. Tezkere ile gündeme gelen pazarlıklar bunun ifadesi. Açıklananlara göre Türk devletinin 10 milyar dolarlık hibe istemesine karşın ABD birkaç milyar dolardan fazlasını vermeye yanaşmıyor. Yanısıra ABD hazinesi garantili tahvil ihracı, IMF'ye olan borç ödemelerinin ertelenmesi ve askeri borçların silinmesi de talepler arasında. ABD'nin son önerisi 4 milyar dolar hibe, 2 milyar dolarlık silah borcunun affı ve Irak petrol gelirlerinden bir milyar dolarlık pay oldu.

Pazarlıklar iki ülke arasında en ileri düzeyde yürütülüyor. Bakanlar ve üst düzey bürokratlar sürekli karşılıklı ziyaretlerde bulunuyor ve pazarlığı bitirmeye çalışıyorlar. Son olarak hükümetin iki bakanı Amerika'ya giderek Bush ile görüştüler, istekleri dillendirdiler. Fakat talepler "müttefik" Amerika'yı kızdırmış durumda. Ne de olsa Amerika kendisiyle pazarlık edilmesine ve taleplerinin geciktirilmesine alışık değil. ABD yetkilileri ardarda tehditkar açıklamalarda bulunup tezkerenin derhal meclisten geçirilmesini istiyorlar. Bunlardan en dikkat çeken Bush'un açıklaması. Bush Gül'e verdiği sözü hatırlatarak buna uymasını istedi. Bu açıklama savaş konusunda pazarlıkların çok önceden tamamlandığını, bugüne kadar sergilenenlerin ikiyüzlü bir oyun olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

Pazarlıklar bizlerin ve kardeş bir halkın kanı üzerinden yapılıyor. Masaya sürülen her koz gençlerimizin kanı, emekçilerin alın teridir. Buna dur demek ise ancak işçi ve emekçilerin ellerindedir. Bu kirli ve haksız savaşa dur demek için sokağa çıkmalı, kaderimizi kendi elimize almak için harekete geçmeliyiz.

Düzenin hiçbir partisi işçi sınıfına, emekçilere ve yoksullara gelecek veremez...

ABD uşağı AKP hükümeti istifa!

Olaylar o kadar hızlı geliyor ki, AKP'nin hükümette henüz dördüncü ayında olduğunu unuttuk. AKP sanki uzun zamandır hükümetteymiş izlenimi veriyor. İktidar sahiplerinin ve arkasındaki emperyalist ABD'nin bir dediğini iki etmeden yerine getiriyor. Uşaklıkta selefini çoktan solladı. Hükümetler politikasındaki ya da devlet geleneğindeki kesintisizlik, AKP'nin "yeni"liği namına ortada hiçbir şey bırakmadı. AKP eskinin çok daha beter bir devamı olduğunu çok kısa bir sürede ispatladı. Böyle olunca, AKP'nin sadece dört aydır işbaşında olduğu doğallığında unutuluyor.

Emekçi sınıflara yönelik saldırılarda 57. hükümetin bir devamı olması, AKP'nin önemini azaltmıyor. Bir kere ipliği pazara çıkmış bir hükümetle bunca saldırı kotarılamazdı. Üstelik koalisyon ortakları son dönemde birbiriyle dalaşmaya başlamış, iş görme kabiliyetini yitirmişti. Dolayısıyla seçimlerin erkene alınması bir ihtiyaçtı. İMF yıkım programının sadakatle uygulanması ve savaş için güçlü bir meclis, güçlü bir hükümet gerekiyordu ve mumla aransaydı böylesi bir hükümet ve bir meclis bulunamazdı.

Sermaye çevreleri, ordu ve sermaye medyasının bir kısmı AKP'nin takkiye yaptığından, şeriatçı kimliğinden dem vurdular. Ama bu AKP'yi hiçbir şekilde kusurlu bir hizmetçi yapmıyor. AKP hükümeti öyle her babayığidin harcı olmayan bir süratle bir dizi saldırının altına imza attı, atmaya da devam ediyor. Takkiyeciliği de şeriatçılığı da sermaye iktidarının işine yarıyor. Bir ay öncesine kadar savaş konusunda halkı kandırma görevini yerine getiriyordu. Sonra da ABD'nin Irak'ı hedefe koyduğu günlerde bu saldırıya ortak olma kararı vermiş olan devletin sıkıntılarını giderdi. Seçimler tam da önden verilmiş savaş kararının siyasal sorumluluğunu alacak, bu sürecin tüm günahlarını sırtlanacak bir hükümet oluşturmak için yapıldı. AKP geleneksel tabanının eğilimlerini bile hiçe sayarak bu siyasal sorumluluğu almış durumda. Öncesinde savaşa karşı olduğunu, engellemek için elinden gelen herşeyi yapacağını, bölge ülkeleriyle "son ana kadar aktif bir barış diplomasisi" geliştirileceğini söyleyen Erdoğan-Gül ikilisi, son bir aydır, yani Türkiye'yi savaş arabasına koştuklarını açıktan beyan ettiklerinden bu yana gerçek birer şahin kesildiler. Öyle ki, açıklamalarına bakıldığında, Powell mı yoksa Gül ya da Erdoğan mı konuşuyor, belli olmuyor.

AKP yöneticileri son bir aydır tüm benlikleriyle ABD'nin saldırganlığını meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Başka herhangi bir parlamentodan Irak'a saldırmak yönlü resmi bir karar açıklanmamışken, bunlar TBMM'den savaş kararları çıkardılar. Şimdilik MGK "tavsiyeleri"nden sadece üslerin onarımı maddesini geçirdiler, fakat bu, tam anlamıyla savaş cephesi açılması anlamına gelen diğer iki maddenin onaylanmayacağı anlamına gelmiyor. 18 Şubat'ta ABD askerlerinin Türkiye'de konuşlanması kararını çıkaracaklardı, ama ABD'li haydutlar AKP'nin istediği kemikleri vermemekte direttiği için ertelediler. Pazarlıklarda anlaşma sağlanır sağlanmaz kalan iki tezkereyi de çıkarıp yürürlüğe koyacaklar. Neticede AKP hükümeti, ABD'ye uşaklık yapmak dışında bir seçenek düşünmüyor.

Oysa seçim sonuçları belli olur olmaz Erdoğan halkın karşısına çıkıp "iş, aş, yoksulluk" sorununu çözeceklerini, en başta gelen hedeflerinin bu olduğunu söylemişti. Böyle bir niyetlerinin olmadığını o gün de

biliyorduk. Ama halkın önemli bir kesimi, hatta AKP'ye oy vermemiş olanlar bile umuda kapıldılar. Ne ki şimdiye dek yoksullar payına tek bir "hayırlı" icraat yok. AKP hükümeti sermayeye doğru yontmakta en değme nalıncı keserlerini aratmıyor. Habire işçi-emekçilerin haklarından buduyor. Daha ilk aylarda açıkladığı planı uygulamaya devam ederse, işçi ve emekçilerin elinde hak-hukuk namına bir şey kalmayacak. Önceki hükümetlerin yaptığı gibi, ekonomik-sosyal ve siyasal saldırıları paralel şekilde yürütüyor. "AB normlarına uyum çerçevesinde demokratikleşme" adı altında demokratik hak ve özgürlükleri biçmeyi sürdürdü. Yüzlerce devrimcinin yaşamına mal olan F-tipi tecrit uygulamalarını yasal hale getirdi. Sermaye iktidarı, 15 Şubat eylemlerine saldıran tek devlet olarak yeryüzündeki özgünlüğünü de tescil etmiş oldu. Hükümetin en başa aldığı diğer icraatlar ise "vergi affı" ve "mali miladın kaldırılması"yla, sermayeyi önemli külfetlerden kurtarmak oldu. Sırada İMF'nin takdirini kazanmış hızlı bir özelleştirme saldırısı ve "esnek üretim" yasasının çıkarılması var. AKP'lilerin savaş bağlamında şahinliklerinin tutması yanıltıcı olmasın. Her ne kadar savaşla yatıp savaşla kalkıyor olsalar da "acil eylem programı"nda yer alan saldırıları icra etmeyi unutmuyorlar. Nitekim kapımıza dayanan savaş koşullarını asil içteki bu saldırılar için değerlendirecekler.

AKP hükümeti sadece yıkım programını uygulamakla kalmayacak, işçi ve emekçilere savaşın yıkımını da yaşatacak. Kendisine biçilmiş bu rolü bilerek ve kabullenerek hükümet oldu ve hevesle işe başladı. Bu hevesi giderek bir tutkuya dönüşmüş durumda. Bu gerici Amerikan uşaklarında ne onur, ne haysiyet var. TÜSİAD ve generaller ne emrediyorsa, ABD ne istiyorsa fazlasıyla yerine getirmeye çalışıyorlar. En ufak bir zorlanma yaşamıyorlar, halktan aldıkları oyların karşılığını vermek gibi bir dertleri zerrece yok.

Şimdi AKP'ye oy verenler şunu söyleyebilirler: Türkiye'nin gerçekleri Tayyip'i ve Gül'ü böyle davranmaya zorluyor, ordu ve TÜSİAD dayattıktan

sonra AKP'nin yapacağı bir şey kalmıyor. Doğrudur, Türkiye Cumhuriyeti denildiği yerde, iktidar ordu ve generallerin elindedir. Düzenin sahipleri istediği içindir ki Türkiye bu savaşa katılıyor. Zaten başından beri asıl hazırlıklar ve pazarlıkları da Genelkurmay yürütüyor. Ama bu AKP'ye rağmen değil, bizzat onun katkısıyla oluyor. İMF programının uygulanması ve savaş hazırlıklarını tamamlamak açısından bakıldığında AKP, rejimin gerçek sahiplerine karşı hiç de samimiysiz davranmadı. Egemenlerin çıkarları için sıkı bir pazarlık yürütmeye çalışıyor, savaşın siyasal sorumluluğunu alarak dört bir koldan hazırlıkları tamamlıyor. Bu kadarı bile AKP'nin, kendisini destekleyen sadık kitesinin duyarlılıklarını hiçbir şekilde umursamadığını göstermeye yeter. Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde halen AKP'yi mazur görenler en başta kendilerini kandırıyorlar. Bu düzenin hiçbir partisinden işçi sınıfına, emekçilere ve yoksullara ekmek yok. Türkiye Cumhuriyeti kurulalı beri hükümet olmuş hiçbir düzen partisi, kendinden öncekilerden farklı

davranmadı. Ne merkez sağda yer alanlar, ne sol görünenler, ne dinciler, ne de ırkçılar... Hepsinin ortak kaygısı sermaye iktidarını ayakta tutmak, sermayeyi palazlandırmaktır. Düzenin efendilerine karşı memuriyet görevini en iyi şekilde yerine getirmektir. Niceleri bu uğurda siyasal yaşamlarını bitirseler de, sermayeye hizmetin tüm gereklerini yerine getirdiler.

AKP de tekelci sermayenin saltanatı için halkı hiçe sayarak tez zamanda kendi ipini çekecek. Yarın öbür gün ortalık durulduğunda, Türkiye'yi ABD'nin maşası olarak savaşa süren TÜSİAD oligarkları ve generaller AKP'yi günah keçisi ilan edip sorumluluktan sıyrılacaklar.

Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül oylarını aldıkları emekçi kitlelere karşı bir nebze vefalı olsalardı, TÜSİAD'a ve generallere bir parça da olsa direnirlerdi. Eğer direnmiyorlarsa, çıkar Türkiye'nin gerçeklerini açıklar, hiç değilse hükümetten çekilirlerdi. Bu, Amerikan uşaklığını utanç verici bir noktaya ulaştırmış gerçek iktidar sahiplerini oldukça zorda bırakırdı. Tabii ki AKP bunu yapmaz, zira o iliklerine dek bir sermaye partisidir. Kendinden öncekiler gibi ikiyüzlü, kendinden öncekiler gibi emekçi düşmanı, kendinden öncekiler gibi uşak ruhlu ve Amerikancı... Bu ülkenin utançlarına daha büyüklerini eklemekte tereddüt etmiyor.

Bu ülkenin işçi sınıfı ve emekçileri, bir ilk adım olarak AKP hükümetinin hanemize yazmaya çalıştığı bu onursuzluğa, büyük utanca son verebilirler. Sonuçta AKP'ye meclisteki sandalyelerin üçte ikisini armağan eden %35'lik kesimin büyük çoğunluğu yoksul emekçilerdir. Türkiye'nin savaşa sürülmesine seyirci kalmak, başta oylarını AKP'den yana kullanmış kitleler olmak üzere tüm işçi ve emekçileri, Irak saldırısına onay veren konumuna düşürecektir. Eylemli tepkiler ortaya konulmadan salt savaşa karşı olduğunu söylemenin hiçbir anlamı yoktur. İşçi ve emekçiler olarak, tarih boyunca silinmeyecek bir utanca ortak olmak istemiyorsak, üretimden gelen gücümüzü kullanmalı, "Emperyalist savaşa hayır!" vb.'nin yanı sıra, savaş hükümeti AKP'den hesap soran, onu istifaya çağırın şiarlarla alanlara çıkmalıyız.

BDSP'nin işçilere ve emekçilere 1 Mart çağrısı...**Emperyalist savaşa karşı 1 Mart'ta Ankara'ya!*****İşçiler, emekçiler!***

Emperyalist ABD ve işbirlikçileri savaş hazırlıklarını büyük bir hızla sürdürüyorlar. Eğer engel olunamazsa Saddam yönetimini devirmek bahanesiyle en ölümcül savaş makinaları ve yüzbinlerce kişilik ordular önümüzdeki günlerde harekete geçecekler. ABD'nin çıkarları için bütün bir Irak halkını kıyımdan geçirecekler. Bu savaşta yüzbinlerce insanın öleceği, milyonlarcasının yaralanacağı, evsiz barksız kalacağı, şehirlerin yanıp yıkılacağı biliniyor. Üstelik bu daha işin ilk aşaması. Irak'tan sonra emperyalist saldırganlığın hedefinde başka ülkeler, başka halklar var.

Kardeşler!

İnsanlık tarihine yeni bir kara sayfa ekleyecek bu savaşı ancak biz engelleyebiliriz! Kimse bizim gücümüz yok diyemez! Gücümüzün ne kadar görkemli olduğunu 15 Şubat'ta gördük! Tüm dünyada milyonlarca insan sokaklara çıktı ve hep bir ağızdan ABD saldırganlığını lanetledi. Fakat bilmek gerekir ki emperyalist

saldırganlığı durdurmak için bu yeterli değildir! Daha kitlesel, daha yaygın, daha militan, daha politik eylemler yapmamız gerekiyor. Emperyalist savaşa karşı mücadeleyi daha da yükseltmemiz,

kapitalist sistemi felç edecek eylem biçimlerini gündeme almamız gerekiyor!

1 Mart'ta Ankara'da yapılması planlanan miting, emperyalist savaşa karşı olanların güçlerini birleştirdikleri, işbirlikçi AKP hükümetini istifaya çağırıp, sermaye iktidarının savaşa alet olma politikasını mahkum ettikleri kitlesel bir eyleme dönüştürülmelidir. Bu bakımdan 1 Mart Ankara eylemine güç vermemiz; eylemin olabildiğince kitlesel ve militan geçmesi için elimizdeki tüm olanakları seferber etmemiz gerekiyor.

BDSP olarak tüm işçi ve emekçilere sesleniyoruz! İşçi sınıfın bağımsız devrimci politikaları etrafında kenetlenelim; emperyalist saldırganlık ve sömürü politikalarına karşı mücadeleyi daha da yükseltelim!

Emperyalist savaşa karşı 1 Mart'ta Ankara'ya!

Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!

Katil ABD Ortadoğu'dan defolsun!

Emperyalistlerle yapılan tüm anlaşmalar iptal edilsin!

**Yaşamın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!
Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
(BDSP)**

Mızrak çuvala sığmıyor, kirli savaş pazarlıkları eşliğinde savaş hazırlıkları sürüyor!**Amerikan askerleri üs ve limanlarımıza yerleşmeye başladı!**

Bir taraftan hamasi nutuklarla süslenmiş pazarlıklar süredursun, diğer taraftan ABD'li yetkililerin denetimine verilmiş olan üs ve limanlara asker ve silah sevkiyatı başladı bile. Hükümet, sözde, bu üs ve limanları ABD'ye yalnızca inceleme yapmak, modernize etmek için izin vermişti. Yani ABD en fazlasından buraları düzenlemek için inşaat işçisi ve teknik personel getirebilirdi. Hükümetin 5 Şubat'ta meclisten aldığı yetki ancak bu kadarına izin veriyordu.

Oysa günlerdir Akdeniz'de dolaşan ABD savaş ve ikmal gemileri hükümetin vereceği ikinci yetkiyi, yani yabancı askerlerin ülkeye girişine izin veren tezkereyi, beklemeden 18 Şubatta İskenderun limanına yanaştı. 500 kadar zırhlı araç, onlarca iş makinası, stringer füzeleri, konteynerlere doldurulmuş her türden silah ve karayoluyla gelen yüzlerce asker limana yerleşti. Dıybakır ve Sabiha Gökçen havaalanları peşpeşe ABD'den gelen askerleri karşılıyor artık.

Fakat maskaralık bununla da sınırlı değil. Saat başı verilen bu içerikteki haberlere rağmen hükümet ve devlet yetkilileri sanki bunların hiçbiri olmayormuş gibi, "sıkı pazarlıkların sürdüğü" yollu açıklamalarına devam edebiliyorlar. Böylece kamuoyuna, sözümona ciddiyetli bir devlet politikası izlendiği, pazarlıklara başı dik devam edildiği görüntüsünü vermeye çalışıyorlar.

Oysa kamuoyunun ezici bir çoğunluğu 6 milyar dolarlık kan parasının 10 milyara çıkarmaya dayanan devletin savaş politikasıyla değil, bu kirli ve haksız savaşın hiçbir meşru temeli olmamasıyla, ülkenin bir savaş ve saldırı üssü haline getirilmesiyle ilgileniyor. Ve bu politikayı esastan mahkum ediyor. Elbette, bu sözde "sıkı pazarlık"ları destekleyen ve ellerini

ovuşturarak izleyen birileri var. Onlar bu savaşın taşeronluğuna soyunan TÜSİAD'ta toplanmış bir avuç para babasından başkası değil. "İstediklerimizi vermezseniz, askerlerinizin geçişine izin verecek yasayı çıkarmayız" yalanını ağızlarına dolayan hükümetin tutumu ne yenidir ne de şaşırtıcıdır. Dikkat çekici olan nokta ise tüm bu olan bitenler karşısında, uzun bir dönemdir sesi soluğu çıkmayan ordunun ne dediği ve ne yaptığıdır. Ne dedikleri uzun bir süredir duyulmuyor ama, ne yaptıkları bellidir: Üs ve limanlara gelen ABD'nin işgal ordularının güvenliğini sağlamak!

Bunlar, kirli pazarlıkların örtemediği sıradan ve günlük gelişmelerin yalnızca bir kısmı. Ya özenle kamuoyundan saklanan ve henüz açığa çıkmayanlar?

Çok değil, pek yakında hükümetiyle, kan emici patronlarıyla ordusu ve medyasıyla uşaklıkta gemi azya alanların bütün kirli işleri bir bir açığa çıkacaktır.

Harekete geçmek ve emperyalist savaş taşeronlarından hesap sormak için daha fazlasına gerek var mı?

Kanlı sofrada pazarlanan bizim geleceğimizdir.

15 Şubat gösterileri: Dünya emekçilerinin mücadelesinde bir kilometre taşı...

Emperyalist savaşa karşı büyüyen tepkiler ve derinleşen çıkar çatışmaları

Emekçi kitlelerin alanlara çıkması için sıradan bir çağrı yetti

Kriz içinde debelenen kapitalizme nefes aldirmek için Irak halkını boğazlamaya kalkışan ABD emperyalizmi 15 Şubat günü ilk kez hiç ummadığı bir ilk meydan dayığı yedi. Sesi dünyanın dört bir yanında, özellikle de savaş tellallarının ve onların uşaklarının suratlarında yankılanan bu tokatın dünya tarihinde bir ilk olduğu açıktır. Denilebilir ki, dünya halkları ilk kez bu kadar görkemli ve eşgüdümlü bir tarzda sokaklara dökülüyorlar, meydanlarda emperyalist bir gücün savaş politikasını protesto ve mahkum ediyorlar. 15 Şubat eyleminin eşgüdümlülüğü, emekçi halk kitlelerinin öfkesinin de artık küreselleşmeye başladığını gösteriyor.

Savaşa karşı yükselen bu kitlesel tepkinin önemini ve anlamını daha da arttıran veri, onun gerçekleştiği ortamın politik niteliğidir. Dikkate değer olan, dünya halklarının savaş kundakçalarına olan nefretlerini haykırmak için yapılan sıradan bir çağrıyı fırsat olarak yakalamış ve bu kadar isabetli değerlendirmiş olmalarıdır. Sermayenin şiddeti gününbirlik artan saldırıları karşısında genelde yorgun düşmüş, kitleleri seferber etme yeteneklerini yitirmiş parti, sendika ve derneklerin yaptıkları çağrının böylesine bir gövde gösterisine dönüştürülmüş olması başlı başına bir olaydır, açığa çıkmakta zorlanan emekçi kitle dinamiklerinin tablosunu çizmektedir. New York'tan Sidney'e, Johannesbourg'dan Oslo'ya uzanan savaş karşıtı dalga, yosun bağlamış tabuları sarsan insan seli, yalnızca savaşa karşı gösterilen tepkinin ölçeğini değil, döneme damgasını basan düzene karşı birikmiş olan tepkilerin boyutlarını da ortaya koyuyor. Bu kitlesel eylemlilik, kısa vadede akıbeti ne olursa olsun, gelecek için bir başlangıç noktası, bir kilometre taşı olma özelliği taşıyor.

15 Şubat: Halkların birikmiş tepkisi ve emekçi kitlelerin öfkesi sokaklara taşı

15 Şubat eyleminin kendisini ve onu çevreleyen gelişmeleri birçok konuyla birlikte ve bütünlük içinde değerlendirmek gerekiyor.

Herşeyden önce, Irak krizinin neden olduğu gelişmeler uluslararası ilişkilerde artık bir dönemin kapanma sürecine girmek zorunda olduğunu gösteriyor. Bu dönem, Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından, önce kutsanan ve ardından da zorla dayatılan tek sesli, tek kutuplu, Washington'un emperyalist çıkarlarına endekli "yeni dünya düzeni" dir. Irak krizi vesilesiyle, önce Birleşmiş Milletler ve ardından NATO bünyesinde açığa çıkan çelişkiler, yaşanan saflaşmalar artık bir sonun başlangıcına gelindiğinin göstergesi, ön işaretleri. Üstelik, 15 Şubat eylemi diplomasi kulislerinde, pazarlık masalarında uç gösteren sözkonusu anlaşmazlıkları, saflaşmaları sokağa taşımış, onlara artık geriye dönülmesi mümkün olmayan bir nitelik kazandırmıştır. Dolayısıyla, önümüzdeki günlerde Irak konusunda varılması olası olan ve hatta kaçınılmaz görünen uzlaşmalar, anlaşmalar, tarihsel açıdan geçici kalmak zorundadır ve artık dünya Pentagon'un düdük sesini duymaz uygun adımlarla yürümek istemeyecektir.

15 Şubat günü dünya halklarının, dolaylı da olsa, nefretle andıkları "yeni dünya düzeni" ilk Körfez

savaşı döneminde yürürlüğe girdi. ABD emperyalizminin '90'lı yılların başından itibaren "barış, demokrasi ve özgürlük" kavramlarını kılıf ederek dünya çapında fiilen tesis etmeye başladığı ve aynı zamanda teorileştirdiği diktatörlük bir gün mutlaka hak ettiği kitle tepkisi ile karşı karşıya gelmek ve bir vesile ile sınava girmek zorunda idi. 15 Şubat gösterileri hiçbir muğlaklığa yer vermeksizin halkların birikmiş olan tepkisini, emekçi kitlelerin öfkesini sokağa taşıdı. Tabandan ve dünyanın dört bir yanından aynı anda yükselen bu güür ses aynı zamanda başka eylemlere çıkartılmış bir davetiyedir. ABD emperyalizminin gelecekte yüzyüze kalacağı sınavlara işaret etmektedir.

Zira, ilk Körfez savaşı sırasında ABD'nin giriştiği ve dünyanın toplamına hitap eden militarist gövde gösterisi yaşanan sürecin köşe taşlarını döşemiş, onun tüm rakiplerini ve muhaliflerini yedeğine almasıyla sonuçlanmıştı. On yılı aşkın bir süredir ABD emperyalizmi "barış, demokrasi ve özgürlük" yaftası altında dünyayı bir şamar oğlanına çevirmiş durumda, tam bir gangster gibi seçtiği ülkeye istediği anda ve uygun gördüğü yoğunlukla saldırmakta, katli vacip ülke listesi yayınlamaktadır. Astarı "barış, demokrasi ve özgürlük", aslı ise barbarlık olan bu emperyalist politikayı artık mazlum halklar ve emekçi kitleler nezdinde gerekçelendirip meşrulaştırmak zorlaşıyor. Deyim yerindeyse ABD egemenliğinin yalan kredisi azalmaya, alacaklılar da kapıya dayanmaya başladı. Ayrıca, Sovyetler Birliği'nin dağılması ve çökmesi ile birlikte dengeleri tamamen ABD'nin lehine bozulan emperyalist-kapitalist sistem, kendi iç çelişkilerini ve bünyesindeki çıkar çatışmalarını, ikiyüzlülükle örtüşen uzlaşmalarla telafi edemez bir noktaya geldi.

Bir dönüm noktasının başlangıcı

Açıktır ki, uluslararası ilişkilerde bir dönüm noktasının başlangıcının ifadesi bu veriler henüz pratiğe damgalarını vurmaktan uzaktırlar. Başka bir ifade ile, halkların kabaran tepkisine ve emperyalist-

kapitalist sistemin bünyesinde yeşeren nispi kutuplaşmaya karşın, ABD emperyalizminin tüm hazırlıklarını tamamlamış olduğu yeni Körfez savaşının senaryosunu bozmak hiç de kolay olmayacaktır. Eğer emekçi kitleler kolaylıkla yeni 15 Şubatlar düzenleyebilecek bir politik bilince ve örgütlülüğe sahip olmuş olsalardı, süreç kuşkusuz farklı bir yörüngeye girerdi. Dünyanın ayağa kalkması sonucu Pentagon'un Körfez ve çevresinde mevzilendirdiği savaş makinasını susturmak hiç de zor olmazdı. Denilebilir ki, Vietnam savaşı döneminde yaşanan dev kitle gösterileri ABD'nin bu ülkeyi ateşe vermesine engel olamadı. Vietnam savaşı hiçbir zaman dünya ölçeğinde bu ölçüde eşgüdümlü bir kitlesel tepki görmediği gibi ABD emperyalizminin saldırganlığı sağlam ideolojik dayanaklara sahipti. Komünizm tehlikesini bertaraf etmek için ABD politikası tüm dünya gericiliğinden destek alıyordu.

Oysa Irak'a saldırı, bu ülke halkının imhası, Saddam'ın arasına havaya kaldırdığı tüfeğin varlığı üzerine bina ediliyor. Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olduğu ve bunların Saddam'ın özel saraylarında istif edilmiş olabileceği iddiası yorum dahi gerektirmeyecek bir ciddiyetsizliktir. Irak askeri donanım bakımından en zinde olduğu bir dönemde, 1991 savaşı sırasında İsrail'e 39 Scud füzesi atmış ve ancak iki kişinin ölümüne sebep olmuştu. Rejimin elinde bulunan tüm ciddi silah stoklarının savaştan sonra Birleşmiş Milletler müfettişleri tarafından imha edildiklerini Washington ve uşakları dışında kabul ve itiraf etmeyen yoktur. Buradan doğan gerekçe açığını ABD'nin eski iş ortağı Bin Ladin'le kapatmak için tüm istihbarat birimleri bir yılı aşkın bir süre uğraştılar. Ancak onu ABD'nin Körfez senaryosuna dahil ettirebilecek bir ipucu dahi bulamadılar. Tony Blair utanmadan Afrikalı bir öğrencinin '90'lı yılların başında Irak'ın silahlanması konusunda hazırladığı tezin içerdiği rakamları bugünkü savaş hazırlıkları için kanıt göstermeye kalkıştı. Aynı tezin bir fotokopisini de Colin Powel aynı arsızlıkla Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ndeki tartışmada kullandı.

Washington'un dünyaya dayattığı tek sesliliğin bir gün mutlaka bozulmasının kaçınılmazlığı sadece emek-sermaye çelişkisinden doğmuyor, egemen sistemin kendisi, kapitalizmin yapısal çelişkileri de bunu gerektiriyor, zorunlulaştırıyor. Artık bir sır olmaktan çıktı; egemen iktisadi sistemin bünyesindeki uzlaşmaz çıkar çelişkileri hasır altı edile edile çekilemez bir düzeye ulaşmaya başladı. Soğuk savaş döneminde emperyalist güçler Sovyetler Birliği'ne karşı birliklerini korumak için birbirlerine taviz veriyor, uzlaşıyor, ufak tefek sorunları pek problem etmiyorlardı. İlk Körfez savaşı döneminde, "yeni dünya düzeni"nin koro halinde kutsandığı bir ortamda, bunların bir gün bir köşede kapışmak zorunda kalacakları iddia edilmişti. Nihayet, bugün birbirlerine sitem ediyorlar, yarın çatışma daha açık bir biçimde dışa vuracak ve sonuçta kapışmak zorunda kalacaklar. Bush'un geçenlerde eline tutuşturulan bir kağıttan okuduğu açıklama sorunun ciddiyetini açık seçik

ortaya koymaktadır: “Saddam rejimi yıkıldıktan ve Irak silahsızlandırıldıktan sonra bu ülkenin petrolünden Rusya ve Fransa’ya bir şey verilmeyecektir!” Irak’ın dünya petrol rezervlerinin çok önemli bir bölümüne sahip olduğu ve petrolün de kapitalist ekonomideki can alıcı önemi hesaba katıldığında, bu tehditin kapsamının anlaşılması, sonuçlarının tahmini hiç de zor değildir.

Bunalımı derinleşen kapitalist sisteme taze kan taşımak için planlanan bir katliam

ABD’nin Irak’a saldırı hazırlıkları genelde tekil açıklamalara dayandırılıyor; petrol savaşı, Bush’un seçim yatırımı, Saddam rejiminin silahsızlandırılması, 11 Eylül eylemlerinin intikamının alınması vb... Kuşkusuz, yer yer toplu değerlendirmeler de yapılmakta, fakat esas neden, anlaşılır nedenlerle, tali etkenlere boğdurulmaktadır. Oysa, bu savaş ne sadece bir petrol savaşı ne de bir seçim yatırımıdır. Bu savaş, bunalımı derinleşen kapitalist sisteme taze kan taşımak için planlanan bir katliamdır, bir yıkımdır ve beraberinde ABD’nin dünya jandarmalığı rolünü pekiştirme, rakiplerini dizginleme, bölgeye yerleşme, petrol gaspı, seçim yatırımı, intikam alma gibi oldukça çok sayıda alt hesapları da mevcuttur.

Dolayısıyla, genelde tarihin her döneminde olduğu gibi bu kez de savaş seferberliğinin temelinde ve özünde iktisadi bunalım yatmaktadır. Çünkü kapitalist sistem çok ciddi bir krizle yüzyüze. Ona lokomotif işlevi gören ABD ekonomisi fena bir durgunluk ve daralma dönemi yaşıyor. İktisadi yapının en temel göstergeleri düzenli bir bozulma seyri izliyor. Kalkınma hızı ve üretim sürekli gerileyerek işsizliği artırıyor, kitlelerin alım gücünü düşürüyor ve dolayısıyla tüketim azalıyor. Sermaye sınıfı sistemin içinde bocaladığı bu kısır döngüyü, çıkmazı bütçe uyarlamaları, faiz oranlarının değiştirilmesi türünden teknik müdahalelerle, borsa oyunlarıyla aşamıyor. Önemli ölçüde entegre olmuş dünya ekonomisinin lokomotifi durumunda olan ABD ekonomisine Bush yönetiminin sunduğu reçete son derece basit. Bush yönetimi petrol tekelleri ve askeri sanayinin temsilcilerinden oluşan bir koalisyondan oluşuyor. Bu ekibin izlediği iktisadi politika da, doğal olarak, sözcüsü olduğu tekellerin çıkarlarını korumak, pazarlarını genişletmekte ifadesini buluyor. Onun için yeni bir Körfez savaşı sözkonusu çıkmazın alternatifi olarak kendiliğinden gündeme geliyor, hem petrol tekellerinin hem de silah sanayisinin temel taleplerine denk düşüyor.

Diğer emperyalistler ABD ile cepheden karşı karşıya gelmek istemiyorlar

ABD’nin Irak’a yerleşerek petrol kuyularının başına geçmeye kalkışması diğer orta ve küçük ölçekli emperyalist güçleri tedirgin etmekte, ürkütmektedir. Geçmişte ABD ile birlikte hareket ederek ganimetten pay almayı düşünenler, ilk Körfez savaşının ardından, Washington’un insafına kalmış bir sadaka ile teselli olmak zorunda kaldıklarını gördüler. Çelişkinin maddi çıkar boyutunun yanısıra bir de sorunun onur boyutu var. Ahlaki bozulmanın zirvede olduğu, savaş için Chirac’ın “Terbiyesizler, size ancak susmak düşer!” dediği, Doğu Avrupa devletlerinin imza kampanyaları düzenledikleri bir ortamda, Fransa ile Almanya belli bir tavır takındılar. Sonunu getirmeseler bile, ki direnme kudretinden yoksunlar, neden oldukları tartışma savaş karşıtı kamuoyunun güçlenmesine hizmet etti.

Diğer taraftan, Chirac, Schröder ve Putin üçlüsünün yaptıkları görüşmelerden çıkan sonuç net

bir saflaşmanın henüz olgunlaşmadığını gösteriyor. Putin’in Berlin ve Paris ziyaretleri sırasında yapılan ikili görüşmeler ve yayınlanan ortak bildirimler ilk etapta Irak krizi konusunda ortaya bir Paris, Berlin, Moskova ve Pekin ortak cephesi çıkardığı izlenimi yarattı. Özellikle ilk üçünün Birleşmiş Milletler Örgütü bünyesinde takınılacak tavır konusunda sürekli temas içinde oldukları ve kordinel bir tarzda hareket ettikleri iddia edildi. Ancak gizlenen küçük hesaplar sorunun hiç de öyle olmadığını gösteriyor. Muhtemelen, Berlin ve özellikle de Paris, ABD politikasına karşı açılan cephenin ihalesini Putin’e havale etmek istediler. ABD’nin küstahlığının ancak Rusya gibi bir gücün takınacağı net tavır ve red misyonunu üslenmesiyle dengelenebileceği hesaplandı. Putin’in böyle bir misyonu üstlenmesi aynı zamanda Paris ve Berlin’in işin içinden sıyrılıp, ABD’nin politik saldırılarının hedefi olmaktan kısmen kurtulmalarını da beraberinde getirecekti. Sözlü ifadeler böyle bir eğilimi

doğrular nitelikte olsa da, pratikte Putin’in bu türden bir rolü üstlenmeye, ABD’ye doğrudan bayrak açmaya yanaşmadığını gösteriyor. Rusya’nın, takatsizliğinden bağımsız olarak, doğrudan hedef alınmadıkça ABD ile ilişkilerini kollamaya öncelik tanıdığı bir kez daha netleşmiş durumda. Kısacası, çıkarları ABD ile çelişen güçler Hans Blix’in arkasına saklanarak politika üretmenin mümkün olmadığını gördükten sonra, bu kez birbirlerinin arkasına saklanarak tavır belirlemeye çalışıyorlar.

Savaşın finansmanı önemli bir sorun

ABD’nin binbir dereden su taşıyarak gerekçelendirmeye, haklı göstermeye, bir an önce başlatılması gerektiğini kabul ettirmeye çalıştığı ikinci Körfez savaşının önemli bir boyutu, denebilir ki, asla tartışma konusu edilmemektedir. Bu boyut, sadece takvim ve öncelikler meselesinden kaynaklanmayan, savaşın finansmanı sorunudur. İlk Körfez savaşının maliyeti ABD’nin verdiği rakamlara göre 100 milyar doları aşmıştı. Bu faturanın yarısından fazlasını, muhtemelen 68 milyar dolarını Almanya, Japonya ve Suudi Arabistan karşılamışlardı. Bundan birkaç ay önce Bush Irak’a yeni bir müdahalenin tutarının 200 milyar doları aşacağını açıkladı ve ondan bu yana konu bir daha açılmadı.

Savaşın sonradan ABD bölgeye yığıldığı dev savaş makinasının masraflarını ve elden çıkaracağı eski silahlar ile deneyeceği yeni silahların faturasını birilerine önce sunmak sonra da dayatmak durumundadır. 1991’de petrol monarşilerinin hazır kasaları boşaltıldı ve onlar bugüne kadar eski mali

güçlerine ulaşamadılar. Aynı şekilde o dönem iktisadi durumları son derece parlak olan Almanya ve Japonya krizin pençesinde kıvranıyorlar, taraf olmadıkları bir savaşın yüklü faturasını ödeyecek durumda değiller. ABD için bu faturayı Birleşmiş Milletler aracılığı ile tahsil etmek de pek kolay olmayacaktır, çünkü Washington bu kuruma olan birikmiş üye aidatı borcunu dahi ödememektedir. Kısacası bu bakımdan da uluslararası ilişkilerin alışılmış ahengi bozulmak zorunda kalacaktır.

ABD’nin katliam kararlılığının faturası ağır olacaktır

Her halükarda, ABD emperyalizmi birkaç aydır yaptığı hazırlıkların ve bölgeye yığıldığı dev askeri donanımın ardından kolay kolay geri adım atmayacak ve Körfez’den ayrılmayacaktır. Eğer son anda, çok çok zayıf bir ihtimal de olsa, beklenmedik gelişmeler karşısında ABD savaşın vazgeçse bile istediği tavizi koparabilecek konumdadır. Krizin diplomatik yoldan çözümünü isteyen güçler bunun Saddam ve yakın çevresinin sürgünü ile sağlanabileceğini umuyorlar. Ancak, Washington çubuğun seviyesini o kadar yüksek tutmuş, savaşın misyonunu o kadar geniş belirlemiştir ki, ara çözümler imkansız görünüyor. Hazırlanan ve bazı yönleri ile kamuoyuna açıklanan senaryoya göre, uşak bir rejim oluşturulana kadar, ABD Irak’ı belli bir süre askeri vali aracılığı ile doğrudan yönetmeyi planlamış durumda. Böylece, bir askeri üsse dönüştürmeyi planladığı Irak’tan hareketle petrol kaynaklarına sahip bölgeyi politik bakımdan yeniden biçimlendirmeyi, hatta sınırları dahi oynatmayı düşünüyor. Bu planlar somut olarak uygulamaya konulduğunda, ABD’nin sonradan söndürmekte zorluk çekeceği bir yangını tutuşturma tehlikesi var. Washington’un böyle bir riski göze almış olmasının iki açıklaması var. Birincisi, onun dünya jandarmalığı rolünü sürdürmekte ciddi

kuşkuvarı olduğunu ve hakimiyetine henüz doğrudan bayrak açılmadan riskin faturasını göze alarak egemenliğini yeniden tesis etmek istediğini gösteriyor. Buna bağlı olarak onun temel enerji kaynaklarını doğrudan kontrol altına almaya çalışması gelecek rekabet ve çatışmalar için bir ön tedbir. İkincisi, ABD’nin son yıllarda elde ettiği kayıpsız savaşım kolaylığı onun maceracı yönünü körüklüyor. Zira, ilk Körfez savaşından bu yana ABD’nin tek başına ya da çömezleri ile birlikte Balkanlar’da, Afganistan’da düzenlediği askeri seferler çığırından çıkmadan sonuçlandırıldılar. Askeri teknoloji, karaya ayak basmadan bir ülkeyi tahrip etme olanakları ABD burjuvazisinin gözünde savaşı bir oyuncağa dönüştürmüş durumda. Onun için, Pentagon bu teknik ve kayıp vermeden iradesini dünya halklarına dayatmayı rehber edinmiş görünüyor.

Ancak, Amerikan petrol tekellerinin petrol kuyularının başına oturmaları için ABD birliklerinin karaya ayak basmaları, Bağdat’a girmeleri gerekiyor. Acaba, Irak halkı, 1991 yılında yüzbinlerce insanı katleden, ülkeyi gününbirlik bombalayan, dayattığı ambargo ile yüzbinlerce insanın bakımsızlıktan ve hastalıktan kırılmalarına neden olan ABD’nin ordusunu nasıl karşılar? Bir kurtarıcı gibi mi? 1991 saldırısı Irak’ı onlarca yıl geriye götürdü, yoklukların, kıtlıkların, sefaletlerin, acıların vatanı yaptı. Bu kez 1991 saldırısı tamamlanmak, bu ülke halkının yalnız petrolüne değil herşeyine el konmak, ABD emperyalizminin stratejik çıkarlarını teminat altına almak için köleleştirilmek isteniyor. Ancak, Irak halkının kanı, bugüne kadar nice kanlar emmiş kapitalist sistemi ve ABD emperyalizmini dar boğazdan çıkarmaya yetmeyecek, tıpkı Vietnam’da olduğu gibi boğazlarına bir bıçak gibi saplanacaktır.

Tarihi eylem 600 bin kişi katıldı...

Berlin'de görkemli savaş karşıtı gösteri

Dünya halkları 15 Şubat'ta insanlığı büyük acılara ve yıkıma sürükleyecek olan yeni bir emperyalist savaşa karşı sokaklara döküldü. Dünyanın ve tek tek ülkelerin yakın tarihinde tanık olunan en büyük ve en yaygın eylemlerden biri de Berlin'de gerçekleşti.

Alman Sendikalar Birliği (DGB) ve IG Metal, ver.di, GEW, NGG, IG Bau gibi sendikaların, çok çeşitli ilerici, devrimci parti ve örgütlerin, barışçı ve hümanist çevrelerin çağrıları ve ortak organizasyonu ile gerçekleşen bu eylem 600 binin üzerinde bir kitle katıldı. Biri Alexander Meydanı diğeri Breitscheid Meydanı olmak üzere iki ayrı meydana toplanan savaş karşıtı yürübinler, buralarda gerçekleştirilen kısa mitinglerin ardından tek bir alanda toplanmak üzere yürüyüşe geçti. Yürüyüş tam bir insan selini andırıyordu.

Yürüyüş ve mitinge başta bunu organize eden güçlerin tahmininin çok üzerinde bir katılım gerçekleşti. Dünyanın hemen her yerinde yaşanan bu durumun temel nedeni, savaşın yol açacağı acıların ve yıkımların yükünü çekecek olan halkların bir kez daha böylesi bir durumu yaşamak istememesidir. İkinci bir neden ise, ABD'nin Irak'a dönük saldırganlığının son derece keyfi, haksız ve pervasız bir saldırı olması gerçeğidir. Genel olarak emperyalist savaşa, somutta da ABD savaşına ve saldırganlığına karşı tepkinin büyüklüğü ve yaygınlığı, yanı sıra da pankart, döviz ve atılan sloganlara yansıyan ABD ve Bush aleyhtarı öfkeli tepkilerde bu durum çok özel bir rol oynamıştır.

Katılımcı kitlenin ezici çoğunluğunu savaş görmüş ve yaşamış yaşlı kuşak ve gençler oluşturuyordu. Savaşın yaratacağı dehşetli sonuçlardan en çok etkilenecek kesimlerden biri olan kadın ve çocuklar ise onları tamamliyordu. Net bir savaş karşıtlığı temelinde gerçekleşen bu buluşma oldukça anlamlıdır.

15 Şubat'ta Berlin yalnızca büyük bir insan seline değil, onların taşıdığı pankart ve döviz seline de tanık oldu. O kadar ki bu yürüyüşe katılan neredeyse herkes elinde bir döviz taşıyordu. Pankart ve dövizlerde ağırlıklı olarak ABD, Bush ve Blair aleyhtarı sloganlar ve tepkiler yansıtılmıştı.

ABD rakipsiz bir dünya imparatorluğu kurmak istiyordu ve bunun için savaşıyordu. ABD'nin bu amacına ulaşabilmesi için petrol temel önemde bir araçtı, bu anlama gelmek üzere petrol için savaşıyordu. Ortadoğu halkları başta olmak üzere dünya halkları kendilerine boyun eğdirerek bu amaçlarına ulaşmak isteyen ABD'yi durdurmak için sokağa çıktılar. "Emperyalist savaşa hayır!", "Petrol için savaşa hayır!" herkesi birleştiren ortak şiarlardı.

Berlin'deki savaş karşıtı gösteriyi iş başındaki SPD ve Yeşiller hükümeti de destekledi. Bazı milletvekilleri de yürüyüşe katıldılar. Alman devletinin de, bugünkü hükümetinin de bu savaş karşıtlığı hiç kuşkusuz tam bir ikiyüzlülük örneğidir. İşbaşındaki hükümet gerçekte bir sosyal yıkım ve

savaş hükümetidir. Bunun böyle olduğu Yugoslavya ve Afganistan savaşlarında çok somut olarak kanıtlandı. Alman tekeli burjuvazisi geçmişte iki emperyalist dünya savaşına neden olmuş bir güçtür. ABD emperyalizmi ile aralarındaki bugünkü çıkar çekişmelerinden dolayı bugünkü Alman hükümetinin savaşa karşıymış görünmesi bizi yanıltmamalıdır. Nitekim mitingde yapılan konuşmaların birinde bir konuşmacı, sanatçı ve Ver.di sendikası üyesi Rolf Becker, açıkça bunu dile getirdi ve bu ikiyüzlülüğü teşhir etti.

Sanatçı Rolf Becker'in samimiyetsizlik ve iki yüzlülükle eleştirdiği güçlerden biri de sendikalar ve sendika bürokratları oldu. Rolf Becker, sendikacılara dönerek, "başta SPD olmak üzere hükümet partileri bu yürüyüşe katılacakları için sizler de sendikalar olarak yüksek bir katılım gerçekleştirdiniz. Şüphesiz bu olumlu bir durumdur. Peki ama bu aynı tutumu

Kosova ve Afganistan savaşları sırasında neden göstermediniz? İşbaşındaki hükümet bu yürüyüşe katılmasaydı siz gene aynı güçlerle buraya gelecek miydiniz?" şeklinde sorular sordu.

Alman devletinin ve işbaşındaki hükümetin bugünkü savaş karşıtı açıklama ve tutumunun samimiyetsizliğini eleştirip teşhir eden pek çok döviz de vardı alanda. Örneğin birinde şunlar yazılıydı: "Saddam'ın kimyasal silahları var, biz nereden biliyoruz? Çünkü ona onları biz verdik!"

Berlin'in en büyük meydan ve caddelerine akan yürübinlerin emperyalist bir savaşa karşı oldukları yönlü öfke dolu mesajlarının yalnızca ABD ve Bush'la sınırlı olduğunu düşünmek yanıltıcı olacaktır. Ülkenin çok çeşitli kentlerinden gelerek sabahın erken saatlerinde Berlin'i adeta işgal eden işçiler, emekçiler, çocuklu kadınlar, İkinci Dünya Savaşı'nı yaşamış yaşlı kuşak ve gençler, bu görkemli eylemleriyle aynı zamanda kendi burjuvazisini de, onun adına bugün ülkeyi yöneten Schröder-Fischer hükümetini de uyarılmış oldular.

Berlin'deki anlamlı gösteriye Almanya'nın tanınmış birçok müzisyeni de katıldı ve savaş karşıtı şarkılarıyla eylemi renklendirdiler. Filistinli Sumaya Ferhad-Naser'in Irak halkının kendi kaderini tayin hakkını vurgulayan, Irak'a dönük saldırganlık ve savaşı lanetleyen, bunun başta çocukları etkileyen dehşet verici sonuçlarına dikkat çeken konuşması da ilgiyle dinlendi. Dayanışmacı sloganlarla karşılandı. Bu arada Berlin'deki 15 Şubat savaş karşıtı eylem yalnızca herkesi şaşırtan kitleliliği ile değil, yanı sıra özellikle dünyanın diğer köşelerinde gerçekleştirilen milyonların katıldığı gösterilere ilişkin haberlerin duyurulması sırasındaki coşkulu tepkileri ile de akılda kalacaktır. Bu coşkulu tepki dolaysız olarak 15 Şubat eyleminin enternasyonal karakterini de anlatmaktadır. Berlin'deki bu görkemli gösteriyi hemen her cepheden sözü edilir bir hazırlıkla katıldık. Yürüyüş boyunca emperyalist savaş karşıtlığımızı net bir biçimde dile

getiren, halkların kardeşliğini ve enternasyonal dayanışmayı vurgulayan pankartlar ve dövizler taşıdık. Binlerce bildiri ve bülten dağıttık, yol boyunca pullamalar yaptık. Orak-çekiçli bildirilere gösterilen ilgi gerçekten dikkat çekiciydi. Sloganlarımız, fakat özellikle toplu olarak söylediğimiz enternasyonal marşlar oldukça ilgi çekti, sempati topladı. Birlikte yürüdüğümüz eylemciler dönüp pankartımıza ve altındaki imzaya bakıyorlardı.

Savaş karşıtı çabaları yoğunlaştırmak ve daha planlı ve hedefli hale getirmek, bu çerçevede savaş karşıtı güçlerle ve platformlarla ilişkilerimizi daha da geliştirmek, daha da önemlisi, bu tür eylemlerin organizasyonlarına bizzat katılmak ve gösteriler sırasında kürsüden ajitasyon yapmak imkanlarına ulaşmak, demek oluyor ki, daha ileri hedefler için mücadele etmek önümüzdeki dönemde en önemli ve güncel görevlerimiz olacaktır.

BİR-KAR/Berlin

Dünyanın dört bir yanında milyonların katıldığı görkemli gösteriler...

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı küresel öfke büyüyor!..

15 Şubat günü dünyanın yüze yakın ülkesinde, altyüzü aşkın kentinde emperyalist savaşa karşı tarihin en yaygın ve en kitlesel protesto gösterileri gerçekleşti. Dünya çapında yaklaşık 20 milyon kişi Amerikan emperyalizminin küstahlığına ve saldırganlığına,

Bangkok

sistemik gaspı olarak yaşandığı gerçeği daha açık görülüyor. Kapitalist sömürünün ağırlaşması, sermayenin işçi ve emekçilere yönelik sonu gelmeyen saldırıları emekçi kitlelerde hoşnutsuzluğu geliştiriyor, sosyal bir hareketliliğin ve mücadelenin yolunu düzlüyor. Kapitalist sömürünün biriktirdiği tepki ve emekçi hareketinde yarattığı hoşnutsuzluk somutta savaş karşıtı bir harekette kendini ortaya koymuştur. Gösterilerde yapılan konuşmalar ve taşınan pankartlar bunu ayrıca somutlamıştır. 15 Şubat kapitalist sömürüye ve emperyalist barbarlığa duyulan tepkiyi bir arada ifade etmiştir.

Sıralanabilecek bir dizi temel zayıflığa rağmen 15 Şubat eylemleri bağrında önemli bir anti-kapitalist ve anti-emperyalist dinamik ve bilinç öğeleri taşımaktadır. Eylemlerin yaygın sloganlarından biri olan "Kahrolsun emperyalizm!" ve çok yaygın olmasa da "Kapitalist savaşa ve kapitalist barışa hayır!" ve kapitalizmin reddini içeren daha birçok slogan ve pankartın taşınması bunu anlatıyor. Nitekim özellikle yaygın kullanılan "Kahrolsun emperyalizm!" "Terörist

Lahore

ABD!" gibi sloganlar emperyalist sözcüler ve uşak takımı tarafından dikkate değer bir olgu olarak anılıyor.

Kapitalist sömürünün derinleşmesi, işçi ve emekçilere dönük sonu gelmeyen saldırılar ve emperyalizmin büyük yıkımlara yol açacak yeni savaşlar serisi emekçi kitlelerin ve halkların öfke ve

başlatmak istediği yıkım savaşına karşı ayağa kalktı.

En kitlesel gösteriler savaş kıskırtıcılığının ve saldırganlığın başını çeken ABD ve İngiltere'nin yanı sıra onlara destek veren İspanya, İtalya ve Avusturya'da gerçekleşti.

Bu ölçüde yaygın ve kitlesel bir hareketin dinamikleri 15 Şubat öncesi süreçte adım adım birikiyor, savaş karşıtı tepki ve eylemler giderek güç kazanıyordu. 15 Şubat gelişen tepki ve biriken dinamiklerin dünya çapında bir patlamaya dönüşmesinin doruğu oldu ve emperyalist şer cephesinde sarsıntı yarattı.

Bu yaygınlıkta ve kitlesellikte bir protesto hareketinin gelişmesini koşullayan temel önemde bazı faktörler var. Herşeyden önce emperyalist dünya hakimiyetinin yıkıcı sonuçları giderek daha geniş kitlelerin bilincinde açıklık kazanıyor. Emperyalizmin barış, demokrasi, özgürlük, ulusların hakları, terörizme karşı mücadele, halkları diktatörlerden kurtarma adı altında yürüttüğü savaşların ne anlama geldiği, halklara hangi felaketleri hazırladığı Somali, Ruanda, Haiti, Yugoslavya ve son olarak da Afganistan üzerinden görüldü. Bugün de Irak üzerinden bütün Ortadoğu'yu ateşe vermenin hiçbir haklı gerekçesi olmadığı, ABD emperyalizminin hedefinin petrol ve dünya egemenliği olduğu biliniyor. Bu tüm gösterilerde değişmeyen "Petrol için savaşa hayır!" ve "Asıl terörist Bush!" sloganlarında somut ifadesini buluyor.

İkincisi, dışarda saldırganlık ve savaş politikasının içerde demokratik hak ve özgürlüklerin adım adım budanması, temel ekonomik ve sosyal hakların

Fransa'da savaş karşıtı gösteriler...

15 Şubat cumartesi günü Fransa'nın 72 kentinde savaş karşıtı gösteriler gerçekleşti. Katılımın toplam 500 000'in üzerinde olduğu, sadece Paris'te bu rakamın 250 bin ile 300 bin arasında değiştiği belirtilmektedir. Diğer Avrupa başkentlerindeki gösterilere göre Fransa'da katılımın zayıf olması, Fransız hükümetinin savaşa karşı tavır alması ile açıklanmakta. ABD'nin politikasını açıktan destekleyen diğer Avrupa ülkelerinde ise savaş karşıtı gösteriler hükümetlerin politikalarının teşhirine de dönüşerek daha güçlü bir dinamik oluşturdu. Yine de Fransa'da ülke genelinde katılımın bir başarı olduğu ortadadır.

Paris'deki kortejin başında bütün sol parti ve dernek liderlerinin yanı sıra, Fransa'da yaşayan Amerikalılar'ın ve ilk Körfez savaşına katılan eski askerler ve ailelerinin oluşturduğu kortejler dikkat çekiyordu. Yürüyüş 5 saatten fazla sürdü.

Yürüyüşe birçok sendika ve partinin yanısıra yabancılar ve özellikle de Filistinliler yoğun katılım sağlamışlardı. Yürüyüş boyunca sürekli Bush'u ve Sharon'u teşhir eden sloganlar atılıyordu. Küçük çocukların elinde Irak

çocukları için barış! yazılı dövizler dikkat çekiyordu. Yürüyüş boyunca TKİP Yurtdışı Örgütü imzalı bildiri dağıtıldı ve emperyalist savaşı tehirden pullamalar yapıldı ve bunlar yoğun ilgi gördü. Lyon'daki gösteriye 20 bin kişi katıldı. Ülkenin batısında

Rennes'de 5000 kişi Bush ve Blair'in politikalarını protesto ettiler. Ayrıca Lorient'da 4 bin, Nantes'da 6 bin, Brest'de 3500, Tours'da 3500 kişi yürüdü. Ülkenin güneyinde en önemli yürüyüşler Marsilya, Nice ve Montpellier'de oldu ve bu gösterilere toplam 40 bin kişi katıldı.

BİR-KAR-Paris

İngiltere

nefretine yeni boyutlar kazandıracak, bu ise anti-kapitalist, anti-emperyalist bilinci ve mücadeleyi geliştirecektir. Tarihte bir ilk olan bu hareketin başının ufku genel bir savaş karşıtlığı ve barışseverlikle sınırlı akımlar ve çevreler tarafında tutuluyor olması, devrimci bir inisiyatif ve önderlikten yoksunluğu en büyük zayıflık olsa da, uzun vadede hareketliliğin kendi öncü güçlerini yaratacağı, olanları ise güçlendireceği kesindir.

Amsterdam'da 15 Şubat gösterisine 100 bin kişi katıldı...

Emekçiler savaş istemiyor!

15 Şubat günü dünya çapında "Savaşa hayır!" eylemleri organize edildi. Bu büyük gösterilerden biri de Amsterdam Dam Meydanı'nda gerçekleşti.

Önceden tahmini olarak 15-20 bin olarak beklenen eyleme katılım 100 binin üzerinde oldu. Hollanda tarihinde en görkemli ve geniş katılımlı eylemlerden biri oldu bu eylem. Çeşitli uluslardan işçi ve emekçilerin katıldığı eylemde tepkiler çok çeşitli sloganlarla kendini yansıtıyordu. Tüm kitle "Savaşa hayır!" sloganında birleşti. Eylem hem katılımı, hem de konuşmacıların başarılı konuşmalarıyla oldukça güçlü geçti.

Bizler de bu dönemde her

türlü olanağı değerlendirdik. Türkçe, Hollandaca, İngilizce BİR-KAR imzalı dövizlerimizi açtık ve savaşa karşıt pullarımızı yaygın kullandık. Ayrıca TKİP imzalı pullar, "Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı Ortadoğu halklarıyla yaşamaya!/BİR-KAR" imzalı Türkçe, Hollandaca, Almanca ve İngilizce binlerce bildirilerimizi yaygın şekilde dağıttık. Bildirilerimiz içerik ve görsel açıdan oldukça ilgi gördü. "Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!/TKİP-YDÖ" imzalı Türkçe, Hollandaca

ve Almanca bildiriler de yaygın olarak dağıtıldı. Türkiyeliler'in yürüdüğü bir yürüyüş kortejinde yaşlı sakallı bir amca, yüzü örtülü eşi ve çocuklarıyla yürüyen bir Türkiyeli bildirilerimizden her dilden olanını aldı ve şu anlamlı sözleri söyledi: "Biz oyumuzu AKP'ye verdik. Bunlar hasta güvercin, uyuz kurt ve kör arıdan daha kafir çıktılar. Memleketin kapılarını zalimlere açtılar. Müslümanların kanını dökecekler."

Bir-Kar/Hollanda

Amerika

Gösteri tarihinden günlerce önce terörist saldırılar olacağı propagandası yapıldı. Belli kent merkezlerine uçaksavarlar yerleştirildi ve halka en az üç günlük yiyecek-içecek stoku yapmaları çağrısında bulunuldu. Kimi yerlerde ise gösterilere izin verilmedi.

Buna rağmen 142 kentte protesto eylemleri gerçekleşti. En kitlesel gösteriler Washington, Newyork, Los Angeles, Chicago, San Francisco, Detroit ve Miami'de yapıldı. Yüzbinlerce insan "Evine dön, savaşa hayır!" talebini yükselterek, Amerikan rejiminin saldırganlık politikasını protesto etti. Yalnızca Newyork'taki gösteriye 400 bin kişi katıldı.

İngiltere

Heathrow Havaalanı'nın gösteriyi önceleyen günlerde güvenlik gerekçesiyle geçici süre kapatılması ve Londra'da panzerlerin aynı gerekçeyle hazır bulundurulması gösterilere katılımı etkilemedi. Emperyalist savaşın kışkırtıcısı ve destekçisi olan İngiltere tarihinin en büyük kitlesel gösterilerine sahne oldu. Yüzbinlerce kişinin katıldığı protesto

gösterilerinin en görkemlisi Londra'da gerçekleşti. 1.5-2 milyon civarında savaşa karşıt Londra sokaklarını ve alanlarını doldurarak "Savaşa hayır!" dedi, "Petrol için kana hayır!" sloganını haykırdı. Glasgow'daki gösteriye ise 60 bin kişi katıldı.

İrlanda

Belfast ve Dublin'de kitlesel gösteriler gerçekleşti. Dublin'deki gösteriye 100 bin kişi katıldı.

İtalya

Alanları ve sokakları insan selinin doldurduğu ülkelerden biri de İtalya oldu. Ülkenin 45 kentinde yapılan protesto gösterilerinin en görkemlisi Roma'da gerçekleşti. Roma'da 2,5 milyonu aşkın insan (düzenleyicileri 3 milyon olarak açıkladılar) ABD'nin kirliliğini lanetledi. Roma'daki gösteride de en göze çarpan slogan "Petrol için kana hayır!" oldu. Gösterilerde ABD saldırganlığının yanısıra, İtalyan hükümetinin ABD'yi destekleyen politikasını protesto edildi. Gösterilerin yapıldığı belli kentlerde duvarlara yansıtılan dev ekranlardan diğer ülkelerdeki savaş karşıtı

Belçika'da savaş karşıtı gösteriler büyüyor...

Brüksel'deki son eyleme 100 bin kişi katıldı

Belçika halkı ABD'nin Irak'a muhtemel emperyalist müdahalesine hayır dedi. 15 Şubat günü Belçika'nın başkenti Brüksel'de onbinlerce savaş karşıtı tüm dünyaya savaşa karşı olduklarını haykırdılar. Yürüyüşün havası çok coşkuluydu. Avrupa'nın çeşitli kentlerinde olduğu gibi Brüksel'de de dönemin en kitlesel savaş karşıtı yürüyüşü gerçekleşti. Eyleme 100 bini aşkın insan katıldı.

Belçika'da savaş karşıtı gösteriler gitgide güç kazanıyor. 10 Kasım'da STOP USA Komitesi'nin (sol eğilimli kurum ve kuruluşlardan oluşuyor) düzenlediği ve binlerce kişinin katıldığı eylemde Irak ve Filistin halklarına dayanışma dile getirilmiş ve Irak'a uygulanan ambargo protesto edilmişti. Bir hafta sonra ise savaş karşıtı platform (çeşitli insan hakları kuruluşları ve sendikalardan oluşmakta) 10 bin kişinin katıldığı bir başka eylem gerçekleştirmişti. 19 Ocak günü ise, STOP USA Komitesi'nin örgütlediği ve onbinlerce kişinin katıldığı bir üçüncü eylemle '91 Körfez Savaşı lanetlendi.

15 Şubat günü ise, STOP USA ve savaş karşıtı çeşitli platform ve komitelerin çağrısı üzerine 100 bin kişinin katıldığı büyük Brüksel eylemi gerçekleşti. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere savaş kundakçısı ülke hükümetleri (İngiltere, İspanya, İsrail hükümetleri) çeşitli sloganlarla protesto edildi. Eylemde Hollandaca yazılı 5 bin adet "Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltelim! TKİP/YDK" imzalı bildiriler dağıtıldı.

BİR-KAR/Belçika

gösteriler verildi.

İspanya

İspanya'da gerçekleşen savaş karşıtı gösterilere milyonlarca insan katıldı. ABD emperyalizminin savaş politikası ve kendi hükümetlerinin savaşla ilgili tutumu protesto edildi. İspanya'da yaklaşık 350 ayrı yerde yapılan gösterilerin en büyüğü Madrid ve

İspanya

Barselona'da gerçekleşti. Madrid'deki eyleme bir milyonu aşkın insan katıldı. Barselona'da ise tarihinin en kitlesel eylemi gerçekleşti, 2 milyona yakın insan katıldı. Andalusia'da gerçekleşen gösteriye 700.000, Valencia ve Zaragoza'daki gösterilere ise yaklaşık 400'er bin kişi katıldı.

Nüfusunun % 85'i savaşa karşı olan İspanya'da beş milyonu aşkın insan sokaklara döküldü. Gösterilerde "NATO'ya hayır, askeri üsler kapatılsın", "Emperyalistsiz bir dünya için" gibi pankartlar taşındı. ABD'nin saldırgan politikasını destekleyen İspanya hükümetine karşı duyulan nefret "Aznar istifa!",

Avusturalya

“Faşist Aznar, Terörist Aznar!” gibi sloganlarla dile getirildi.

Avusturalya

ABD emperyalizminin destekçisi olan ve bölgeye asker gönderen Avusturalya üç gün boyunca kitlesel eylemlerle sarsıldı. Cuma günü Melbourne’de gerçekleşen 200 bin kişilik protesto gösterisini Cumartesi günü yine 200 bini aşkın insanın katıldığı ikinci gösteri izledi. Pazar günü ise Sydney’de 500 bin kişinin katıldığı görkemli bir savaş karşıtı gösteri gerçekleştirildi.

Yunanistan

Atina ve Selanik başta olmak üzere ülkenin 52 kentinde büyük protesto gösterileri düzenlendi. Sadece Atina’daki gösteriye 200 bini aşkın insan katıldı.

Hırvatistan

Başkent Zagreb’de yaklaşık 100 bin kişi Ban Jelaciç Meydanı’nda toplandı. Osijek, Pula, Split, Zadar, Vukovar ve Sibenik kentlerinde de gösteriler yapıldı.

Macaristan

Başkent Budapeşte’de 20 binden fazla kişi savaşı protesto etti.

Finlandiya

Başta başkent olmak üzere ülke genelinde 12 bin

Stuttgart’ta savaş karşıtı gösteri...

15 Şubat’ta dünyanın dört bir yanında gerçekleşen savaş karşıtı gösterilerden biri de Almanya’nın Stuttgart şehrinde düzenlendi. Kitle sabahın erken saatlerinde eylemin başlama yeri olan “Hauptbahnhof” meydanında toplanmaya başladı. Başlama saati 10.30 olmasına rağmen saatinden önce alan dolmuştu. Yürüyüşte 50 binin üzerinde bir kitle vardı. Toplanma yerinden yürüyüşe geçen kitle alana “Schlossplatz”’a sığmadı.

Bizler, “Emperyalist saldırganlığa karşı enternasyonal dayanışmaya/Bir-Kar” imzalı pankartımızla, ayrıca TKİP yurtdışı örgütünün “Tüm emperyalist haydutlar Ortadoğu’dan defolun, Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltelim!” başlıklı bildiri ve pullamaları yürüyüş boyunca dağıtıldı ve yapıldı. Miting ve yürüyüş esnasında Bir-Kar ile ilgili bilgi isteyen bir dizi insanla sohbet ettik. Tüm halklara yönelik emperyalist saldırıların hızlandığı bir dönemde devrimci bir kitle çalışması örnek bizim omuzlarımızdadır. “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını daha da yükseltmek, daha çok çaba sarfetmek yine bizleri bekliyor.

Stuttgart/Bir-Kar

İsviçre’de 40 bin kişi savaşa karşı alanlardaydı...

15 Şubat dünya halkları, ezilen emekçi sınıflar ve duyarlı aydın ve sanatçıların emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı ortaya koydukları militan kitlesel eylemler, emperyalist savaş ve saldırganlığa çok önemli bir darbe vurduğu gibi dünya tarihinin bugüne kadarki en kitlesel eylemleri oldu. Dünya çapında gelişen ilerici insanlığın bu tarihi eylemi çok net bir şekilde gösterdi ki emperyalist haydutlar, tekellerin kirli çıkarları için dünyayı kan ve savaş deryasına çevirmek emellerini o kadar da kolay gerçekleştiremeyecekler.

Bilindiği gibi emperyalist haydutlar cephesi aylardır sürdürdükleri savaş hazırlığının son aşamasına gelmiş bulunuyorlar. Emperyalist savaş hazırlığının bu son aşamasında, anti-emperyalist savaş karşıtı cepheye dünya ölçüsünde 15 Şubat’ta ortaya koyduğu muazzam kitlesel eylemlerle savaşı durdurmak için bugüne kadar ortaya koyduğu eylemliliğin en tepe noktasına ulaşmış bulunuyor.

Başta Amerika, Avrupa olmak üzere dünyanın tüm öteki kıtalarında emperyalist savaş karşıtı yürüyüşlerin dikkate değer bir zinciri de İsviçre’nin başkenti Bern’de yapıldı. Bern’deki yürüyüşe 40 bini aşkın insan katıldı. Yediden yetmişe tüm ilerci insanlık dünyanın her yerinde olduğu gibi Bern’de de tek bir yürek tek bir ses olarak “Savaşa hayır!” sloganını gür bir şekilde haydutların suratına haykırdı.

6 milyonluk küçük bir refah toplumu olan İsviçre’de 40 bini aşkın insanın emperyalist savaşa karşı alanlara dökülmesinin başlı başına çok önemli bir olay olduğuna inanıyoruz. Eğer kapitalist refahın en yüksek olduğu bu küçük toplumda emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı bu denli kitlesel ve coşkulu bir tepki ortaya çıkabiliyorsa, emperyalist egemenliği ve kapitalist sömürüyü çok daha derinden hisseden toplumlarda bu, bugün görünür olandan daha çok tepki ve nefretin biriktiğine kuşku duyulmaz bir gerçektir artık.

Bern’deki eylem çok geniş bir politik yelpazeyi kapsıyordu. Komünist ve devrimci gruplardan sendikalara, anarşist otonom gruplardan hümanist insan hakları gruplarına ve duyarlı aydınlara uzanan geniş bir politik yelpazeydi sözkonusu olan. Denilebilir ki İsviçre’deki muhalefet hareketi tamamıyla politik muhtevası ve hedefi belli olan bir sorun üzerinde son on yılların en görkemli ve en kitlesel eylemini gerçekleştirmiştir. Eyleme her

politik çevre kendi kimliğiyle katıldı. Türkiyeli sol gruplar da kendi güçleri oranında bu eyleme kendi kitleleriyle katıldılar. Ancak genelinde Türkiyeli gruplar eylemde önemsiz bir kitleyi oluşturmuyordu.

Bizler bu eylemde BİR-KAR imzalı üç pankart açarak tüm güçlerimizle yerimizi aldık. Fransızca “Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı birleşelim!”, “Kapitalizm savaş demektir, kahrolsun emperyalist savaş!” ve Almanca taşıdığımız “Savaşa, işsizliğe, sosyal hak gasplarına karşı birleşelim!” BİR-KAR imzalı pankartlarımız dikkat çekiciydi. Ayrıca gerek güzergah boyunca gerek alanda TKİP-YDK imzalı Fransızca bildirinin yoğun dağıtımını yapıldı. Yanı sıra emperyalist savaşı teşhir eden

değişik şiarların yer aldığı TKİP imzalı pullar kullanıldı. Toplamı üzerinde değişik imzalarından oluşan 5 bini aşkın yazılı materyal tüketerek (ve tümüyle Almanca, Fransızca) küçümsenmeyecek bir etkiye bulunduk. Kısaca gerek taşıdığımız pankartlardaki şiarlar, gerekse kullandığımız yazılı materyaller konunun önemine ilişkin bizim açımızdan bütünsel bir konum ve tutum ortaya çıkardığımızı inanıyoruz.

Emperyalist haydutluğun gerçekleştirmek istediği

bu savaş saldırganlığı dünyayı ikiye bölmüştür. Bir tarafta tankıyla, topuyla, füzeleriyle savaş filolarıyla ileri bir teknolojinin nimetlerinden yararlanarak dünyayı kan gölüne çevirmek isteyen bir avuç emperyalist haydut takımı ve uşakları, diğer yanda 15 Şubat’ın gösterdiği gibi bir bütün olarak dünyanın ezilen halkları, emekçi sınıfları, onurlu aydın ve sanatçılarından oluşan büyük insanlık alemi. Bir tarafta NATO bünyesinde lüks otel odalarında halkların kanı üzerine kirli pazarlıklar sürdüren emperyalist haydutlar, diğer tarafta onların bu kirli emellerine karşı sokaklara dökülen ezilen, horlanan milyonların nefreti ve kini.

İlerici insanlığın ve ezilen emekçi sınıfların 15 Şubat’ta ortaya koyduğu bu büyük tarihi eylem, emperyalist savaş ve saldırganlığın nasıl durdurulacağını yol ve yöntemine önemli açıklıklar sağladığı gibi, muhtemelen kesin olan savaş süreci boyunca da önemli bir oranda savaş karşıtı hareketin güç alacağı bir dayanak oluşturmuştur.

Kahrolsun emperyalist savaş ve saldırganlık!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Bir-Kar/İsviçre

kişi protesto gösterisi düzenledi.

Ayrıca Norveç'in başkenti Oslo'da 60 bin, İsveç'te 50 bin, Avusturya'da 30 bin, Danimarka'nın başkenti Kopenhag'da 10 bin, Luxemburg'da 10 binden fazla kişi emperyalist savaş karşıtı öfkelerini alanlarda haykırdılar.

Güney Afrika

Savaşı durdurma kampanyası çerçevesinde organize edilen gösterilere onbinlerce kişi katılarak savaş kışkırtıcılarını lanetledi. Göstericiler, "Bombalar bebekleri öldürüyor!", "Her Bush'un arkasında bir terörist var!" gibi pankartlar taşıdılar. Yürüyüş ABD konsolosluğu önüne kadar devam etti.

Japonya: Tokyo'da 10 bin kişinin katıldığı savaş karşıtı gösteri yapıldı. Aynı gün akşam Tokyo'da ikinci bir protesto gösterisi düzenlendi. Ülke genelinde protestocu sayısı 25 bini buldu.

Rusya

Başkent Moskova'daki gösterilerde binlerce kişi kızıl bayraklarla yürüdü."Irak'a dokunma!", "Bush defol, sen bugünün Hitlerisin!" gibi pankartlar taşındı.

Ukrayna

Başkent Kiev'deki gösteriye 10 binin üzerinde katılım oldu.

Güney Kore

Başkent Seul merkezinde toplanan onbinlerce kişi "Bombaları değil Bush'u atın!", "Kore'den elini çek" pankartlarıyla ABD'ye öfkelerini haykırdı. Öğrenciler ABD'nin Kore yarımadasındaki savaş kışkırtıcılığına son vermesini istediler.

Yeni Zelanda

Onbinlerce kişi "Bir, iki, üç, dört: Kanlı savaşınızı istemiyoruz!" pankart ve sloganlarıyla yürüdü.

Hindistan

Kalküta'daki gösteriye 10 bin kişi katıldı. Kentin her yanı gösteriyi düzenleyen Hindistan Marksist Komünist Partisi'nin bayraklarıyla kaplandı.

Malezya

Başkent Kuala Lumpur'da bir araya gelen onbinlerce kişi ABD'nin saldırgan tutumunu protesto etti. Konuşmacılar ABD'nin küresel sömürsünü artırmak amacıyla savaflara baş vurduğunu dile getirdi.

Tayland

Çoğunluğunu müslümanların oluşturduğu Porttani bölgesinde onbinlerce kişi bir havaalanında toplanarak ABD karşıtı açıklama okudular.

Suriye

Başkent Şam'da 200 bin kişi "Amerika tehditlerine son", "Bugün Irak, yarın sıra kimde", "Şer eksen: ABD, İngiltere, İsrail!" ve "Bush, Blair petrol için savaşa hayır!" pankartları taşıdı. Halep'te de 10 bin kişi yürüdü.

Irak

Emperyalist savaşın hedef tahtasındaki bu ülkenin başkenti Bağdat'ta 1 milyon kişi Amerika emperyalizmini lanetledi.

Lübnan

10 binden fazla kişi savaşı protesto etti.

Umman

Bu Körfez ülkesinde ilk defa sadece kadınların katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Amerikalı ve İngiliz kadımlarında katıldığı yürüyüşte yüzlerce kadın "Daha fazla şer değil, daha fazla barış" pankartlarıyla yürüdüler.

İsrail

Başkent Tel Aviv'de 3 bin civarında İsraili ve Filistinli yan yana yürüyerek "İsraililer Bush'un savaşına karşı, savaş çözüm değil" yazılı pankart taşıdılar.

Emperyalist savaşa karşı mücadele ve "savunma savaşı" safsatası...

Serhat Ararat

15 Şubat'ta dünyanın dört bir yanında ABD'nin Irak saldırısına karşı milyonlar yürüdü. Son on yılların en büyük küresel savaş karşıtı eylemleri gerçekleşti. Emperyalist haydutluğa ve savaşa karşı dünya ölçeğinde bu kadar güçlü ve geniş bir protesto eyleminin konulması, gelecek açısından umut vericidir. Avrupa ülkelerinin belli başlı merkezlerinde milyonların toplanması, yürümesi ve tutumlarını çok net ve kesin bir dille ifade etmesi emperyalist hükümetleri de şaşırttı. Kimi İngiliz bakanlar bu konudaki etkilenmelerini açıklama gereği duydular.

Meydanın kendilerinin sandığı kadar boş olmadığını gördüler ve anladılar. Aynı anda bütün dünyada milyonların aynı istem ve tutumla harekete geçmesi, son on yılların en kitlesel ve uluslararası eylemlerini gerçekleştirmiş olması, belki de son hazırlıkları yapılan emperyalist hegemonya savaşını önleyemeyebilir. Milyonların protestolarına rağmen ABD, dünyayı tek başına yönetme, bütün dünyayı ve enerji kaynaklarını kendi sömürge egemenliğine alma stratejisini Irak üzerinden gerçekleştirecek. Bu hemen hemen kesin gibi.

Ama öyle de olsa emperyalist haydutluğa, dünyayı tek başına bir sömürge imparatorluğu haline getirerek yönetme küstahlığına karşı bu düzeyde bir tepkinin açığa çıkmış olması önemli ve emperyalistlerin işinin hiç de sandıkları gibi kolay olmadığını, "Çağdaş Roma İmparatorluğu" haline gelme düşlerinin önünde çok ciddi engellerin olduğunu açıkça göstermiştir.

Küresel çapta milyonların ayağa kalkması ve harekete geçmesi, emperyalist saldırganlığa, emperyalist küreselleşmeye karşı, dünyamızı yeniden sömürgeleştirme politikalarına, yoksulluğa, açlığa ve hegemonya savaşlarına karşı başka bir yolun, başka bir seçeneğin, "başka bir dünyanın" olduğunu göstermiştir.

Emperyalist savaş karşıtlığı, milyonları buluşturan ve harekete geçiren ortak paydadır. Uluslararası düzeyde ortaya çıkan bu karşı koyuş, kendi içinde sayısız zayıflığı ve belirsizliği taşıyor. Ne düzeyde bir kararlılık kazanıp kazanmayacağı da henüz bir soru işaretidir. Ancak öyle de olsa bu, emperyalist ideolojik hegemonyada çok büyük bir çatırdamaya işaret etmesi ve göstermesi bakımından önemlidir.

Oysa biliniyor ki, emperyalist haydutlar ve onların akıl hocaları son derece kendilerinden emindiler, "tarihin sonu" masalını rahatlıkla uyduruyor, ABD şahsında "Çağdaş Roma İmparatorluğu"nun doğmakta olduğunu belirtiyor ve bu "görmekli zafere" şimdiden selama duruyorlardı.

Açık ki meydan boş değil. Belki ortaya çıkan tepki henüz kararlı bir politik güç olmaktan uzaktır, belki de çok belirleyici bir konum ve etkiye sahip değildir. Bunlar doğru, ancak 1990'ların başından bu yana ilk kez küresel düzeyde, aynı anda ve dünyanın hemen hemen her tarafında bu düzeyde bir kitlesel duruşun ortaya çıkması önemlidir, önümüzdeki on yılların mücadeleleri bakımından önemli ipuçlarını vermektedir. Kuşkusuz bu hareket birden bire oluşmadı, belli bir birikime ve sürece dayanıyor. Küreselleşme karşıtı hareketin birikimlerini de içine alan 15 Şubat emperyalist savaş karşıtı hareket, eğer küresel düzeyde örgütsel mekanizmalara kavuşur, kararlı bir politik duruşa dönüşebilirse önümüzdeki on yılların en önemli politik dinamiklerinden biri

haline gelebilir. Bu noktada "ulusal" mücadelelerle uluslararası mücadelenin ilişkileri ve perspektifleri konusu, kendini çok yakıcı bir tarzda dayatmış oluyor.

15 Şubatta dünya emperyalist savaşa karşı yürürken, aynı gün İmralı Partisi KADEK Öcalan'ın tecridine karşı "savunma savaşı" kararı aldığını ilan ediyor ve kitleleri sokağa, dağa davet ediyordu.

Ortada bir tersliğin olduğu çok açık.

İlk planda akıla takılan soru şu: Dünya nereye gidiyor, dünyanın gündemi ne; Kürt halkının önüne konulan gündem ne? Bu, Kürt halkının gerçek gündemi mi?

Dünyamızı yeniden sömürgeleştirme, hegemonya ve paylaşım savaşı; buna karşı küresel çapta eylemli tavır alma ve harekete geçme konuları Kürtleri ilgilendirmiyor mu? Hem de ülkeleri hegemonya savaşının odak noktalarından biri olduğu halde...

Daha önceki yazılarımızda da birkaç kez vurguladığımız gibi, üç-dört aydır "Tecride karşı sürdürülen kampanya" sahte bir gündemdir, Kürtleri esas gündemlerinden uzaklaştırma, dikkatlerini boş bir hedefe yöneltme ve devrimci enerjilerini boşaltma hareketidir.

"Savunma savaşı" kararını aldıklarını ve bunu temel mücadele biçimi olmaya devam eden "demokratik serhildan"a bağlı ve onu destekleyen bir anlayışla yürüteceklerini açıkladılar. Bu noktada da bir sahteliğin, ikiyüzlülüğün olduğu açıktır.

Savaş, ciddi bir şeydir, kesinlikle onunla oyun oynamaya gelmez. Bu konudaki ikiyüzlülüklerini başka bir yazıda genişçe ele almayı düşünüyoruz. Şimdilik birkaç soru ve vurguyla yetinmeye çalışalım: İlan edilen "savunma savaşının" politik stratejisi ve hedefleri nedir? Bu politik hedeflerin Kürt halkının temel çıkarlarıyla, bağımsızlık, özgürlük, kendi kaderini tayin etme hakkıyla herhangi bir ilişkisi var mı?

Peki, 2 Ağustos 1999 tarihinde silahlara neden veda edildi? Bu belli koşullara bağlı bir ateşkes miydi, yoksa kayıtsız koşulsuz silahlara veda mıydı? 2 Ağustos 1999 kararı, stratejik bir geri çekilme miydi?

KADEK'in bu sorulara yanıtı var mı? Belli ki dün söylediklerini halkın unuttuğunu sanıyorlar. İnsanların belleklerinin genelde zayıf olduğuna güveniyorlar. Peki tarihin arşivini ne yapacaklar?

Dün savaşı teorik, politik ve stratejik olarak mahkum ediyorlardı, 2 Ağustos 1999 kararları da bu mahkumiyetin pratik uygulamasıydı. Kayıtsız koşulsuz Genelkurmay'ın direktifleriyle "sınırların ötesine" çekilmiş ve teslim olmayı beklemişlerdi. Ama devlet onlara bir Pışmanlık Yasası'nı bile çok görmüş ve böylece dağda kalakalmışlardı. Ve bu süreçte yüzlerce gerillanın katline zemin sunmuşlardı!..

Neden?

İmralı reddedilmeden, kokuşmuş, çürüyen yapı çözümlenip aşılardan, daha doğru bir ifadeyle kendi tarihi ile devrimci bir tarzda hesaplaşmadan alınacak savaş kararlarının herhangi bir anlamı olabilir mi? Daha kötü kırımlara zemin sunmaktan başka, halkımızın ve dünyanın esas gündeminden kopuşu derinleştirmekten başka hangi sonuçları doğurabilir ki?

15 Şubat'ta bunu yapmadılar mı?

Savaşın gerçekleri ve medyanın yalanları

Amerikancı medya Amerika'nın petrol ve hakimiyet savaşını propaganda edebilmek için hiçbir imkanı, hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Her türlü kirli yol ve yöntemi deniyor. Gerçekleri gizleme ve yalan haber yayma da bunlara dahil.

Bu yönde en son kullandığı fırsatlardan biri 15 Şubat günü Kadıköy'de yapılan savaşa hayır mitingi oldu. Öyle ki, Amerika'nın savaş borazanı medya üzerinden bakıldığında ortada miting filan görünmüyordu. Kadıköy savaş alanına dönmüştü. Barış göstericileri durduk yerde ortalığı kırıp dökmüşlerdi.

Oysa gerçek medyanın yansıttığından çok farklıydı.

Öncelikle gösteri, polisin arama noktasında çıkardığı küçük bazı sorunlar dışında, hiçbir sorun yaşanmadan gerçekleştirilmiştir. Yani hedeflendiği doğrultuda bir barış gösterisi yapılmış, bitirilmiştir. Olaylar gösteri sonrasında, dağılma sırasında gelişmiştir.

İkinci olarak, gösteri bitiminde çıkan olaylar öyle kendiliğinden değil (hemen her gösteride olduğu gibi) polisin dağılan kitlenin üzerine panzerleriyle yürümesi, yani provokasyonu sonucunda çıkmıştır. Ancak medyada bu açık gerçeğe ilişkin tek bir cümle bulamazsınız.

İşte ertesi günün kimi gazetelerinden bazı haber başlıkları:

Vatan-16 Şubat:

Barış'a gölge düştü

Barış mitinginde APO için terör estirdiler.

Aksam-16 Şubat:

Barışa KADEK gölgesi. Barış eylemini fırsat bilen PKK sempatizanları Kadıköy'ü savaş alanına çevirdi. Teröristbaşı Öcalan lehine slogan atan grup, polisle çatıştı, mağaza, banka ve araçların camlarını kırdı.

Star-16 Şubat:

Dünyanın her yerinde savaşa hayır mitingi yapıldı. Sadece Türkiye'de olay çıktı. PKK bayrakları ve Apo posterleri açıldı, esnaf taşlandı, molotof kokteylleri atıldı

Dünyada böyle bizde böyle

Peki ama, bu tür bir yayıncılık bu leş kargalarının amacına nasıl hizmet edebilir? Ne umabilirler bu yalanlardan?

Aslında çok açık. Bilindiği gibi Türk devletinin savaşa katılma konusunda ortaya sürdüğü gerekçelerin kendince en "tutarlı" olanı "Kürt tehdidi"dir. Onlar bunu "ulusal menfaatler" yaftası altında satışa çıkarmış bulunuyorlar. Bu durumda, bu gerekçeye malzeme olacak bir takım olaylara ihtiyaçları var. Bunu da ya uyduracaklar veya çıkaracaklar. "... PKK sempatizanları Kadıköy'ü savaş alanına çevirdi." Böyle bir haberin sıradan "Türk" okurda yaratacağı etki açıktır. Bu onu en azından "milli menfaatler", "bölünme tehdidi" propagandalarına açık hale getirecektir.

İlk elden ve açıkça görünen bu amaç dışında, haberin böyle verilmesinin daha gizli ve derin hedefleri de bulunuyor kuşkusuz. Haberin verilmiş tarzı, kullanılan ifadeler, sadece Kürt'lerin karalanmasını

değil, pasifizmin övgüsünü de içeriyor. "Barışa gölge düştü" diyor mesela. Gölge dediği çatışma çıkması. Yani bir barış hareketi, şiddetin en örgütlü ve sistemli uygulandığı savaşa karşı bir hareket, her türlü şiddetten kesinlikle uzak durmalıdır. Yani, savaşı engelleyebilecek bir güç ve örgütlülüğü asla aklı getirmemeli, buna yönelmemelidir.

Emperyalist işgal ve egemenlik savaşının borazanlığını yapan bir medyadan, haklı ve haksız savaş ayrımını, emperyalist saldırganlığın ancak devrimci bir savaşla dizginlenebileceği gerçeğini teslim etmesi beklenemez kuşkusuz. Tersine, onlar efendilerine karşı görevlerini, bu tarihi gerçekleri ve evrensel kabul görmüş meşru hakları olabildiğince gizlemek yoluyla yerine getirebileceklerdir. Bugün yaptıkları da tam olarak budur. Tekelci medyaya göre halkların hiçbir hakkı, emperyalizm karşısında hiçbir kurtuluş şansı bulunmamaktadır.

Medya, bu tür bir yayıncılıktan nasıl bir çıkar umabileceğini de yine kendi yayın tarzıyla ifşa ediyor. Adı üzerine tekelci medya. Elbette Amerikan petrol ve silah tekellerinin savaş ağalığından kazanacaklarını sıralamıyor. Ancak, Türkiye'deki hempalarının, çeşitli sektörlerde faaliyet gösteren tekellerin ve kirli kazanç imparatorluklarının çıkarlarını sıralaması bile yeterli ipuçlarını sunuyor.

Ellerini ovuşturarak saldırı gününü bekleyen sektörlerden birine, inşaat-müteahhitlik sektörüne ilişkin aşağıdaki haberler bu açıdan dikkat çekicidir.

Sabah (18 Şubat): ABD'nin üsleri yenileme projesi Fenerbahçe'ye de yarayacak! (üst başlık) İşte

gerçek imparator (Faruk Yalçın; Aziz Yıldırım'ın dayısı)

Sadece üsleri yapmak yetmez (Hisarcıklioğlu)

Milliyet (18 Şubat): FB'liler tezkere bekliyor. 5 Türk firmasıyla anlaşma yapıldı. T. Müteahhitler Birliği Bşk. Nihat Özdemir'in firması Limak, Güven Sazak'ın firması Yüksel İnşaat ve Çeçen Grubu'nun İç-Taş İnş. Firmaları. Özdemir halen FB as başkanı. Anlaşma Ank. Büyükelçisi R. Pearson ile gizli gerçekleştirildi.

Vatan (16 Şubat): Üs ve limanlar müteahhite 425 milyon dolar getirecek. 50 bin kişiye iş imkanı yaratır.

Milliyet (13 Şubat): 500 milyon dolarlık yenileme Türk müteahhitlere emanet

Gazetelerden birinde konuya ilişkin bir de liste yer alıyor. NATO'ya çalıştığı ifade edilen bu firmalar "İşte ünlü NATO müteahhitleri" başlığıyla reklam edilmiş. Biz bunu *işte ünlü kan tacirleri* şeklinde okuyabiliriz.

Liste şöyle:

Metiş: Müteahhitler Birliği eski başkanı Kadir Sever'in şirketi (Sabiha Gökçen)

Gama: İzmit eski Bld. Bşk. Sefa Sirmen hakkında

suoruşturma açılmasına neden olan Yuvacık Barajı müteahhidi Erol Üçer'in şirketi

Alarko: İshak Alaton ve Üzeyir Garip ortaklığı. (Ankara'daki NATO Mürted F-16 tesisleri)

Limak: Müteahhitler Birliği Başkanı Nihat Özdemir şti. Özdemir FB'nin de ikinci bşk.

MÖN inşaat: FB'de başkan Aziz Yıldırım'ın mesai arkadaşı Nihat Özbağı'nın şti. (S.Gökçen alt yapı ve servis binaları inş.)

Nurol: Artvin'li Nurettin Çarmıklı şti. Orhan Evin: Kurtköy hava limanı pistlerinden birini yaptı

Yenigün inş. Aziz Yıldırım'ın FB'den mesai arkadaşı Mithat Yenigün şti. S. Gökçen sivil uçak apronu ve bazı üstyapı binaları

Eko inş: Cahit Köksal kurdu. Bodrum Milas dış hatlar terminal binası ve Kurtköy S. Gökçen dış ve iç hatlar terminal binası inş.

Ahmet Nihat Özsan: Askeri tesisler inşaatları Tekfen: NATO'da mühendisken Faruk Yalçın'ın desteği ile, Nihat Gökyiğit, Feyyaz Berker ve Necati Akçağlılar tarafından kuruldu. NATO işleriyle büyüdü.

Kan ve ticaret söz konusu olduğunda bu liste kuşkusuz çok daha uzayacaktır. Şimdilik, üs ve tesis yenileme çerçevesinde, tek sektör üzerinden ve kirli/karanlık ilişkilerde en usta olanlarıyla sınırlı.

Medyaya dönersek, onların marifeti, bu haberlerle yapılan savaşın ne kadar kazançlı bir iş olduğunun reklamıdır. Tabii, buna bir de, yönetimindeki üç-beş karanlık şahıs üzerinden bir spor kulübünü tümünden bu işe ortak gösterme gayretini de eklemek gerekiyor. Fenerbahçeliler tabiri kimseye as başkanı Yıldırım'ı hatırlatmayacaktır. Herşeyden (hatta oyuncu ekibinden bile) fazla taraftarlığı anlatır. Evet, şüphesiz tezkere bekleyen Fenerbahçeliler çok fazla. Ancak bekledikleri, medyanın kastettiği gibi onları Amerikan askeri yapacak değil, askerliklerini noktalayacak tezkeredir.

Kadın sorunu ve k sorunları

“Proletarya, kadınların tam kurtuluşu için savaşmadan, kendisini kesin kurtaramaz.”

Lenin

“Proletaryanın devrimci sınıf mücadelesi olmaksızın kadınların gerçek ve tam kurtuluşu olanaksızdır. Kadınlar bu mücadeleye katılmaksızın kapitalizmin parçalanması, sosyalist yeni yaratma olanaksızdır.”

Clara Zetkin

Sömürü toplumu ve kadının çifte ezilmişliği

Günümüz kapitalist toplumunda emekçi kadın sadece sınıfsal olarak değil, aynı zamanda cinsel kimliğinden dolayı da ezilir. Bu çifte sömürü özel mülkiyetin ortaya çıkışına, mülkiyeti elinde bulunduran erkeğin iktidarına ve beraberinde erkek egemen sistemin oluşmasına dayanır. Kadının ikinci sınıf insan olarak görülmesi toplumsal hayatın tüm alanlarında kendini gösterir.

Sanayi devrimi sonrasında kapitalizmin ihtiyaçları çerçevesinde kadın, modern üretimin içine sürülür. Burada da ikincil cins konumu devam eder. Erkekle aynı işi yapıyor olsa bile erkekten daha az ücret alır. İş yaşamında da kendisine vasıfsız, beceriyi ve eğitimi gerektirmeyen işlerde sorumluluk verilir. Bu durum kadının yedek işgücü olarak görülmesiyle bağlantılıdır. Kadının çalışması kapitalizmin ihtiyaçlarına yanıt verse bile kadının asli işi daima ev içi üretim olarak görülmüştür. Çalışsa da çalışmasa da ev hizmeti ve çocuk bakımı, kadının işi olarak kalır. Sistem tarafından güvenceye alınmayan analık sorumluluğu ve çocukların bakımı tümüyle kadının üzerine yıkılır.

Kadın aynı zamanda, doğu toplumlarına özgü geleneksel değerler ve tüm dünyada dinsel gericilik ile de çembere alınır. Türkiye’de kadınların üçte birinin okuma yazma bilmemesi eğitim sisteminin yanı sıra geri ve bağınaz tutumların bir ürünüdür. Kadın dört duvar arasına hapsedilir, kölece bir yaşama, bilgi ve kültürden yoksunluğa mahkum edilir. Dinin-geleneksel değerlerin baskısı kocanın baskısıyla birleştiğinde, kadın için yaşam cehennem döner.

Kadın, cinsel kimliğine yönelik çok yönlü saldırılarla da karşı karşıya kalır. İşte, sokakta, hatta kendi evinde cinsel taciz ve tecavüze maruz kalır. Bu durumu bizzat yaratan ise, kadını cinsel meta olarak gören ve toplumsal yaşamın her alanında kitlelere bunu pompalayan gerici burjuva ideolojisidir. Aynı zamanda bizzat devlet tarafından baskı ve yıldırma amaçlı olarak gözaltında, cezaevlerinde, savaşlarda kadınlara yönelik cinsel taciz ve tecavüz uygulamaları yaşanır.

Bizde Kürt kadınlarının durumu bir kat daha ağırdır. Sınıfsal ve cinsel baskı ve sömürüye bir de ulusal baskı ve sömürü eklenir. Yıllardır kirli savaşta Kürt kadınları en ağır baskı ve saldırılarla karşı karşıya kaldılar. Ulusal kimliği hiçe sayılan Kürt

kadını, devletin baskısını ve her türlü şiddetini (cinsel taciz ve tecavüz de dahil) yaşamaya devam ediyor.

Kadını ancak toplumsal devrim ve sosyalizm özgürleştirir!

Sınıfların doğuşuna dayanan kadının çifte sömürüsü, kapitalist sistemde incelmış biçimiyle fakat katlanarak devam etti. Kapitalizm ortadan kalktığında kadının üzerindeki çifte sömürüyü-eşitsizliği yaratan koşullar da ilk elden ortadan kalkacaktır. Proletaryanın iktidarı ele geçirmesiyle birlikte toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği sağlanacak; kadının toplum hayatında ve kamu yönetiminde özgürce yer almasının önü açılarak, siyasal yaşama etkin biçimde katılımı özellikle teşvik edilecek; ev işlerinin ve çocuk bakımının toplumsallaşmasıyla birlikte kadını köleleştiren bağlar ortadan kaldırılmış olacaktır. Binlerce yıllık olumsuz mirastan dolayı kadının gerçek anlamda özgürleşmesi toplumsal devrimden sonra da zaman alacak bir süreç olmasına rağmen, sosyalizm bu alanda en köklü adımları atarak işe başlayacaktır. Sovyet devriminin daha ilk yıllarında kadının özgürleşmesi ve eşitliği doğrultusunda atılan adımlar, o dönemde en gelişmiş ve demokratik burjuva devletlerinde kadına sağlanan hakları katbekat aşmıştır.

TKİP Programı’nda, devrimin zaferiyle birlikte alınacak ilk önlemler kapsamında, *“Kadının kurtuluşu”* sorunu şöyle ortaya konulur:

“Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için kararlı ve sistematik bir mücadele yürütülür. Eski toplumdan miras fiili eşitsizliklerin giderilmesi için her alanda kadın lehine ayrımcılık gözetilir.

“Analık toplumsal bir işlemdir, kadının bundan doğan tüm hakları tanınır. Eski düzende kadını köleleştiren çocuk bakımı ve ev işleri toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülür.

“TKİP, kadının tarihsel ezilmişliğinin yarattığı fiili eşitsizliklerin tüm izleriyle silinmesinin yeni toplumun inşası ve yeni insanın biçimlenmesi eşliğinde uzun bir tarihi döneme yayılacağına bilincindedir. Bu bilinçle, kadını köleleştiren ve aşağılayan ideoloji ve geleneklere karşı sistematik bir mücadele yürütür.”

Kadının kurtuluşu toplumsal devrim yoluyla ve sosyalizmde gerçekleşecek olsa bile, kadın sorunu bugün aynı zamanda bir demokrasi sorunu olarak da karşımızda durmaktadır. Bugünden kadınların temel demokratik hak ve özgürlükleri ile onları tamamlayan sosyal istemleri uğruna sistematik bir mücadele yürütmek devrimci proletarya hareketinin en temel görevleri arasındadır. Bizzat kadının bu hak eşitliği için mücadelesine etkin ve enerjik bir biçimde katılması sağlamak ve emekçi kadını sınıf mücadelesinin etkin bir bileşeni haline getirmek bu temel önemde güncel görevin ayrılmaz bir parçasıdır.

Bu, hiçbir biçimde geleceğe ertelenemeyecek bir görevdir. Şöyle de söyleyebiliriz; gelecekte ne olacağı ve ne yapılacağı bugünden ne yapıldığına sıkı sıkıya bağlıdır. Dahası var. Bu, sorunun kadının kurtuluşu

kapsamındaki yönüdür. Sorunun bir de devrimin gelişimini ve kaderini ilgilendiren öteki yönü var. “İnsanlık ordusu”nun yarısını oluşturan kadınların içinde etkin bir biçimde yer almadığı bir devrimin başarılı bir gelişme seyri izlemesi ve zafere ulaşması mümkün değildir. Modern çağda tüm gerçek devrimler ancak kadının etkin bir biçimde katılımıyla zafere ulaşabilmişlerdir. Modern sosyalizm tarihi boyunca devrimciler bu sorunun tümüyle bilincinde olmuşlar, ona döne döne dikkat çekmişlerdir:

“Fakat emekçi kadınlar sadece bir yedek güç oluşturmazlar. Onlar işçi sınıfının doğru politikası sonucu, işçi sınıfının burjuvaziyle savaşacak olan gerçek bir ordusu olabilirler ve olacaklardır. Emekçi kadınların bu yedek gücünü, proletaryanın büyük ordusunun yanında çarpışan bir işçi ve köylü kadınlar ordusu haline getirmek, işte işçi sınıfının kesin ikinci görevi.” (Stalin, 8 Mart 1925, *Kadın Sorunu Üzerine*)

Bugünden yapılması gereken, proleter ve emekçi kadın kitlelerini mücadelenin içine çekmek, yönlendirmek ve eğitmek olmalıdır. Emekçi kadının devrimci proletaryanın saflarında sınıf mücadelesinin etkin bir bileşeni olmasını sağlamak olmalıdır. Emekçi kadını mücadeleye çekemeyen bir devrimci sınıf hareketinin sistemi tehdit edecek boyutlarda güçlenmesi neredeyse olanaksızdır. Dolayısıyla kadının kurtuluş mücadelesiyle proletaryanın kurtuluş mücadelesi bu açıdan birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Lenin’in girişe aldığımız veciz sözleri bunu da anlatıyor: *“Proletarya, kadınların tam kurtuluşu için savaşmadan, kendisini kesin kurtaramaz.”*

Sorunun büyük önem taşıyan bir başka yönü daha var. Emekçi kadının mücadelenin bir parçası haline gelemediği durumlarda, mücadeleyi geriye çeken bir rol oynayabildiğini de görmek gerekir. Yanıbaşındaki eşini mücadeleye katmak için gerekli çabayı harcamayan ya da bu konuda yeterince başarılı olamayan bir erkek proleterin bundan dolayı çok başı ağrıyacaktır. Bunu toplumsal ölçekte genelleştirmek de mümkündür.

Komünist kadın çalışması üzerine

Kadın çalışmasında bugüne kadar attığımız bir takım sınırlı adımlar olmakla beraber yapılması gerekenlerin yanında bunlar henüz son derece cılız, daha çok da başlangıç adımlarıdır. Bu alanda bundan böyle etkin, yaratıcı ve sistematik bir çalışma yürütmek sorumluluğu duruyor önümüzde.

Kadın çalışmasını sınıf çalışmamızın organik bir parçası olarak düşünebilmek zorundayız. Bir süreden beri işçi sınıfı ve emekçilerle bütünleşebilmek için farklı araç ve yöntemleri birarada kullanan bir siyasal çalışma yürütüyoruz. Bunun yarattığı olanaklardan da yararlanarak önümüzdeki dönemde kadın çalışmasında da belirgin biçimde bir mesafe almalıyız. Bu çalışmayı bir takım takvimsel günlerle (8 Mart gibi) sınırlı değil, sistematik, sürekli, ısrarlı ve örgütlü bir şekilde gerçekleştirmeliyiz.

Kadın mücadelesi bugüne kadar feminist hareketin, hatta kendini “sosyalist feminist” olarak

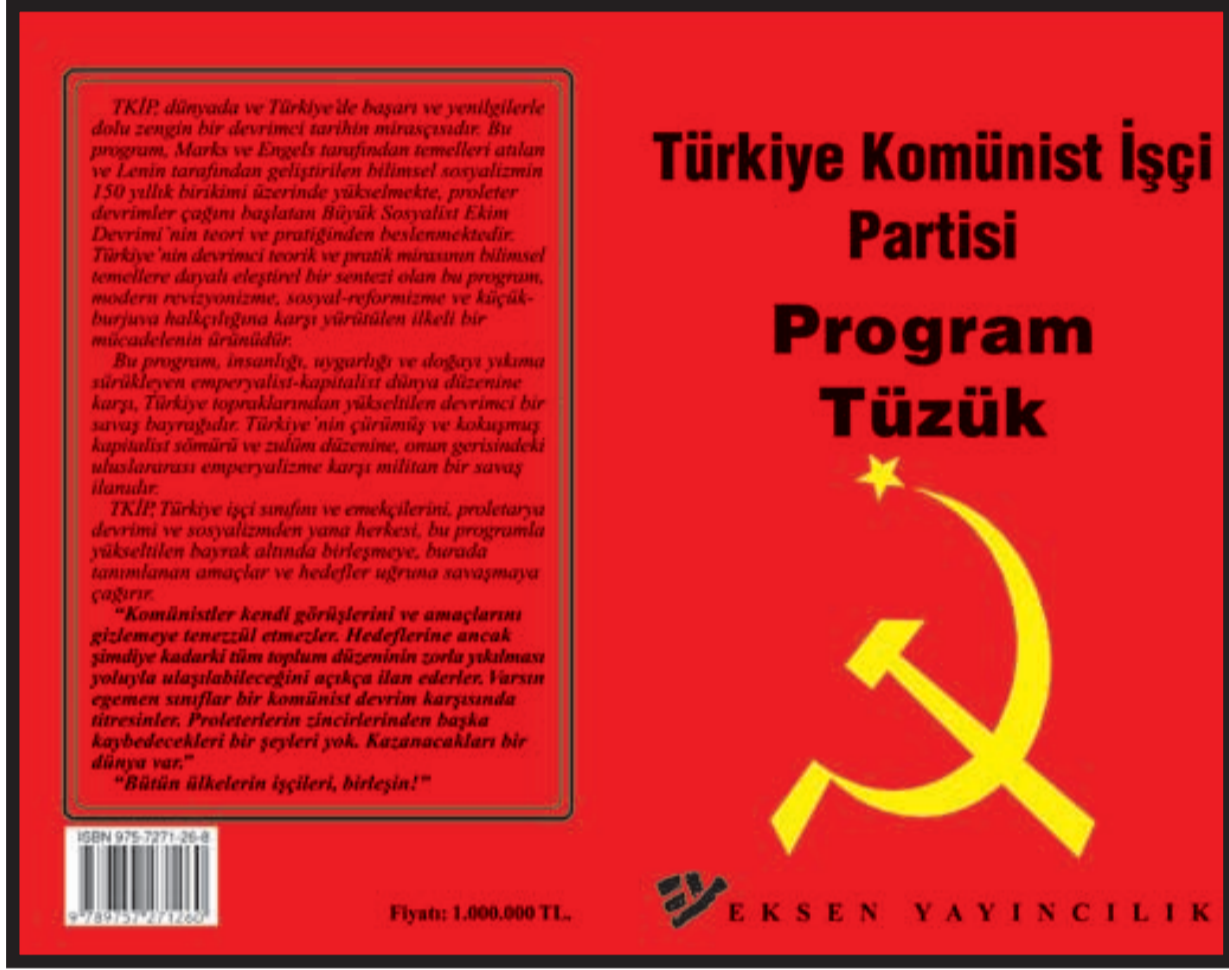
Kadın çalışmasının üzerine

tanımlayan akımların etkisiyle, kadının kadın olmaktan kaynaklı sorunlarına indirgenmiştir. Bu çerçevede bu sorunların çözümü, sorunun kaynağı olarak görülen erkeğe ya da bir takım geleneksel değer yargılarına karşı yürütülen mücadele olarak algılandı. Böylece saptırıldı, daraltılıp alabildiğine güdüleştirildi. Böyle olunca, devrimci saflarda bundan da güç alan bir ilgisizlikle, hatta küçümsemeyle karşılanabildi kadın çalışması. Kadın mücadelesi, feminist akımların çizdiği yüzeysel çerçevenin çok çok ötesinde, güçlü toplumsal temellere ve sınıfsal mantığa dayalı bir mücadeledir. Herşeyden önce bu mücadele, orta sınıf kadınının biçimsel hak eşitliği arayışından (ki tüm feminist akımların beslediği toplumsal zemin ve dürtü budur) temelden farklı olarak, proleter ve emekçi kadının çifte ezilmişliğe karşı sınıfsal mücadelesidir.

Komünist kadın çalışması, öz olarak proleter ve emekçi kadınların içinde yürütülen, emekçi kadının devrimci sınıf bilincini geliştirmek ve devrimci sınıf mücadelesine etkin biçimde katılmasını sağlamak amacıyla dayanan propaganda-ajitasyon ve örgütlenme çabasıdır. Bu çalışma temelde işçi sınıfı ve emekçilerin içinde yürütülen genel çalışmanın bir parçasıdır. Ama onu tanımlayan, zenginleştiren ve yeni bir düzeyde güçlendiren özgül bir çalışmadır da aynı zamanda. Çalışmanın bu ikili yönünü yerli yerine oturtmak, onları içiçe ve bütünsel bir bakış açısıyla ele almak ve kavramak durumundayız.

Kadın çalışmasında kadının bitmez tükenmez düzeydeki ezilmişliğinin bu sistemden kaynaklandığını gösterebilecek muazzam bir malzeme yığına sahibiz. Emekçi kadınlar bu sistemde ezilenlerin bir parçası olarak nelerle karşı karşıya kalmıyorlar ki; azgınca sömürü, eşitsizlik, işsizlik, yoksulluk, açlık... Ezilen cins olmaktan kaynaklı olarak da analık yükümlülükleri ve çocuk bakımı, ev içi hizmet köleliği, şiddet, cinsel taciz... Bu liste fazlasıyla uzatılabilir.

Kadının gerçek kurtuluşunun ancak sosyalizmle mümkün olacağı propagandasını daima canlı tutarak kadınların yüzünü iktidarı alma mücadelesine dönmesini sağlamak durumundayız. Bu genel perspektifi gözden kaçırmamak kaydıyla kadın ezilmişliğine karşı gündelik mücadele, bu mücadelenin sorunları ve özgül talepleri üzerinde de gereğince durmalıyız. Nasıl ki işçi ve emekçilerin acil

ve güncel taleplerine dayalı bir çalışma ve mücadele onları uzun vadeli devrimci hedeflere kazanmanın zorunlu bir gereği ise, aynı şekilde kadının ezilmişliğine karşı mücadelede güncel istemler uğruna etkin bir çalışma yürütmek de kadınları sınıf mücadelesine ve devrime başarıyla kazanabilmenin zorunlu bir gereğidir. Bunu yapmazsak eğer hiçbir biçimde mesafe alamayız.

Kadınlara yönelik çalışmada açıklık getirilmesi gereken bir diğer nokta ise "bağımsız kadın örgütlenmesi" sorunudur. Bu sorun kadın çalışmasında tartışma yaratan alanlardan biridir. Komünistler, feministlerin ve soldaki versiyonlarının öne sürdüğü tarzda bir bağımsız kadın örgütlenmesine karşı tutum alırlar. İşçi ve emekçilerin ortak mücadelesinden, birlikte yer alacağı parti ve çok değişik türden kitle örgütlerinden bağımsız bir kadın örgütü olamaz. Kadın ve erkek emekçiler parti örgütünden sendikal örgütlere, bugünün kültür kurumlarından yarının devrimci meclislerine kadar tüm sınıf örgütlerinde birlikte, omuz omuza yer alacaklardır. Amaç emekçi kadınla erkeği birbirinden ayırmak değil, fakat mücadele içinde birleştirmek, omuz omuza sınıf savaşına sürmektir. İşçi ve emekçilerin bir parçası olan kadınları alıp ayrı bir örgütlenmeye sevk etmek, devrimci sınıfın gücünü bölmekten; işin özünde kadını, salt kendi özgül sorunlarına dayalı sınırlı bir örgütlenme içinde, bir kez daha ikinci planda bırakmaktan başka bir anlama gelmez, bundan başka bir sonuç doğurmaz.

Kuşkusuz bu, emekçi kadınlara dönük bazı özel

araçlar, mevcut sınıf ve emekçi örgütleri bünyesinde kadın sorunu üzerinde yoğunlaşacak komisyonlar, komiteler yaratma ihtiyacını ortadan kaldırmaz. Tersine, kadının özgül konumunu, cinselliğinden kaynaklı sorunlarını (analık gibi), ezilmişliğini, eğitimsizliğini ve geri bırakılmışlığını bilerek, buna uygun yöntemler geliştirmek ve araçlar yaratmak mutlak surette görevimizdir. Çalışma yürüttüğümüz alanlarda kadınlara yönelik kurulmuş çeşitli dernek, vakıf vb. oluşumlar olabilir. Buralara yönelik müdahale, bu tür kurumlarla ilişki, ayrı bir yazı konusu olabilir. Bugün bizim için aslolan kendi çalışmamızı kendi araçlarımızla ve kendi

kurumlarımızla örebilmektir. Kadınları sınıf mücadelesine çekebilmek için her türlü aracı, yol ve yöntemi kullanabilmektir.

Kadınlara yönelik sistemli bir propaganda-ajitasyonun yanı sıra önemsenmesi gereken bir diğer konu da eğitim sorunudur. Kadınları çok yönlü olarak eğitmek onların mücadeleye katılımını kolaylaştırır. Bugün kadınlar arasında (özellikle çalışma yürüttüğümüz emekçi semtlerinde) okuma-yazma oranı çok düşük, kadınlar çocuk-kadın bakımı, sağlığı vb. açılardan son derece bilinçsizdir. En önemlisi de, özellikle ev kadınları politikanın, politik gelişmelerin ve kültürel yaşamın çok uzağındadır.

Kadınlara yönelik eğitimi bu noktaları gözeterek çok yönlü olarak düşünebilmeliyiz. Kadınlara yönelik hazırlayacağımız propaganda materyalleri biçim, içerik, görsellik vb. açılardan da seslendiğimiz kesime göre hazırlanabilmelidir. Ve elbette kadını işçi-emekçilerin eylemli süreçlerine katabilmek temel önemde bir görevimizdir.

Toplamından bakıldığında kadın çalışması kendi içinde zorluklar barındırmaktadır. Yöneldiğimiz kesim erkek egemen zihniyetle, dinle, gelenekler-görenekler ve gerici değer yargılarıyla kuşatılmış, en çok baskı altında tutulmuş, eğitimsiz, geri bırakılmış kadınlardır. Kadının bundan dolayı düzene daha kuvvetli bağlarla bağlı olduğunu görmeliyiz. Bunun için kadınlara yönelik çalışmada hem en uygun araç ve yöntemleri düşünebilmeli ve kullanabilmeli, hem de uzun soluklu bir mücadele olacağını önden görerek ısrarı asla elden

bırakmamalıyız.

Bugün kadın çalışmasında pratik adımlar attığımız bir evrede, gerek Türkiye’de gerekse diğer ülkelerde mücadele deneyimlerine bu gözle bakmak yararlı olacaktır. Özellikle geçen yüzyılın uluslararası sınıf mücadeleleri, kadının bu mücadelede oynadığı rol açısından bizlere son derece anlamlı ve zengin bir deneyim bırakmıştır. Komünist Enternasyonal’in kadın sorunu üzerinden sunduğu perspektifler, attığı adımlar örnek oluşturmaktadır. Özellikle savaşın eşliğinde olduğumuz şu günlerde İkinci Dünya Savaşı’nın ön günlerinde kadınların yürüttüğü çalışmalara ya da savaşa ve faşizme karşı direnişte kadınların oynadığı role bir kez daha bakılmalıdır. Geçmiş mücadele deneyimleri, eleştirel ve yaratıcı bir biçimde ele alındığında, bugünkü çalışmamıza ve yarınlarmıza ışık tutacaktır.

Sınıfın bir parçası olan işçi kadın

Kuşkusuz kadın çalışması çerçevesinde yüzümüzü öncelikle döneceğimiz kesim işçi kadınlardır. Modern proletaryanın bir parçası olan işçi kadınlar, sınıf mücadelesinin de bir parçası olmalıdırlar. Bugün sanayide çalışan işçi kadının yaşadığı zorluklar biliniyor. Kadınlar içinde sigortalı işçi sayısı bile çok sınırlıdır. Eğer vasfı yoksa (ki büyük çoğunluğunun da yoktur) asgari ücret ya da altında ücret alıyorlar. Özellikle kadınların yoğun bir şekilde çalıştığı tekstil sektöründe ücretlerin ödenmemesi, yoğun mesailer, sabahlara kadar çalışma, ağır baskı ve hakaretler olağan çalışma koşulları haline gelmiş bulunuyor. Diğer sektörlerde çalışan kadınlar için durum nispeten daha iyi olsa da, azgın sömürüyü ve kadının çifte sömürsünü ortadan kaldıran bir tablo doğal olarak yok ortada.

Bunlara rağmen işçi kadının mücadele geleneği oldukça zayıf. Ev işi ve aile yükümlülükleri erkeklerin geriletici baskısı ile birleştiğinde, kadın yaşadığı koşullara boyun eğebiliyor. Tüm bunlara rağmen çalışan kadının ev kadınına göre karar verme iradesinin, mücadeleye yakınlığının daha fazla olduğunu da görmek gerekiyor.

Sendikalara üye işçi kadınların sayısı son derece düşük. Bu sayı temsilcilik ve sendika yöneticiliği söz konusu olduğunda iyice azalıyor. Öyle ki yoğunlukla kadınların çalıştığı işyerlerinde işyeri temsilcileri bile erkek işçiler olabiliyor. Ağırlıklı olarak işçi kadınların çalıştığı işletmelere yönelik çalışmayı önümüze koymalı, onları sendikal çalışmadan işyeri temsilciliğine, sendika yönetimine katılıma kadar bir dizi alanda teşvik etmeliyiz.

Kadınları ilgilendiren bir takım güncel talepleri başta kadın işçiler olmak üzere tüm işçi ve emekçilere sahiplendirmek gerekiyor. Partimizin programında buna ilişkin en önemli istemler formüle edilmiş bulunuyor:

“Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı. Doğumdan önce ve sonra 3’er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım. Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları.” (TKİP Programı, Emegün Korunması bölümü)

Bunlar işçi kadının mevcut durumda uğruna mücadele edeceği ve elde edilmesi için gerekli çabayı göstereceğimiz acil demokratik istemleridir. Bunlara sektörlerin ve fabrikaların somut durumuna bağlı olarak başka istemler de eklenebilir.*

Mücadele geleneği zayıf olmasına rağmen, direniş süreçlerinde kadın işçilerin en ön saflarda yer alabildiğini, direnişin yükünü göğüsleyebildiğini, direnişle beraber değişip dönüştüğünü görüyoruz. Son süreçte yaşanan Aymasan direnişi, sınıf hareketi

ve eylemi içinde kadınların oynayabilecekleri aktif ve etkin role çarpıcı bir örnektir.

Kadın çalışmamızda yönelmemiz gereken bir diğer alanı erkek işçilerin eşleri oluşturuyor. İşçi eşlerine yönelik müdahale işletmeye/fabrikaya müdahale ile birlikte düşünülmelidir. İşçi eşleri emekçi karakterlerinden dolayı saflarımıza kazanabileceğimiz unsurlardır. Tersinden de kazanılmadıkları koşullarda erkek işçiyi geriye çekici ve geriletici bir rol oynayacakları göz önünde bulundurulmalıdır. Son yıllarda bir dizi direnişte işçi eşlerinin örgütlü tutumu, direnişi büyüten, ona soluk aldırın ve kamuoyu üzerinde etki yaratan bir rol oynamıştır. Karyapsan direnişi ve yakın dönemde Paşabahçe direnişi buna örnek gösterilebilir.

Bir diğer çalışma alanını ise ev kadınları oluşturuyor. Bugün halihazırda kurumlarımız üzerinden seslenebildiğimiz kesim, emekçi semtlerinde yaşayan ev kadınlarıdır. Çalışmayan, eve hapsedilmiş, evin ve çocukların bıkırtıcı yükleri içinde boğulmuş bir kesimi oluşturuyor bunlar. Zaten eğitimsiz bırakılmış, medyadaki pembe dizilerle/programlarla her gün daha da beyinleri uyuşturulan kadınlar... Bugün öncelikle kurumlarımız üzerinden, ev kadınlarına yönelik olarak, onları üretimin içine çekebilmeyi de gözeterek, çeşitli araç ve yöntemleri kullanarak bilinçlendirme, eğitim ve örgütlenme faaliyetini kesintisiz sürdürmeliyiz.

Kadın çalışmasının yalnızca kadın komünistler tarafından sürdürülecek, yalnızca kadınlara yönelik bir müdahale olduğu yönündeki önyargıyı da kırmak zorundayız. Sınıf çalışması içinde ileri erkek işçilerin dahi eşleri üzerinde baskı kurduğuna, eşlerini ev içi köle olarak gördüğüne, hatta şiddet uyguladığına tanık olmuşuzdur. Yine kadının mücadeleye eşinin onayı ve iradesiyle katıldığına da tanık olmuşuzdur. Bu tabloyu değiştirecek olan yalnızca kadının bilinçlenmesi, erkeğe karşı tavır alması değildir tek başına. Erkek işçilerde “Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!” bilincini oluşturacak etkili bir müdahaleyi de çalışmalarımıza konu etmeliyiz.

Burjuva akımlara ve feminizme karşı mücadele

Bugünkü toplumda kadına ikinci sınıf insan olarak yaklaşan, onu eve hapseden ve ev içi köle haline getiren, cinsel kimliğini ve bedenini meta olarak gören burjuva ideolojisi ile mücadele kaçınılmaz görevimizdir.

Mücadelenin diğer ayağını ise, kadının çifte sömürsünün nedeni olarak kapitalizmi değil erkeği gören ve onu hedef alan, sömürünün gerçek kaynağının üzerini örten, kafa bulandıran ve mücadeleyi parçalayan burjuva akımlar oluşturuyor. Burada en önemli nokta, bu ele alışın tam da bu eğitimdeki kadınların sınıfsal konumlarına, çıkarlarına

ve ufuklarına denk düşmesidir. İktisadi sömürüyü ve sıkıntıyı, açlığı, yoksulluğu, işsizliği ve sefaleti yaşamayan burjuva ve orta sınıf kadını tabii ki sorunun toplumsal temelini ve sınıfsal kaynağını görmezden gelecek, sorunu salt erkeklerle bağlantılı olarak koyacaktır. Bundan ötesi onun sınıf çıkarlarına ve ayrıcalıklarına dokunur ki, bu çıkarlar ve ayrıcalıklar konusunda burjuva kadınının en az burjuva erkeği kadar hassas olduğundan en ufak bir kuşku duyulmamalıdır. Tarihte burjuva feminist akımların ilerici bir rol oynayabildikleri bir dönem yaşandı, fakat bu dönem 20. yüzyıla birlikte çoktan geride kaldı. Proletarya devrimi korkusu burjuva feminist akımları da gerici konumlara itti.

Küçük-burjuva feminist akımların durumu nispeten farklı olsa da, ideolojik hareket noktaları bakımından bu akımların da burjuva feminist akımın bir uzantısı olarak ortaya çıktığını unutmamalıyız. Ama bunlara siyasal açıdan daha esnek yaklaşabiliriz. Fakat bu hiçbir biçimde temel ve ilkesel önemde ayırım noktalarını karartmamalıdır. Proletaryanın gücünü zayıflatacak bir “özel kadın sorunu” yoktur. Kadın ve erkek işçilerin ortak sınıf mücadelesinden bağımsız bir kadın kurtuluşu mücadelesi önerenlerle aramızda kesin sınırlar çizmeliyiz ve ideolojik platformlarını net bir biçimde mahkum etmeliyiz.

Yüzümüz kitlelere, işçi ve emekçilere ve emekçi kadınlara dönük olmalı!

Kapitalizmin krizi her geçen gün ağırlaşıyor. Beraberinde emekçilerin yoksulluğu, açlığı, sefaleti derinleşiyor. ABD’nin Irak’a yönelik emperyalist müdahalesi gerçekleşirse bu kriz daha da derinleşecek ve işçi-emekçilere faturası katlanarak artacak. Savaşın yarattığı yıkım, bugüne kadar yaşananları katbekat aşacak. Tarihsel deneyimler daima göstermiştir ki, gerici ve emperyalist savaşlar, başlangıçta yarattıkları tahribata ve geriletici etkilere rağmen, çok geçmeden yığınların öfke ve tepkisini büyütürler, böylece devrimci sınıf mücadelesini, giderek toplumsal kalkışmaları doğururlar.

Bugün her zamankinden daha fazla, kitleleri örgütlenme, mücadeleye seferber etme sorumluluğuyla yüzyüzeyiz. Bundan sonraki siyasal çalışmamıza da bu gözle bakabilmeliyiz. Yüzümüz kitlelere, işçi ve emekçilere, emekçi kadınlara dönük olmalı!

Emekçi kadın çalışması konusunda attığımız bir takım adımlar güçlendirilmeli, 8 Martlar’da, özellikle son seçim döneminde bir dizi alanda biriktirdiğimiz deneyimler zenginleştirilmeli ve bu alandaki birikimlerimiz ısrarlı, kararlı ve sistematik bir çalışmaya ve örgütlü güce dönüştürülmelidir.

Komünistler olarak bu güce ve birikime fazlasıyla sahibiz.

* Bu arada parti programının, bir bütün olarak ezilen cins olarak kadınlar için, “*Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!*” şeklinde temel önemde bir acil demokratik istemi formüle ettiğini de hatırlatmış olalım. Bu çerçevede bir mücadeleyle elde edilecek sonuçların kadının hukuki-siyasi eşitliğinin ötesine geçemeyeceğinin bilincinde olmalıyız. Fakat bizim için önemli olan bu isteme de, tüm öteki acil demokratik ve sosyal istemlere yaklaştığımız gibi yaklaşabilmektir. Yani önemli ve aslolan, bu istemden hareketle; bir yandan sınıfı ve emekçileri kadının eşitlik istemi konusunda aydınlatmak, eğitmek ve pratik tutum almaya yöneltmek, öte yandan ise bizzat bu istemin sağlayacağı itkidenden de yararlanarak daha geniş kadın kesimlerini devrimci sınıf mücadelesi saflarına çekmektir.

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı **Ekim**’in Ocak 2003 tarihli 231. sayısından alınmıştır...)

Çifte sömürüye, eşitsizliğe, ezilmişliğe karşı mücadeleye!..**Toplumsal hayatın her alanında kadın-erkek eşitliği!**

Fabrikada, atölyede azgınca sömürülen,
Tarlada kızgın güneşin altında emeğinin karşılığını
alamadan çalışan,
Savaşlarda açlığa, yoksulluğa mahkum edilen,
kitleselel tecavüzlere uğrayan,
Ev işlerinin, çocuk bakımının değişmez kölesi
olan,
Geleneklerle baskı altına alınan, horlanan,
aşağılanan kadınlar!..

İnsanlık ordusunun yarısı emekçi kadınlar!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor.
8 Mart sınıf mücadelesinin tarihsel
kazanımlarından biridir. Daha insanca bir yaşam için
mücadele eden emekçi kadınlar tarafından bizzat
kazanılmıştır. İşte bu yüzden 8 Mart sıradan bir gün
değil, gerçek bir mücadele günüdür.

Bu yıl 8 Mart'ı daha da ağırlaşan koşullarda
karşıyoruz. Yoksulluğumuzu kat be kat arttıracak
emperyalist bir savaş tehdidi ile karşı karşıyayız.
Başta Irak olmak üzere Ortadoğu kan gölüne
dönüşecek. Türkiye de emperyalist saldırganlığın bir
parçası olarak utanç verici bir şekilde savaşa
katılmaya hazırlanıyor. Çocuklarımız ölmeye ve
kardeş bir halkın çocuklarını öldürmeye gönderilmek
isteniyor. Herkesin bildiği gibi, ABD çıkarları uğruna!

Savaş, açlık, ölüm ve yıkım demektir!

Hazırlanmakta olan savaş Amerikan
emperyalizminin petrol ve güç savaşıdır. Bu savaş
Amerika'nın Ortadoğu'ya, Ortadoğu petrollerine ve
onun üzerinden dünyaya hakim olma savaşıdır.
Yüzbinlerce insanın ölmesi, doğanın tahrip olması,
kültürel değerlerin yok olması pahasına girişilen bir
çıkarcı ve yağma savaşıdır.

Her zaman olduğu gibi bu savaş da en fazla biz
kadınları vuracak. Savaşa gönderdiğimiz
kardeşlerimizin, eş ve çocuklarımızın ardından
gözyaşı dökülenler yine biz kadınlar olacağız. İşsiz ve aç
bırakılacağız. Ağır sömürü koşullarında, düşük
ücretlerle, her türlü haktan yoksun koşullarda
çalıştırılacağız. Saldırı hedefindeki Irak'ta yaşayan
kardeşlerimizi ise ölümün, açlığın ve çok yönlü
acıların yanı sıra aşağılanma ve tecavüz saldırıları da
bekliyor. Vietnam'da, Bosna'da, Somali'de...
Amerika'nın işgal ettiği tüm ülkelerde olduğu gibi
yine binlerce kadına tecavüz edilecek, binlercesi
karnındaki, kucağındaki bebekleriyle birlikte
katledilecek. Geçen yıl Amerika'nın "sonsuz
özgürlük" getirmek iddiasıyla işgal ettiği Afganistan'a
bir bakalım. Afganistan'da binlerce kadın işgalci
askerlerin tecavüzüne uğradı. Kitleselel fuhuş yaygın
hale getirildi. İşte Amerika'nın kadınlara özgürlükten
anladığı bu. Taciz, tecavüz ve fuhuş!..

Türkiye, Amerika'nın sadık uşağı olarak bu
savaşta yerini çoktan almış durumda. Üslerini,
limanlarını açtı. Çocuklarımızın kanı üzerinden
pazarlıklar yapıldı. Ülkede her şey savaşa göre
düzenleniyor. Savaş bütçesi, savaş yasaları, savaş
kuralları şimdiden uygulanmaya başladı.
Emeğimizden, alınterimizden alınan paralar savaşa
aktarılıyor.

Oysa bu ülkenin ezilenleri, işçi ve emekçileri
savaşı karşıdadır. Bu ülkenin %90'ı savaşı istemiyor.
Sadece emperyalizme göbekten bağlı bir avuç
sermayedar, bir avuç zengin takımı ve onların
Amerikan uşağı iktidarı istiyor savaşı. Çünkü onlar leş
kargaları gibi ölümden kazanç umuyorlar. Hükümet
yeni krediler peşinde, ordu hibe yardımlar bekliyor.

Silah tacirleri silahlarını satmak, müteahhitlik
şirketleri yıkılıp-yıkılmak istenen Irak'ın yeniden
yapımında taşeronluk umuyorlar.

Bu savaş bizim savaşımız değil. Emperyalistlerin
çıkarcıları için kardeş bir halkın katledilmesine,
çocuklarımızın ölmesine ve öldürmesine karşı çıkalım.
"Emperyalist savaşa hayır!" diyelim. "Tüm NATO ve
ABD üsleri kapatılsın!" diye haykıralım.

Unutmayalım ki, biz istersek ve tepkilerimizi güce
dönüştürebilsek bu savaş engellenebilir.

İşçi ve emekçi kadınlar!

İnsanlık ordusunun yarısını oluşturan kadınlar
olarak sınıfsal ve cinsel, çifte sömürüye maruz kalırız.
Çoğu kez düşük ücretle, sigortasız, sendikasıız
çalışırız. İşyerlerinde aynı işi yapsak bile erkek
kardeşlerimizden daha az ücret alırız. Yer yer gece
yarılarına kadar mesailere bırakılırız. Gerekteğinde
sorgusuz sualsiz işten çıkarılırız. O zaman da
anneliğimiz hatırlanır. Çünkü kadın evine, çocuklarına
bakmalıdır, çalışmasına ne gerek var! Çalışsak da
çalışmasak da ev işleri bizim sorumluluğumuz olarak
görülür.

İş yaşamında her geçen gün kadının çalışma
koşulları ağırlaşıyor. Şu an tasarı halinde bekleyen, 15
Mart'ta yürürlüğe girecek olan "yeni iş yasası",
bugüne kadar kazanılmış tüm hakları tırpanlıyor.
Yasanın yeni halindeki esnek üretim ve keyfi
çalıştırmanın ilk önce biz kadınları vuracağını
bugünden görmek gerekiyor. Bugün işçi kadınlar
olarak iş yaşamında bizi köleleştiren, ikinci sınıf insan
muamelesi görmemizi sağlayan koşullara karşı erkek
işçilerle birlikte mücadele etmeliyiz. "Eşit işe eşit
ücret" talebinin yanı sıra "Kadın işçilerin kadın, ana ve
çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılma yasağı.
Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi
bakım ve yardım. Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde
kreş ve emzirme odaları" taleplerimizi işyerlerimizde,
sendikalarımızda ve alanlarda yükseltmeliyiz.

Ev kadınları!

Kapitalizm tarafından evin her türlü işini
göğüsleyen ücretsiz ev içi köleler haline
dönüştürüldünüz. Evin temizliği, bakımı, çocukların
ihtiyaçları hep sizlerin omuzlarındadır. İşsizliği,

yoksulluğu iliklerinize kadar hisseder, eşinizin
ücretiyle kıt kanaat evi idare etmeye çalışırsınız.
Çalışmak istediğinizde ise eşinizin ya da çevrenin
yasaklarıyla karşılaşır, dışarıdaki hayattan gün
geçtikçe uzaklaşırsınız. Hayatla tek bağımız
televizyondur. Onda da sizlere uygun görülen
programlar size çok yabancı yaşamların
reklamlarıdır. Çoğunuzun okuma-yazması yoktur.
Olanlarsa kullanmaya kullanmaya unutmamıştır.
Kültürel, sosyal ve siyasi faaliyetler ise
yaşamınızdan uzak, yabancı olduğu şeylerdir.

***Ezilen, horlanan, çifte sömürüye maruz kalan
tüm işçi, emekçi kadınlar!***

İster fabrikada işçi, ister köylü, isterse de evde köle
haline getirilen ev kadını olalım, hepimizin ortak
yazgısı çifte sömürüye ve ikinci sınıf insan
muamelesine maruz kalmaktır. Eve kapatılır, dört
duvar arasına hapsediliriz. Gelenek ve görenekle
kuşatılırız. Dinsel gericilikle baskı altına alınır,
günahlarla, ayıplarla, yasaklarla yaşamımızı
sürdürürüz. Aşağılanır, horlanırsınız. Cinsel
kimliğimize, bedenimize hükmedilir. Cinsel
kimliğimiz medyada, reklamlarda cinsel obje olarak
kullanılır. Binlerce kadın kitleselel fuhuşa, bedenini
satmaya sürüklenilir.

İnsanca bir yaşam için mücadeleye!

İşte 8 Martlar, tam da yaşadığımız bu koşullar
karşısında ortaya çıktı. 8 Mart 1857'de New Yorklu 40
bin dokuma işçisi kadın kardeşimiz, uzun çalışma
saatleri ve kötü çalışma koşullarına başkaldırdılar.
Yine 1886 yılında Amerika'da dokuma işçisi kadınlar,
8 saatlik işgünü, eşit işe eşit ücret, sendikalaşma hakkı
için mücadeleyi yükselttiler. Direniş sırasında polislin
çıkardığı yangında onlarca kadın kardeşimiz yaşamını
yitirdi.

8 Martlar'da direnen kadınlar, bugünlere
yarattıkları direniş geleneğini bıraktılar. Aynı zamanda
haklarımızı elde edebilmek için yeri geldiğinde bedel
ödemekten kaçınmamak gerektiğini de öğretiler.

Unutmayalım ki, bugün kazandığımız bir parça
özgürlüklerimiz bile, 8 Martlar'dan bugüne kadar işçi
ve emekçilerin, emekçi kadınların verdiği mücadele
sayesinde.

Hangimiz insanca yaşamayı hak etmeyiz ki?
Hangimiz eşitliği, kardeşçe bölüşmeyi istemeyiz
ki?

Hangimiz savaşı ve sömürsüz bir dünyanın
özlemine duymayız ki?

Ancak bunları elde etmenin bir tek yolu var: Bizler
gibi emekçi olan eşlerimizle, kardeşlerimizle,
oğullarımız ve kızlarımızla omuz omuza mücadele
etmek. Bize köleliği dayatan, sefaletle sürükleyen, çifte
sömürüye maruz bırakan sisteme, kapitalist barbarlığa
karşı savaşmak.

Değil mi ki insanlık ordusunun yarısı biziz, o
zaman kavganın yarısı da bizim omuzlarımızda!

Yeter ki kendi gücümüze güvenelim!

Yeter ki birleşerek ayağa kalkmamızı bilelim!

***Çifte sömürüye, eşitsizliğe, ezilmişliğe karşı
mücadeleye!..***

***Toplumsal hayatın her alanında kadın-erkek
eşitliği!***

***Yaşasın kadın-erkek işçi ve emekçilerin örgütlü
mücadelesi!***

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

İşçi Kültür Evi Kadın Komisyonu

Kölelik yasa tasarısı üzerinden sürdürülen pazarlıklar...**Sendikal ihanet ve sınıf bilinçli işçilerin görevleri**

Ocak ayı başlarında başlatılan ve sözde Bilim Kurulu tarafından hazırlanan İş Yasası Ön Taslağı üzerinden yürütülen pazarlıklar devam ediyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu'nun çağrısıyla bir araya getirilen işçi ve işveren temsilcileri ilk toplantılarını 7 Ocak'ta yapmışlardı. Bu toplantının ardından ise 14 Ocak, 27 Ocak, 3 Şubat ve 9 Şubat tarihlerinde dört toplantı daha yapılmış, 9 Şubat'ta yapılan toplantıda, 17-18-19 Şubat tarihlerinde bir araya gelinmesi kararı alınmıştı. İşveren temsilcileri aylardır sahte İş Güvencesi Yasası'nın yürürlüğe gireceği 15 Mart tarihine kadar yeni iş yasası taslağının yasallaşmasını dayatıyor, hükümet temsilcileri de sermaye sınıfına bu yönde vaatler veriyordu. 14 Ocak'ta yapılan toplantının ardından Bakan Başesgioğlu "15 Şubat'a kadar mutabakat sağlayın, yoksa taslağı en kısa zamanda görüşülmek üzere TBMM'ye göndereceğiz" tehdidini savuruyordu. Bu tehdit "sosyal mutabakat" adı altında işçi ve işveren konfederasyonlarını bir araya getiren bakanın gerçek niyetini de açığa vurmaktadır.

Sendika konfederasyonlarının tutumu ihaneti ele veriyor!

26 Haziran 2001 tarihinde dönemin Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan ve TİSK Genel Başkanı Refik Baydur'la birlikte "1475 ve 2821 sayılı yasalarda değişiklik yapmak üzere Bilim Kurulu oluşturulması ve bu kurulun yapacağı değişikliklerin kabul edilmiş sayılmasını içeren bir protokole imza atarak kölelik yasası'nın hazırlanmasına start veren sendika konfederasyonları, söz konusu tasarının geçtiğimiz yıl tamamlanmasının ardından ise ihanetlerine yeni boyutlar eklediler. İşçi sınıfının yüz yıllık kazanımlarını gaspeden ve esnek çalışmayı yasalastırarak Ortaçağ köleliğini dayatan yasa saldırısına karşı işçi sınıfını mücadeleye seferber edeceklerine sınıfin kazanılmış haklarını pazarlık konusu haline getirdiler. Bu pazarlığa malzeme olması için de 57. hükümet tarafından yürürlük tarihi 15 Mart 2003'e atılan İş Güvencesi Yasası çıkartıldı. O gün bugündür sendika konfederasyonlarından "iş güvencesine dokundurmayız", "iş yasasında sosyal mutabakat sağlanmalı" türünden klasik söylevler dinledik. Bu nutuklar çekilirken, bir yandan yasa maddelerini "iyi yanları da var" denilerek tartışmaya açtılar, diğer yandan da Bilim Kurulu'na konfederasyonları temsilen katılan sahte bilim adamlarını sendikaların düzenlediği etkinliklerde tasarının propagandasını yapmakla görevlendirdiler. Pazarlık yapmayı sendikaların tek işlevi olarak gören bu ihanet çeteleri 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ile 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu'nun iş yasasındaki değişikliklerle bir arada ele alınmasını istedikleri ve Ocak ayından itibaren de pazarlık masasına oturdular.

2821, 2822 tuzağı ve pazarlığın usül bilmeyen tarafları

Yapılan toplantılarda konfederasyonların önerisi ile üzerinde anlaşmaya varılan tek konu 2821 ve 2822 sayılı yasalarda değişiklik yapmak için üç işçi konfederasyonunu temsilen bir, hükümeti ve işverenleri temsilen birer kişi olmak üzere toplam üç kişiden oluşan yeni bir Bilim Kurulu'nun oluşturulması. Bu kurul önümüzdeki günlerde bir araya gelecek ve söz konusu yasalarda da kuşkusuz sermayenin lehine olan yeni düzenlemeler yapacak. Bu yasalarda yapılacak değişikliklerin göz boyama ve kölelik yasasını meşrulaştırma amacı taşıdığı, konfederasyonların tam da iş yasasında yapılacak değişiklikleri kabul edilebilir kılmak amacıyla bu yasaları ileri sürdükleri açık. Çünkü bu ihanet çeteleri mücadele yolunu seçmek şöyle dursun pazarlık masasında bile işçi sınıfının taleplerini ileri sürmekten geri durmaktadırlar. Pazarlık yapmanın da bir usulü vardır. Bu ağalar iş yasaları üzerinden oturdukları pazarlık masasında "çalışma sürelerinin kısaltılması, sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması, taşeron çalışmanın ve lokavtın yasaklanması, gerçek bir iş güvencesi sağlanması, kesintisiz iki günlük hafta tatili" gibi işçi sınıfının güncel taleplerini ileri sürmedikleri gibi, kölelik yasasını kendilerine tartışma kriteri olarak almaktadırlar. Bu tutumları elbette onların pazarlık yapmayı bilmemelerinden değil sınıfsal tercihlerinden ileri gelmektedir. İşçi sınıfı içerisinde sermayenin sözcülüğünü üstlenen bu hainler güruhunun işçilerden kesecekleri üyelik aidatları dışında kaygıları

bulunmamaktadır. "Sosyal mutabakat" masasında tam da bu kaygıları nedeniyle bulunmaktadırlar. Sendikalar yasasını tartışmaya açmaları ve bunu yaparken de işçi sınıfının tek bir talebini bile ileri sürmemeleri onların niyetlerini görebilmek için yeterli kanıtı sunmaktadır.

DİSK ve HAK-İŞ Kıdem Tazminatı Fonu'nu kabul edilebilir buluyor!

Yeni iş yasası tasarısının kıdem tazminatı konusundaki iki önerisinden biri yeni bir fon oluşturulması ve kıdem tazminatının emeklilik, malullük, ölüm ve toptan ödeme durumlarında prim ödenen her yıl için 30 gün üzerinden hesaplanan ücret tutarının bu fondan ödenmesi. Bu durumda işten atılmalarda işçilere tazminat ödenmeyeceği gibi toplu sözleşme yoluyla ödemeye esas olan gün sayısı da artırılamayacak. DİSK ve Hak-İş tasarının ileri sürdüğü bu öneriyi kabul edilebilir buluyor. Bu iki konfederasyon da "özel sektörde işverenlerin kıdem tazminatı yükümlülüklerini yerine getirmekten kaçındıkları, kaçtıkları ya da zarar ettiklerinde işçilerin zaten kıdem tazminatı alamadıkları"

türünden masumane bir gerekçe sunuyorlar. Dedikleri kısaca şöyle yorumlanabilir: “*Madem işçiler tazminat alamıyor, öyleyse işten atılınca tazminat istememek en iyisi*”. Bu masumane gerekçe arkasına sığınan bu ihanetçiler takımı işten atılınca tazminat ödenmemesini, tazminata esas olan gün sayısının toplu sözleşme yoluyla artırılmamasını benimseyebiliyorlar. Peki bu ağalar kıdem tazminatı ödemekten kaçınan patronların prim ödemekten kaçınmayacağını garantisini nasıl veriyorlar? Elbette ki bu hainlerin yaptıkları işi kılıfına uydurmaya çalışmaktan başka bir şey değil. Bu masum gerekçenin gerisinde çarpıcı olan bir gerçek var. Sendika bürokratları işçilerin kıdem tazminatını kendileri için bir güvence olarak gördüklerini, “17. maddeden işten atılırsam tazminatım da yanar” düşüncesiyle sendikalarda örgütlenmekten çekindiklerini düşünüyorlar. Öyle ya, kıdem tazminatı alamayacak olan işçilerin işten atılma konusunda hiçbir korkusu kalmaz ve akın akın sendikalara koşarlar! Böyle düşünüyorlar ama, açık açık bu şekilde ifade etmelerinin gerçek niyetlerini açığa çıkaracağını bildikleri için gerekçeler üretmek durumunda kalıyorlar.

Birleşik bir mücadele için öncü işçiler görev başına!

Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu'nun “anlaşma sağlamazsanız tasarımı meclise gönderirim” demesi ve TİSK'in kölelik tasarısında geçen tek bir maddede bile geri adım atmaması oynanan oyunu gözler önüne sermektedir. Muhtemeldir ki görüşmeler “uzlaşmazlıkla” sonuçlanacak, sendika bürokratları “biz kabul etmedik” diyerek meydanı terkedecekler ve tasarı meclise gönderilecek. (Bu yazı kaleme alındığında henüz son toplantılar yapılmamıştı). Bu sahnelenen oyun sonucunda bir yandan tasarı yasalaşacak, diğer yandan da yine nutuklar atacak olan sendika bürokratları kendilerini temize çıkarmaya çalışacaklar.

Ne var ki, sendika bürokratlarının nutuklarının artık işçi sınıfı nezdinde hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. Öyle ki, bu ağaların defalarca kükreyip her defasında da kuyruklarını kısıp meydanı boş bıraktıklarını gören işçiler gözünde inandırıcı olmalarının olanağı kalmamıştır. Fakat inandırıcı olsun ya da olmasınlar, işçi sınıfının bugünkü parçalı durumu sürdükçe ve ilerici görünen sendika şubelerinde bile saldırıya dönük somut hiçbir hazırlık yapılmadıkça, sendika ağalarının ihanetinin ve tasarının yasalaşmasının önünde hiçbir engel bulunmayacaktır. Tüm pazarlıklar boyunca sendikalar tarafından basına yapılan kimi açıklamalar dışında hiçbir somut adım atılmadı. Bu tablo bir kez daha sınıf bilinçli işçilerin omuzlarındaki yükü gözler önüne sermektedir. İşçi sınıfının saldırıya karşı mücadelesinin geliştirilmesinin ve birleşik bir mücadelenin örülmesinin ancak öncü işçilerin çabası ile sağlanabileceği açıktır. İstanbul Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü işçilerinin düzenledikleri yürüyüş ve 19 Şubat'ta Saraçhane'de yapılan eylem bu açıdan bir ilk çıkış olarak anlamlı örnekler oluşturmaktadır. Ne var ki fabrikalarda ve işyerlerinde gelişen tepkinin birleştirilmesi bugün en hayati ihtiyaç ve görev olarak önümüzde durmaktadır. Bu görev layıkıyla yerine getirildiği ölçüde sendikal ihaneti aşmak ve sermayenin saldırıları karşısında mücadele barikatını örnek mümkün olacaktır.

Yeni iş yasa tasarısına karşı sendika şubelerinin çağrısı...

“Saldırıları püskürtmenin yolu kararlıca mücadeleyi yükseltmektir!”

Hükümet, zorunlu tasarrufların ödenmesi ile ilgili takvimi açıkladı. İlan edilen ödeme planı, hak sahipleri ile alay etmektir, kabul edilemez!

Kamu işçilerinin ikramiyelerine el koyma manevraları yapıyor, buna izin verilemez!

İş Güvencesi Yasası 15 Mart'ta yürürlüğe girecek. Çeşitli ayak oyunları ile engellenmek veya işlevsizleştirilmek isteniyor, sessiz kalinamaz!

İMF'nin, ülkenin kaymağını yiyen büyük patronların, rantiyeci ve hortumcuların bir dediğini iki etmeyen hükümet, 1475 sayılı İş Kanunu'nu değiştirmek için adeta seferber olmuştur.

Çıkarılmak istenen yeni İş Kanunu ile esneklik, kural dışı çalışma, sigortasızlık, kaçak ve korsanlık yasal güvence altına alınacak, kıdem tazminatı, 8 saatlik işgünü ile diğer bütün haklar tümden tasfiye edilecek, kölelik sistemi tamamen resmileşecektir. Buna karşın Türk-İş ve diğer konfederasyon yöneticileri, hükümet ve büyük patronlarla görüşmelere devam ediyor, kölelik yasasının sadece sivriliklerini gidermenin pazarlıklarını yapıyorlar.

Biz aşağıda imzasını bulunan sendikalar ve şubeler; İşçi sınıfı ve emekçileri köleliğe, karanlığa sürükleyecek saldırganlığa da, konfederasyonların işbirliğine de sessiz kalmayacağımızı ilan ediyor ve diyoruz ki;

1- Başta Türk-İş olmak üzere konfederasyon yöneticileri, hükümet ve patronlarla 1475 sayılı İş

Yasası Ön Tasarısı'yla ilgili görüşmelere hemen son vermeli, kölelik yasa tasarısının geri çekilmesini talep etmelidir.

2- “Bilim Kurulu” adlı kurul dağıtılmalı, çalışma yaşamını her bakımdan demokratikleştirecek bir İş Kanunu Taslağı hazırlanmalıdır.

Saldırıları püskürtmenin, haklı talepler elde etmenin yolu, yeni tavizler, uzlaşmacı pazarlıklar değil kararlıca mücadeleyi yükseltmektir.

Bizler, bu mücadelenin ilk adımı olarak, 19 Şubat 2003 tarihinde, Saraçhane'den Çalışma Bölge Müdürlüğü'ne yürüyeceğiz. Mücadeleden yana bütün sendikaları, bütün güçleri birliğe, birlikte mücadeleye çağırıyoruz.

Basın-İş İstanbul Şubesi, Haber-İş 1 No'lu ve Anadolu Yakası Şubesi, Yol-İş 1, 2 ve 3 No'lu şubeler, Petrol-İş 1 No'lu Şube ve Anadolu Yakası Şubesi, TEKSİF Bakırköy Şubesi, Çimse-İş İstanbul Şubesi, Harb-İş İstanbul Şubesi, Orman-İş İstanbul Şubesi, Selüloz-İş İstanbul Şubesi, Kristal-İş Topkapı ve Paşabahçe şubeleri, Tes-İş 2 No'lu Şube, Tek Gıda-İş 2, 3, 6 ve 7 No'lu şubeler, Deri-İş Beykoz ve Tuzla şubeleri, Tez Koop-İş 1, 2 ve 4 No'lu şubeler, TÜMTİS İstanbul Şubesi, Demiryol-İş İstanbul Şubesi, Sağlık-İş İstanbul Şubesi, TOLEYİS Marmara Şubesi, Belediye-İş 1, 2, 3, Beyoğlu ve İtfaiye şubeleri.

Yeni iş yasa tasarısı işçiler tarafından protesto edildi...

“Kölelik yasa tasarısı geri çekilsin!”

Türk-İş ve DİSK'e bağlı 34 sendika şubesi 1475 sayılı iş yasa tasarısını protesto etmek için 19 Şubat'ta Saraçhane Parkı'ndan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne yürüyüş düzenledi.

Yürüyüşe 1000 civarında kişi katıldı. “Kölelik yasası iptal edilsin!”, “Bilim kurulu iptal edilsin!”, “İşçiye uzanan eller kırılır!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Hükümet yasayı al başına çal!”, “Katil ABD işbirlikçi AKP!”, “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!”, “İşçi memur elele genel greve!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Emperyalist savaşa hayır!” en sık atılan sloganlardı.

Eylemde “Kölelik yasasına izin vermeyeceğiz!/İstanbul Sendika Şubeleri”, “Sendikasıylaştırmaya, taşerolaştırmaya, esnek çalışmaya, tensikatlarla karşı örgütlen sınıf mücadelesini yükselt!/Tez Koop-İş”, “Türk Haber-İş İst. 1 Nolu Şub.”, “Yol-İş”, “Savaşa hayır/Belediye-İş”, “Birlik, mücadele ve zafer/Deri-İş Tuzla Şub.”, “Limter-İş”, “Genel-İş İstanbul 2 Nolu bölge ve şubeler”, “Yol-İş İstanbul 1 Nolu Şube”, “Yaşasın sınıf dayanışması/İLPS” pankartları açıldı. Komünistler eyleme “Kölelik yasa tasarısı geri

çekilsin!/ Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)” imzalı pankartlarıyla katıldılar. Kararlı duruşları ve sloganları ile eyleme müdahale ettiler.

Çalışma Müdürlüğü önünde Belediye-İş 3 No'lu Şube Başkanı Hüseyin Ayrılmaz tarafından yasanın işçi ve emekçilere kölelikten başka bir şey getirmeyeceğinin vurgulandığı bir konuşma yapıldı. Eylemin başından sonuna kadar coşku hakimdi, sloganlar hiç susmadı. Kürsüden yapılan konuşma 26 Şubat'ta TİSK önünde yapılacak eyleme çağrı ile sona erdi.

Eylem iş yasa tasarısına karşı düzenlenmiş olsa da emperyalist savaş karşıtı bir gösteriye dönüştü.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Emperyalist savaş ve ekonomi...

Savaşın faturasası işçi ve emekçilere çıkarılacak!

Günlerdir açıktan bir kirli pazarlığa tanıklık ediyoruz. Irak'a saldırmak için hazırlıklarını yoğunlaştıran ABD emperyalizmi ile savaşta ona destek verecek Türkiye arasında artık gizlenmeye gerek duyulmayan bir pazarlık sürdürülüyor.

Kamuoyuna yansıtılanın aksine ortadaki pazarlıkta asıl anlaşmazlık noktası, Türkiye'nin bu savaşta ABD'ye destek verip vermemesi değil. İşin bu aşaması çok uzun bir zaman önce karara bağlandı ve kesinleştirildi. Pek yakın bir gelecekte göreceğimiz gibi Türkiye bu savaşta şu ya da bu şekilde ABD'nin safında yer alacak. Açık-gizli bir takım anlaşmalarla bu mesele halledilecek. ABD askerlerinin Türkiye'ye gelmesi ve Irak'a Türkiye'den asker gönderilmesiyle ilgili tezkereler önümüzdeki hafta içinde meclisten geçecek. Bugün yürütülen tartışmalar bunu engellemeyecek. Bugün yürütülen pazarlıkların konusu da zaten bu hizmetin maddi karşılığının ne olacağı. Daha doğrudan söylemek gerekirse, Türkiye'nin üstleneceği kiralık katilliğin ya da tetikçiliğin bedeli.

Efendi ve uşağının kan pazarlığı

Türkiye bu kan pazarlığına yeni oturmadı. Geçmişte Ecevit hükümeti döneminde de savaşta ABD'ye destek verilmesi karşılığında bir takım taleplerde bulunuldu. Ve herkesçe de bilindiği gibi ABD, İMF aracılığıyla Türkiye'ye yüklü miktarda kredi sağlayarak kan parasının ilk taksidini ödemiş oldu.

Fakat Türkiye bugünkü koşullarda, savaşa destek vermesi karşılığında alması gereken bedelin çok daha fazla olması gerektiğini düşünüyor. Türkiye'yi fiyatını arttırmaya ve bu pazarlığı yürütmeye iten bir dizi neden var. ABD'nin dünya hakimiyetini sürdürebilmek için Irak'a saldırı konusunda geri dönülemez bir noktaya gelmesi, fakat buna karşılık tüm dünyada ABD emperyalizmine ve savaşa karşı mücadelenin kendini hissettirmeye başlaması, Türkiye

burjuvazisini hizmetinin fiyatını arttırmaya itiyor. ABD ile bunun pazarlığını yürütüyor. Fakat görüşmelerde Türkiye'nin tek isteğinin ekonomik yardımlarla sınırlı olmadığını, Irak'a gidecek Türk askerlerinin komutasının nasıl olacağı, göç ve Türkmenler'in durumu, Kürt gruplarının silahlandırılması gibi konularda da Türkiye'nin bir dizi isteği bulunuyor.

Tabii şu da var; AKP hükümeti ABD ile kıran kırana bir pazarlık görüntüsünü özellikle tercih ediyor. Bununla, "Bakın hükümetimiz Türkiye'nin çıkarlarını koruyor. ABD'nin her istediğini yapmıyoruz, savaşta uğrayacağımız zararların karşılanması için çatır çatır pazarlık yapıyoruz" demeye getiriyor. Böylelikle ABD askerlerinin Türkiye'ye sokulması ve Irak'a asker gönderilmesi konularında meclisin karar vermesinin yolunu açabileceğini; halkın bu konudaki tepkisini de gene bu bahaneye sığınarak göğüsleyebileceğini düşünüyor.

18 Şubat zaferi...!

İşadamları Irak'taki savaşın yılda 16 milyar dolar zarara yol açacağını söylüyor... Hükümet ABD'den 10 milyar dolar istiyor. Amerika 6 milyar dolar veriyor. Komşu Irak halkını kaça satacağımızın pazarlığı çirkin bir biçimde sürüyor. Biz "hibe mi yoksa kredi mi" tartışmalarını yaduraduralım dünya basını alacağımız paranın adını çoktan koydu "Rüşvet"...

Rahmetli Altan Erbulak'ın fi tarihinde bir karikatürü vardı. Adam sözlüsüyle odada baş başa kalmış... Ufaklığa evden gitmesi için bir miktar para uzatıyor. Ufaklık bir paraya bakıyor, bir çapkın enişteye:

-Sermayesini kurtarmaz, diyor...

6 milyar dolar Pamukbank'ın sermayesini kurtarmaz. Tek bir bankayı kurtarmak için ödedik o kadar parayı Hazine'den... Bunların konuşması bile çirkin tabii... Ne var ki Türkiye'nin savaşa sokulması böylesi onursuzluklara endekslendi. (...)

(Melih Aşık, Milliyet, 19 Şubat 2003)

Fakat gene de en önemli neden Türkiye'nin buna mecbur olması. Türkiye kapitalizmi onyıllardan bu yana yapısal bir kriz içinde debeleniyor. Sermaye sınıfı bir taraftan krizlerin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için her yolu kullanırken, bir taraftan da sırtını emperyalizme dayamak, emperyalist sistemle kölelik temelinde bütünleşmek için her yolu deniyor.

Emperyalistler bugüne kadar sağladıkları büyük çıkarlar ve ayrıcalıklar karşılığında Türkiye'ye bir takım yardımlarda bulundular. Türkiye'deki kapitalist sistemin çarklarını ağır aksak da olsa döndürmeye yarayan bu yardımların bedelinin ne olduğunu herkes biliyor. Her yıl katlanarak artan bir dış borç yükü, ülke

kaynaklarının hemen tümüyle emperyalist tekellerin yağmasına açılmış olması... Siyaset ve ekonomi başta olmak üzere ülke yönetiminin her alanda emperyalistlerin denetimine sokulması.

Şimdi Türkiye burjuvazisi bu ağır dış borç yükünü bir parça hafifletebilmek, dökülen ekonomik yapısını bir parça toparlayabilmek için stratejik konumunu ve askeri gücünü satılığa çıkarmış bulunuyor. Zaten buluşmak durumunda olduğu bu savaştan ekonomik olarak kazançlı çıkmaya çalışıyor. Ancak gene de bu durumu abartmamak, sanki Türkiye'nin desteği ABD'ye çok pahalıya patlıyormuş gibi bir izlenime kapılmamak gerekir.

Türkiye'nin savaşta vereceği tetikçilik hizmeti ve uğrayacağı zararlar karşılığında ABD'nin vereceği maddi yardımın çerçevesi üç aşağı beş yukarı belli. Son günlerde adından sıkça söz edilen ve fırtınalı tartışmalara, gerginlik senaryolarına konu edilen "ekonomik destek paketi" 6 ile 10 milyar dolar civarında bir mali yardımdan oluşuyor. Türkiye'nin taş çatlasın 30 milyar dolarlık bir rakam istediği, fakat buna karşılık ABD'nin 6 milyar dolarlık hibe ya da 20 milyarlık krediden oluşan iki tercihlili bir paket önerdiği söyleniyor.

Değişik araştırmalar ise Türkiye'nin savaş nedeniyle uğrayacağı yıllık kaybın en az 16 milyar olacağını gösteriyor. Üstelik buna ekonominin daralması, işsizliğin artması, sefaletin yaygınlaşması gibi gelişmelerin sonuçları dahil değil. Konu hakkında görüş bildiren ekonomistler Türkiye'nin toplam kaybının 300 milyar gibi rakamlara ulaşacağını tahmin ediyorlar. Yani sermaye dış borç yükünü bir parça hafifletmek dışında ABD'den herhangi bir talepte bulunamıyor. Bu da ABD'nin vereceği söylenen paranın dış borç yükünü kısmı olarak azaltmak dışında ekonomiye herhangi bir katkısı olmayacağını, savaşın gerçek faturasının ise bir kez daha işçi ve emekçilere çıkartılacağını gösteriyor.

İMF programı, 2003 bütçesi ve ABD destek paketi

Bu üç başlıktaki gelişmeler büyük ölçüde birbirine bağlı durumda. İMF ile Kasım ayından bu yana sürdürülen dördüncü gözden geçirme görüşmelerinin bugüne kadar bitmemesinin gerisindeki en büyük neden Türkiye ile ABD arasındaki pazarlıkların henüz kesinleştirilememiş olması. İMF ile görüşmelerin sonuçlanmaması ise 2003 bütçesine son şeklini

verilmesini engelliyor. Yani ekonomi cephesindeki tüm gelişmeler savaşa ve ABD-Türkiye görüşmelerine endekslenmiş durumda.

ABD tarafı pazarlıklarda Türkiye üzerinde baskı oluşturmak için İMF kozunu kullanıyor. Belirttiğimiz gibi İMF kredisi Türkiye'ye kan parası olarak verilmişti. Şimdi ABD bu kredileri kullanarak hem Türkiye'nin savaşta desteğini garanti altına almış oluyor, hem de yeni destek paketini kendisi için daha makul bir seviyede tutmaya çalışıyor. Bu nedenle İMF heyetlerinin biri gidiyor biri geliyor, fakat dördüncü gözden geçirme görüşmeleri aylardır bir türlü sonuçlandırılmıyor. Bu sıkıntılı durum, kamuoyuna sanki İMF ile hükümet arasında bütçe konusunda sorunlar varmış gibi yansıtılarak gizlenmeye çalışılıyor. İMF'nin özellikle kamuda tasfiye, vergi kanunu gibi konularda yeni dayatmaları olduğu doğru. Fakat hükümetin bunları kabul etmeyerek ayak direlediği doğru değil. Tüm sorun, ABD-Türkiye görüşmelerinin sonuçlanmamasından kaynaklanıyor.

Bütçede de durum aynı. Sermaye devleti halen harcamalarını geçici bütçeden karşılıyor. 2003 bütçe yasanının en geç 15 Şubat'ta meclise gönderilmesi planlanıyordu. Fakat diğer alanlarda bir netleşmenin sağlanamamış olması bütçenin meclise gönderilmesini de engelledi.

Savaş ekonomisi

Ekonomideki gelişmeler tümüyle savaşa kilitlenmiş durumda. Bunun anlamı ülkedeki her şeyin savaşa kilitlenmesidir. Hükümetçe uygulanan ekonomik programın ve devlet bütçesinin savaşta endekslenmesinin toplumun, işçi ve emekçi yığınlarının yaşamına nasıl yansıtılacağını önümüzdeki günlerde çok daha açık bir biçimde göreceğiz. ATO'nun araştırması, daha savaş başlamadan ekonominin bundan nasıl etkilendiğini göstermektedir. Savaş başladığında durum çok daha kötü olacaktır. Emperyalist savaş İMF programının çok daha kararlı bir şekilde uygulanmasına, vergi ve zamlar gibi yeni saldırıların gündeme gelmesine, hakların gasp edilmesine, işçi ve emekçilere dönük baskı ve terörün yoğunlaşmasına neden olacaktır.

Bunu engellemenin tek yolu işçi ve emekçilerin örgütlü mücadeleyi yükseltmesinden geçiyor.

Savaş ve ekonomide daralma

* Otomobil sektöründe birinci el ve ikinci el satışlar durma noktasına geldi. Sektörde satışlar son dönemde, kriz yılları dahil olmak üzere son 10 yılın satış ortalamasına göre yüzde 27 oranında geriledi. Otomobil satışlarında düzelme olmaması halinde sektörde çalışan 150 bin işçinin işi tehlikeye girecek.

* Emlak alım, satım ve kiralama sektöründe son yılların en durgun günleri yaşanıyor. Daralma yüzde 25-30'lar düzeyinde.

* Nakliyecilik sektöründe işler geçtiğimiz aylara göre yarı yarıya düşük seyrediyor.

* İnşaat sektöründe alım ve satımlar donuk. İnşaat yapımına ara verildi. İnşaat malzemesi satıcıları ise müşteri bekliyor. Sektördeki gerileme önceki aylara göre yüzde 25.

* Beyaz eşya ve kahverengi eşya olarak adlandırılan mobilya sektöründe üretim de satışlar da yok denecek kadar az. Daralma önceki aylara göre yüzde 20 düzeyinde.

* Özel sağlık sektöründe, vatandaşların sağlık problemlerini kendi başlarına çözme

eğilimi nedeniyle güç günler yaşanıyor. Sektör yüzde 15-25 oranında daraldı.

* Bankacılık sektörü de harcama eğilimlerinin azalması sonucu kredi müşterisi bulmakta zorlanıyor.

* Tekstil sektöründe indirim günleri ve bayram alışverişleri beklenen satışları getirmedi. Hazır giyimciler sıcak savaşa kadar ellerindeki stokları bitirme telaşında. Sektör indirim rağmen geçen aya göre satışlarda yüzde 20 gerileme içerisinde.

* Süpermarketlerde gıda maddelerine bile talep azaldı. Sektördeki daralma yüzde 30'larda.

* Züccaciye, tuhafiyeye, mefruşat sektörü yüzde 10-15 daraldı.

* Cep telefonu müşterileri ikinci eli tercih ediyor. Birinci elde telefon satışları yüzde 20-25 düştü.

* Akaryakıt satışlarında yüzde 25-28 gerileme var.

(Ankara Ticaret Odası'nın bir araştırmasından alınmıştır...)

Savaş ve leş kargaları...

Savaşa destek karşılığında Türkiye'nin ekonomik çıkar peşinde koşması ahlaki bir davranış mıdır? Bu soru son günlerde konuyla ilgili görüş belirten birçok kişi tarafından soruluyor. Fakat soruyu soranların gözden kaçırdığı şey, bu pazarlığı yürütenlerin sınıf kimlikleridir. Pazarlığın bir yanında dünyanın en büyük emperyalist gücü, diğer yanında ise ona uşaklıkla geçinen bir kapitalist ülkenin egemen sınıfı varsa eğer, ortada herhangi bir ahlaki

ölçüt aramak boşuna bir çabadır.

Nitekim daha savaş başlamadan rüyalarında yeşil ABD dolarları gören kimi sermaye çevreleri ellerini ovuşturmaya başladılar bile. NTV'nin 15 Şubat'ta verdiği habere göre Türk Müteahhitler Birliği Başkanı Nihat Özdemir, üs ve limanlarda başlatılan inşaat çalışmalarının 500 milyon dolarlık bir iş hacmi yarattığını söylüyor ve bu pastadan pay almak için neler yaptıklarını övüne övüne anlatıyor.

Anlaşıldığı kadarıyla Nihat Özdemir son günlerde hiç boş durmamış. Meclisten inşaatlar için izin çıktıktan hemen sonra ABD'li yetkililerin kapısını aşındırmaya başlamış. Peşpeşe görüşmeler ve toplantılar gerçekleştirilmiş. ABD'lilerin üs ve limanlarda yapılacak işler konusunda bazı Türk inşaat şirketleri ile görüştüğünü ve muhtemelen üç şirket ile sözleşme imzalayarak çalışmaya başladığını ifade eden Nihat Özdemir, yaptığı basın toplantısında heyecanla şunları söylüyor:

"Bu bir kanal, başka birçok kanal var. Türk Müteahhitler Birliği ve Uluslararası Müteahhitler Birliği olarak bu işin içindeyiz. Temaslarımız, ziyaretlerimiz bu yüzden. Türkiye'deki inşaat işlerinin yüzde 75'ini Türk müteahhitler yapacak ve savaş sonrası Irak'ta yapılacak yeniden yapılandırmada da ABD ve Türk firmaları birlikte çalışacak. Bunun kesinlikle sözünü aldık. Bu çok önemli. Bu ışık altında görüşmeleri yapıyoruz, ABD ve Türk firmaları biraraya geliyor. Bu sefer ümitliyim. Irak, bizim için, Afganistan, Kosova ve Bosna-Hersek gibi olmayacak" dedi.

İşte savaş lafı duyan bir burjuvanın en doğal, en yapmacıksız tepkisi. Çıkacak savaşta insanlar ölecekmiş, kentler yakılıp yıkılacakmış umurunda değil. O, inşaaat işleriyle uğraşan bir burjuva olarak her toplu katliamda ölenler için yapılacak bir anıt inşaatı, her yanıp yıkılan şehirde büyük iş olanakları görüyor. Çünkü o insanlığa yabancılaşmış bir beyin taşıyor. Çünkü o sınıfının çürüyüp kokuşmuş beynini taşıyor.

Küresel eylem günü İstanbul'da binler alandaydı!**“İşçiler birlik halklar kardeş olmalı!”**

15 Şubat Cumartesi günü dünya ülkelerinde milyonlar alanlara çıkararak savaşı protesto etti. İstanbul'daki emperyalist savaş karşıtı gösteri Kadıköy İskele Meydanı'nda gerçekleşti. İstanbul'da 59 demokratik kitle örgütünün oluşturduğu “Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu”nun düzenlediği basın açıklaması kitlesel bir mitinge dönüştü.

Eyleme katılmak için Avrupa Yakası'ndan harekete geçen insanlar polis terörüyle karşılaştı. Sabah saatlerinden itibaren köprü geçişleri ve vapur iskeleleri polis ablukası altına alınmıştı. Vapura binenler polis kameralarıyla görüntülendi. Köprü geçişlerinde ise eylem alanına giden araçlar durduruldu. Geçişlerine izin verilmeyen araçlardan indirilen yüzlerce kişi “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Amerikan askeri olmayacağız!” sloganları attı. Sloganların ardından geçişler sağlandı. Saat 12:00'den itibaren Haydarpaşa Tren Garı ve çeşitli yerlerden gruplar halinde pankart, döviz ve sloganlarla yürüyüşe geçen kitle saat 13:00'te İskele Meydanı'nda buluştu.

Polisin baskı ve denetimi alanda da kendini gösterdi. Keskin nişancılar ve kameralar bina üstlerine yerleştirilmişti. Devletin kolluk kuvvetlerinin keyfi tutumlarından dolayı zaman zaman gerginlikler, kısa süreli çatışmalar yaşandı.

Kadıköy sokaklarında ABD ve savaş karşıtı pankart ve sloganlarla yürüyüşe geçen kitleye

çevredeki insanların alkış, slogan ve korna çalarak destek vermesi anlamlıydı. Bu kadar ilgi ve duyarlılığa rağmen bunun alanda yansıması oldukça zayıftı. Mitinge yaklaşık 10 bin kişi katıldı.

Eylemde sık sık “Katil ABD, işbirlikçi AKP!”, “Amerikan askeri olmayacağız!”, “Savaşa karşı, sınıf savaşı!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “İşçiler birlik halklar kardeş olmalı!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

Kürsünün hakimiyeti oldukça zayıftı. Bunda ses düzeninin büyük bir etkisi vardı. Bazı aydın ve sanatçılar

konuşma yaptılar. Şair Sunay Akın ve tiyatro sanatçısı Bennu Yıldırımlar'ın kürsüden okuduğu ortak metinde “ABD her şeye rağmen ‘saldıracağız’ diyor. Dünya halkları hükümetlerden daha güçlüdür. Halka rağmen savaş olmaz” denildi. Emperyalizmin dünyayı kana bulamak istediğinin vurgulandığı açıklamada, “Saldırının sebebi Saddam'ın diktatör olması olarak gösteriliyor. Bush ya da Sharon daha mı az diktatör?” ifadelerine yer verildi. KESK Genel Başkanı ve Emek Platformu dönem sözcüsü Sami Evren, Irak'ta savaşa hayır demenin açlığa ve yoksulluğa hayır demekle aynı anlama geldiğini belirtti. Hükümetin savaş yanlısı tutumunun verilen mücadele ile durdurulabileceğini belirten Evren, konuşmasını “Petrol savaşına hayır diyoruz!” şeklinde bitirdi.

Komünistler ise mitinge “Emperyalist savaşa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği/Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)” imzalı pankart ve dövizleri ile katıldılar. Ayrıca “Emperyalist köleliğe, kültüre, savaşa hayır!” pankartı ve dövizleriyle İşçi Kültür Evleri de eyleme katıldı. Eylem alanında Sefaköy İşçi Kültür Evi tiyatro atölyesinin sunduğu gösterim büyük bir ilgiyle izlendi. Eylem bitiminde kitle dağılırken polis HADEP kitesine saldırdı. Çok sayıda HADEP'li gözaltına alındı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

15 Şubat Kadıköy eylemi ve devlet terörü

26 Ocak Beyazıt eyleminden daha kitlesel olması beklenen Kadıköy eylemi devletin estirdiği terör nedeniyle beklenen kitlesellikte olmadı. İstanbul genelinde yoğun bir terör havası estirildi. Eylem günü ise Avrupa yakasından Kadıköy'e gelecek kitle birçok noktada engellemelerle karşılaştı. Eylem alanına ancak erken saatte gelebilenler katılmıştı. Bunun dışında polisin konumlanmasından alandaki duruşuna kadar kitleyi terörize etme çabasının planlı bir hazırlık olduğu anlaşılıyordu. Nitekim İstanbul Emniyet Müdürlüğü “Savaş karşıtı protestolarda güvenlik güçlerine her türlü güç kullanma yetkisi verilmiştir” şeklinde bir açıklama da bulundu.

15 Şubat'ta eylemi düzenleyen reformist ve liberal anlayışların bir an önce eylemi bitirme çabaları ise dikkat çeken bir durumdu. Öyle ki, basın açıklaması okunup dağılma anonsu yapıldığı sırada alana halen insanlar gelmekteydi. Henüz ciddi olarak gelişmiş bir kitlesel hareket yokken, kitlenin canlanmaya başlaması reformist partilerin etkilerini tutuşturuyor. Eylem bir kez daha reformizm ve liberalizmin ilerici sınırlarını nereye kadar olduğunu görmemiz bakımından iyi bir örnek olmuştur.

Türkiye'de gelişen savaş karşıtı eylemler henüz yeni yeni kitlesel bir boyuta taşınmıyor. Özellikle yerelerde kurulan savaş karşıtı platformlar son dönemde yaygınlık kazanmaya başladı. Savaş karşıtı hareket dünyadan farklı olarak Türkiye'de geç gelişmektedir. Bunda sınıf ve kitle hareketinin yaşadığı durgunluğun yanı sıra devletin yıllardır uyguladığı terör etkili olmaktadır. Kitleler bastırılıp sindirilmiş ve tekrar gelişmesi ise bir zaman almaktadır. İçinden geçtiğimiz dönemde böyle bir hareketliliğin ilk işaretleri görülüyor. Ancak savaş gibi bir durumda devletin uygulayacağı terörün boyutu da değişecek ve derinleşecektir. Bu yalnızca gelişme eğilimi gösteren hareketliliği önden

denetleme ve bastırma girişimidir.

Kadıköy eyleminin bu açıdan gösterdiklerine bakalım. Eylem tertip komitesi aynı zamanda Emek Platformu bileşenlerinden oluşmaktadır. Eylemde pankartların açılmasına izin verilmedi. Kitle alana girer girmez polisin gerginlik yaratma çabaları oldu. Buna karşı kitle “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganıyla tepki gösterdi. İskele Meydanı'nın dar olması nedeniyle insanlar kenarlarda birikmiş ve çok dağınık bir görüntü oluştu. En çok “Kahrolsun ABD işbirlikçi AKP!” sloganı atıldı. Basın açıklaması okunduktan sonra eylemin bittiği anonsu yapılmasına rağmen kitle hemen dağılmadı, bir süre daha alanda bekledi. Dağıldıktan sonra ise yürüyüşe geçen HADEP kitesine polisle çatıştı, bazı banka ve kimi otobüs yazıhanesinin ve birkaç belediye otobüsünün camlarını indirdi. Görünürde polis böyle

bir ortam yaratmak istiyordu. Nitekim buna pek fazla da müdahale etmedi.

HADEP, KADEK ve A. Öcalan üzerinden şovenizmi tırmandırmak gibi bir hesap içinde sermaye devleti. Şiddetin bu türüne devrimci bir işçi olarak olumlu yaklaşmıyorum. Bunun benzer örneğini '96 1 Mayıs'ından biliyoruz. Provakasyona gelen kitle devletin eline kullanacağı iyi bir malzeme vermiş oldu. Sermaye devleti ise ondan sonra her yıl 1 Mayıs'ın öngünlerinde cam çerçeve görüntülerini ekranlara yansıttı. Herşeye rağmen Kadıköy'de kırılan cam çerçeve üzerinden estirilecek hava pek tutmadı.

Eyleme medya her zamankinden büyük bir ilgi göstermişti. Yerel medya ve polis kameraları dışında çok sayıda yabancı gazeteci vardı.

SY Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Anadolu Yakası'nda savaş karşıtı eylemlerden...

“Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu” tarafından başlatılan 1 dakika karanlık eylemine, Kartal ve Maltepe platformları da yaptıkları eylemlerle destek verdiler.

16 Şubat günü saat 20:00'de Esentepe Mahallesi'nde bir sokak etkinliği gerçekleştiren Kartal Demokrasi Platformu, 17 Şubat günü Topselvi Mahallesi'nde, 18 Şubat günü Kurfalı, 19 Şubat günü ise Uğur Mumcu Mahallesi'nde eylem gerçekleştirdi. Yapılan eylemlerde savaşa karşı tepkinin ancak eylemli bir tutuma dönüştürülebildiği koşullarda savaşı engelleyebileceğini belirten platform bileşenleri, Kartal halkını savaşa karşı daha aktif bir tutum almaya çağırdı. 21 Şubat günü Kartal Meydanı'nda yapılacak merkezi eylemden sonra mahalle eylemlerinin süreklileştirilmesi istendi. Ayrıca İşçi

Köylü, Atılım, Kızıl Bayrak gazeteleri, ÖDP, DEHAP, EMEP ilçe örgütleri, Eğitim-Sen 5 No'lu Şube, Umder ve Zelder, PSA ve Kartal Temsilciliği Halkevi'nden oluşan platform 21 Şubat'taki eylem için 10 bin adet çağrı bildirisini dağıttı.

Maltepe Platformu tarafından 16 Şubat günü Zümrütevler'de düzenlenen eyleme ise polis müdahale etti. Gözaltına alınan 16 kişi ertesi gün Kartal Adliyesi'nden serbest bırakıldılar. 18 Şubat günü Maltepe ÖDP binası önünde biraraya gelen savaş karşıtlarına polis bir kez daha saldırarak 25 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar ertesi gün serbest bırakıldı. Anadolu Yakası'nda bunların dışında 1 Mayıs Mahallesi ve Sarıgazi'de de eylemler gerçekleşti.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Gebze'de savaş karşıtı eylemler...

Savaş Karşıtı Platformun basın açıklaması

Gebze Savaş Karşıtı Platformu 18 Şubat günü Cumhuriyet Meydanı'nda bir basın açıklaması yaparak "Savaşa hayır!" sloganlarıyla barışa çağrıda bulundular. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklaması eylemine çeşitli kuruluşlar, dernek yetkilileri ve emperyalist savaş karşıtı vatandaşlar katıldı. DİSK Genel-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Öztürk Şamdan, bir basın metni okudu. Eylemde "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Katil ABD işbirlikçi AKP!", "Savaşa değil emekçiye bütçe!" sloganları atıldı.

Savaşa karşı meşaleli eylem

Gebze Savaş Karşıtı Platformu 18 Şubat akşamı saat 20:00'de Cumhuriyet Meydanı'nda meşaleli bir eylem gerçekleştirdi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde "Irak'ta savaşa hayır!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. Platform Perşembe ve Cuma günü de Çeşme Meydanı'nda imza standı açacak.

Gebze Ulaştepe'de emperyalist savaş karşıtı eylemler...

12 Şubat günü Ulaştepe Meydanı'nda saat 20:00'de toplanan emperyalist savaş karşıtı yaklaşık 40 kişi meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdi. Meydanda bir süre emperyalist savaş karşıtı sloganlar attıktan sonra yürüyüşe geçildi. Yürüyüşe çevredeki halk ilgi gösterdi. Yürüyüşten sonra alanda tekrar emperyalist savaş karşıtı sloganlar atılıp, halaylar çekildi.

13 Şubat günü yaklaşık 40 kişinin katılımıyla aynı yer ve saatte meşaleli yürüyüş eylemi tekrar edildi. Meydanda bir süre emperyalist savaş karşıtı sloganlar atıldıktan sonra yürüyüşe geçildi. Mahallenin ara sokaklarında sloganlarla dolaşarak tekrar meydana inildi. Burada halaylar çekilip sloganlar atıldıktan sonra eylem sona erdirildi.

17 Şubat günü yapılan meşaleli yürüyüşe 35-40 kişi katıldı. Gebze İlçe Emniyet'ine bağlı resmi ve sivil kolluk güçlerinin yoğun baskısı altında gerçekleşen eylemde sürekli kamera ile çekim yapılarak eyleme katılanlara gözdağı verilmek istendi.

18 Şubat günü Ulaştepe Mahallesi'nin önünde toplanan yaklaşık 40 kişi ellerinde meşaleler ile Ulaştepe Meydanı'na indi. Alanda sivil ve resmi emniyet güçleri yerlerini almıştı. Yoğun baskı ve kamera çekimi altında gerçekleştirilen eylemde sloganlar coşku ile atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Gebze

Esenyurt'ta AKP'ye siyah çelenk eylemi...

"Katil ABD, işbirlikçi AKP!.."

Esenyurt Emperyalist Savaş Karşıtı Platform'un düzenli olarak her hafta yaptığı meşaleli yürüyüşlere devam ediliyor. Yürüyüş bu kez 8 Şubat Cumartesi günü Esenyurt Balıkyolu'nda yapıldı. Yürüyüşe 90 kadar insan katıldı. "Emperyalist savaşa hayır!" pankartının açılmasıyla başlayan yürüyüş boyunca "ABD askeri olmayacağız!", "Kahrolsun emperyalizm!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "ABD Ortadoğu'dan defol!", "Savaşa karşı sınıf savaşı!" sloganları atıldı.

Balıkyolu halkı alışık olmadığı bu eyleme büyük ilgi gösterdi. Alkışlayarak destek verenlerin yanında yürüyüşe katılanlar da oldu. Bir gün sonra yapılacak AKP ve CHP'ye siyah çelenk bırakma eyleminin duyurusu yapıldıktan sonra yürüyüş sona erdirildi.

Ertesi gün saat 15.00'te çelenk bırakma eylemi için yaklaşık 100 kişi Cumhuriyet Meydanı'nda toplandı. Daha sonra AKP binasına doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüşte "Katil ABD, işbirlikçi AKP!", "İşçiler birlik, halklar kardeşler!", "ABD askeri olmayacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı. AKP'nin önüne ulaşıldığında eyleme katılanların sayısı 200'e ulaşmıştı. Burada okunan basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Platformun ilk kararına göre AKP'nin yanı sıra CHP'ye de çelenk bırakılacaktı. Fakat daha sonra bundan vazgeçildi. Fakat CHP'liler eylemden birkaç saat önce o ana kadar yapmadıkları bir şey yaptılar. Kendi binalarına "Emperyalist savaşa hayır, yurtta sulh cihanda sulh" yazan parti imzalı bir pankart astılar. Jandarma da AKP önündeki eylem biter bitmez CHP önünde etten bir duvar oluşturdu. Fakat kimsenin gelmemesi üzerine jandarma barikatı bir süre sonra kaldırıldı.

BDSP çalışanları/Esenyurt

Emperyalist savaş karşıtı faaliyetlerden...

Planlı ve hedefli bir çalışmayla geleceği kucaklayacağız!

Sermaye devletinin emperyalistlerle pazarlıklarını neredeyse tamamladığı bir dönemde genç komünistler olarak emperyalist savaş karşıtı materyallerimizin kullanımını hızlandırdık. Emperyalist savaş karşıtı çalışmamızın ilk adımı olan ajitasyon ve propaganda çalışmamız (afiş, bildiri) devam ediyor. Semtimizde servislerin yoğun geçtiği ve fabrikaların olduğu noktalara *Kızıl Bayrak* imzalı afişlerimizi yaptık. Ayrıca belirlediğimiz fabrikalar ve küçük atölyelere dağıtımlarımızı bitirmiş durumdayız. Şu an semt dağıtımları ile emekçilere seslenmeye çalışıyoruz. Semtlerde dağıtım yaparken konuştuğumuz işçi ve emekçilerin savaşı istemediklerini ve bunun ABD'nin çıkarları için yapılan bir savaş olduğunu söylemeleri moral ve motivasyonumuzu arttırdı.

Seçim dönemi dışında hal ve hatırlarının sorulmadığı emekçiler bildirimlerimizi büyük bir ilgi ile okudular. Bir sokağa dağıtım yaparken ufak bir kamyonetten inen bir genç yanımıza yaklaşarak "Ben de bir tane alabilir miyim?" dedi. Savaş üzerine kısa bir sohbet yaptığımız gence "burada mı oturuyorsun" diye sorduk. "Evet" cevabı

üzerine genç yoldaşlarımızdan biri "O zaman bundan sonra sık sık karşılaşacağız" dedi. Genç işçi gülümseyerek "Tabii ki" dedi. Ezilen Kürt halkına mensup bu işçinin gülümsemesi içimizi ısıtıp çalışmaya dört elle sarılmamızı sağladı. Ve gün sonunda 1000'e yakın bildiri mahalledeki emekçilere ulaştırmanın mutluluğu ile çalışmamızı bitirdik.

Tüm bildiri çalışmamız boyunca 4 bin kadar bildiri kullandık. Fakat işçi ve emekçileri medyası ile bu denli kuşatan bir sisteme alternatif olabilmek ancak emekçilere seslendiğimiz araçları daha fazla geliştirmek, bildiri sayısını onbinlere, yüzbinlere çıkarmak ve işçi ve emekçileri farklı araçlarla kuşatmakla mümkün. Emperyalistlerin saldırganlığını teşhir etmek gazetemizi, bildirimlerimizi emekçilere daha yaygın bir şekilde ulaştırmak ise ancak planlı programlı çalışmalarla mümkün. Parti düzeyini hedefleyen bir çalışmayı ancak iddialı, inisiyatifli kadrolar koyabilir. Biz genç komünistler pratik çalışmamıza ve emperyalist savaş karşıtı çalışmaya bu bilinçle ve bu iddia ile bakıyoruz.

Genç komünistler/GOP

Esenyurt Savaş Karşıtı Platform'undan eylem

Esenyurt Savaş Karşıtı Platform 15 Şubat günü Cumhuriyet Meydanı'nda meşaleli bir eylem gerçekleştirdi. Saat 17:00'de meydana toplanmaya başlayan kitleye jandarma müdahale ederek dağıtmaya çalıştı. Ancak kitlenin dağılmaması ve jandarmayla yapılan görüşmelerin ardından kitle meydana girdi. "Amerikan askeri olmayacağız!", "Emperyalist savaş istemiyoruz!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Irak halkı yalnız değildir!" vb. sloganların atıldığı eylem yaklaşık 200 kişi katıldı.

Platformun 16 Şubat Pazar günü Yenikent Düğün Salonu'nda gerçekleştirdiği etkinliğe ise 350 kişi katıldı. Etkinlik platform adına yapılan bir konuşmayla başladı. Konuşmada

platformun niye oluşturulduğu, bugüne kadar neler yapıldığına değinildi. Ardından emperyalist savaşa ilişkin bir konuşma yapıldı. ABD'nin Irak'a dönük saldırısının nedenleri, bu savaşın kimin çıkarına olduğu, işçi ve emekçilerin haksız savaşa niye karşı çıkması gerektiği üzerinde duruldu. Yapılan konuşmadan sonra sahneye çıkan Vardiya müzik topluluğu türkü ve marşlarla kitleyi coşturdu. Verilen kısa bir aradan sonra sahneye Tiyatro Manga çıktı. Yaklaşık 45 dakika süren bir oyunla savaşı tiyatro diliyle kitleye anlattı. Oyunun ardından etkinlik sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Esenyurt

Adana'da 15 Şubat eylemi:**“İncirlik Üssü kapatılsın!”**

15 Şubat'ta Adana'da da bir eylem gerçekleştirildi. Belediye tiyatro salonu önünde toplanarak yürüyüşe geçen 800 kişilik kitle “Savaşa hayır, İncirlik Üssü kapatılsın” yazılı pankart taşıdılar.

Eylem öncesinde DEHAP'lıların Öcalan'ın yakalanışını ve tecrit uygulamasını protesto açıklamasına saldıran polis kitleyi dağıttı. Adana Savaş Karşıtı Platform ise saat 12:30'da yürüyüşe geçti. Uğur Mumcu Meydanı'na kadar kaldırımdan gidilecekti. Ancak kaldırıma sığmayan 800 kişilik kitle bir süre sonra trafiği kapattı. Yol boyunca polisle kitle arasında yaşanan gerginlik ve arbede kitlenin kararlı, militan duruşuyla ve daha da gürleşen sloganlarıyla karşılandı.

Uğur Mumcu Meydanı'na varıldıktan sonra Adana Savaş Karşıtı Platformu'nun basın açıklaması okundu. Eylem bitiminde sivil polislerin provokasyonu sonucu kitleye saldırıldı. Sopalarla, coplarla, göz yaşartıcı gaz kullanarak kitleye saldıran gözü dönmüş faşistler 20 kişiyi döverek gözaltına aldı. Onlarca kişi de yaralandı. Gözaltıların bir kısmı aynı gün serbest bırakılırken, bir kısmı ertesi gün serbest bırakıldı. Eylem, Adana'da son zamanlarda emperyalist savaşa karşı gerçekleştirilen en kitlesel ve kararlı eylem olması bakımından oldukça anlamlıydı.

Şakirpaşa İKE'den savaşa karşı eylem

15 Şubat'ta Şakirpaşa İşçi Kültür Evi emperyalist saldırganlığa karşı bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklama Cumartesi pazarında yapıldı, fakat 15 Şubat'ın Öcalan'ın Türkiye'ye getirildiği tarih olması nedeniyle Pazar esnafı pazara çıkmamıştı. Orada bulunan esnaf ve mahalle halkının yoğun ilgi gösterdiği basın açıklamasında “Saraylara savaş, kulübelere barış!” yazılı pankart ve emperyalist savaş karşıtı birçok döviz taşındı. Eylem basın metninin okunmasının ardından “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Emperyalist savaşa hayır!”, “Amerikan askeri olmayacağız!” sloganlarıyla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Adana**Kayseri'de ışık söndürme eylemi**

Kayseri'de oluşturulan Savaş Karşıtı Platform saat 20:00'deki ışık söndürme eylemini değişik semtlerde gerçekleştiriyor. 17 Şubat günü Emirgan Parkı'nda 60 kişilik bir kitleyle ışık söndürme eylemi başlamış oldu. 19 Şubat günü Ziya Gökalp Mahallesi'nde düzenlenen eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. Işık söndürme eyleminden haberleri olmayanlar dahi eyleme katılmışlardı. Mahalle halkından katılım giderek arttı. Yaklaşık 40 dakika süren eylem boyunca insanlar evlerinden çıkarak eyleme katıldı. Ön çalışması iyi yapılmış olsaydı bu sayı daha da artabilirdi. Eylem Cumartesi günü yapılacak mitingün duyurusu ile sona erdi. Polisin kitleye gözdağı vermek için yaptığı gövde gösterisi dikkat çekiciydi.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri**İzmir'de savaş karşıtı eylemler sürüyor****15 Şubat eylemi**

Dünyanın birçok ülkesinde ve Türkiye'nin birçok ilinde yapılan savaş karşıtı eylemlere 15 Şubat akşamı İzmir'de yapılan meşaleli eylem de eklendi. Cumhuriyet Meydanı'nda saat 20:00'de İzmir Savaş Karşıtı Platform tarafından yapılan meşaleli eyleme 500'ün üzerinde insan katıldı. Yapılan açıklamada meşaleli eylemlere İzmir'in değişik ilçelerinde devam edileceği duyuruldu.

Meşaleli eylemler

İzmir'in ilçelerinde akşam 20:00'de yapılan meşaleli eylemlerin en kitleseli ise 16 Şubat'ta yapıldı. Karşıyaka çarşısında başlayan sloganlı ve meşaleli yürüyüş çarşı çıkışında son buldu. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. **SY Kızıl Bayrak** okurları eyleme “Çocuklar öldürülmesin, şeker de yiyebilirsiniz!” pankartı, dövizler ve meşalelerle kitlesel olarak katıldılar.

Aynı gün Buca Forbes'te yapılan eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı.

Sağlık emekçilerinden savaş karşıtı eylem

SES İzmir Şubesi, İzmir Tabip Odası, İzmir Üniversitesi Öğretim Elemanları Derneği tarafından 18 Şubat günü saat 12:30'da İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde “ABD askeri olmayacağız!”, “Savaşa değil sağlığa bütçe!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir**Mamak'ta emperyalist savaş karşıtı eylemler...**

Mamak'ta faaliyet yürüten biz komünistler, sınıf mücadelesinin bugün için öne çıkan sorunu olan emperyalist savaşa ve bununla beraber işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamını etkileyen tüm sorunlara karşı güçlü bir kitle çalışması

örgütlemek amacıyla “Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu”nun (BDSP) yerel ayağını 2 haftadır örmeye başladık.

Kapitalizmin saldırılarının arttığı günümüzde bu çemberin ancak bağımsız devrimci sınıf tutumuyla kırılacağı düşüncesiyle yaptığımız toplantıları her seferinde yeni güçlere ulaşarak sürdürüyoruz. Süreci tartıştığımız canlı toplantılar yapıyoruz. Akşam 20.00 eylemlerini kitlesel eylemlere dönüştürebilmek, 1 Mart'a BDSP olarak bölgeden güç katmak ve bahar sürecini bu şekilde kucaklamak hedefindeyiz. Bildirilerimiz, afişlerimiz, el ilanlarımız ve farklı araçlarımız-eylemlerimizle Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı

yükseltecek, emperyalist saldırganlığa dur diyebilecek bir enerjiyle mücadele edeceğiz.

Bir kaç gündür yapılan ışık söndürme eylemlerinin pasif bir tutumdan aktif eylemlere dönüştürmek ve devrimci bir temelde güçlendirme hedefiyle hareket ediyoruz. Tuzluca'yır'da büyük bir oranda eyleme destek verilirken, eylemi tüm bölgeye yayabilmek gerekiyor. BDSP ıslıkları, alkışları ile sokaklara çıkıyor. Tüm işçi-emekçileri sınıfın devrimci platformunda örgütlenmeye, mücadele etmeye çağırıyoruz. Çünkü emperyalist saldırganlığı durdurabilecek tek güç işçi-emekçilerin örgütlü mücadelesinden olacaktır.

Mamak BDSP çalışanları**Mersin'de savaş karşıtı eylem**

Mersin'de demokratik kitle örgütlerinin düzenlediği savaş karşıtı eylemlere bir yenisi daha eklendi. Emek Platformu çatısı altında toplanan 78 kuruluş Mersin tren garında “ABD askeri olmayacağız, savaşa hayır!” yazılı pankart açtı. Çevredeki vatandaşlardan da büyük alkış alan eylem yapılan basın açıklamasıyla sona erdi. Eyleme katılanlar arasında bulunan Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın da kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında ABD'nin Ortadoğu'daki enerji kaynaklarına sahip olmak istediğini söyledi. Türkiye'nin haksız olarak nitelendirdiği Irak savaşında yer almamasını isteyen Öztaşkın, Türkiye'nin çıkarlarının ABD'nin yanında

değil karşısında olmaktan geçtiğini dile getirdi. Eylemde “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “ABD askeri olmayacağız!” sloganları atıldı. Emek Platformu dönem sözcüsü Abbas Koluvaçık yaptığı konuşmada AKP hükümetinin ABD saldırganlığına açık bir şekilde destek verdiğini söyledi. Koluvaçık “Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da ABD saldırganlığını engellemek, ülkemizi bu savaşın dışında tutmak için her türlü çabayı göstereceğiz. Limanlarımızı, demiryollarımızı ve karayollarımızı ABD'nin kirli çıkarları için kullanılmayacağız” dedi.

SY Kızıl Bayrak/Adana**İzmir'de savaş ve tecrit karşıtı eylem...****“Savaşa karşı genel grev genel direniş!”**

8 Şubat'ta İzmir Savaş Karşıtı Platform Hilton önünde toplanarak AKP İzmir il binasına yürüyüş düzenledi. 700 kişinin katıldığı yürüyüş boyunca “Susma haykır savaşı durdur!”, “Savaşa karşı genel grev genel direniş!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!” sloganları sıkça ve coşkulu bir şekilde atıldı. AKP il binası önünde “Terörist ABD işbirlikçi AKP!”, “Yaşasın devrim

ve sosyalizm!” sloganlarının yanı sıra “Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!” sloganları atıldı.

Basın açıklamasını platform adına KESK dönem sözcüsü okudu. Basın açıklamasından sonra AKP il binasının önüne siyah çelenk bırakıldı. Bu eylemden hemen sonra TAYAD'lı Aileler de bir basın açıklaması yaptılar.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

BES 1 No'lu Şube Eğitim Sekreteri Ahmet Turan'la savaş üzerine konuştuk...**“Savaşta taraf olmak, karşı cephe açmaktır!”**

- ABD'nin saldırgan tutumu hakkında ne düşünüyorsunuz?

- ABD yönetimi özellikle tekelci burjuvazinin yönetimi olduğundan dünyayı kendi egemenliği altında toplamak istiyor. Neden Irak savaşı önemli burada? Irak dünya petrolünde belki de havza olarak en az kullanılan ve en bakir alanlardan birisi. Bu da sorunun yanıtını kendiliğinden veriyor zaten. Enerji kaynağı halen dünyada petrol. Irak üzerinde kurulacak hakimiyet diğer Ortadoğu ülkelerinde kurulacak hakimiyeti çok daha kolaylaştırıcaktır. O yüzden çıbanbaşı olan Irak'ın emperyalizmin direkt hakimiyeti altına girmesi zorunluluğu var.

- Ülke topraklarının ABD'ye açılması, binlerce askerin sınıra yığılması hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

Savaşın bir kere emperyalizmin hakimiyet savaşı olduğunu söylemiştik. Halkların kendi arasındaki bir kavga değil. Sınıfın kavgası da değil. Ama sınıf ve halklar bu kavgada taraf olmak zorunda. Yarın emperyalizme olan köleliklerini artırıcı şekilde davranacaklar ve kendilerinden istenilenleri harfiyen yerine getirecekler ya da emperyalist savaşın durdurulması için ellerinden geleni yapacaklar. Burada asıl üzerinde durulması gereken emperyalist savaşı işçi ve emekçilerin kendi savaşına nasıl çevirebileceği sorusudur. Türkiye halkları, işçiler ve emekçiler, sınıfın bütünü başlayacak savaşı kendi iç savaşıyla cevaplayabilirse o zaman bir kazanımla çıkılır, ama tersi olursa zaten var olan sömürü düzeni boyutlanarak artacaktır.

- TÜSİAD'ın ve burjuva medyanın savaşı desteklemesini neye bağlıyorsunuz?

- Emperyalizmin gelişmesinden yaşama daha çok müdahale etmesinden sonuçta sömürüyü arttırmamasından yarar umanlar mutlaka bu emperyalist savaşı destekler konumunda olacaklardır. Kendi açılarından bu böyledir, işin doğası da budur.

Tersi yanlış olur zaten. Emperyalizmden medet umanlar ondan kırıntıları kapacak olanlar bu savaşa karşı çıksalardı o zaman sorgulanması gereken bir şey olurdu. Göbekten emperyalizme bağlı olan bir medyadan bahsediyoruz aynı zamanda. Sahipleri ne söylerse itler öyle havlar. Burjuva medya bir yandan “ulusal çıkarlar” diyor bir yandan da “savaşın yerine barış” söylemleri kullanıyor. Medyanın yaptığı bu manipülasyonda savaşı önlemek için değil savaşın devrimci iç savaşa karşılanmaması için yapılan propagandalardır.

- İşçi ve emekçileri kölelik düzenine mahkum edecek yasalar mecliste çıkarılmayı bekliyor. Yaşanacak bir emperyalist savaşın bu yasaların çıkmasında nasıl bir etken olacağını düşünüyorsunuz? Ayrıca nemalarla ilgili KESK Başkanı Sami Evren'in açıklamalarına ilişkin düşünceleriniz nelerdir?

- Sami Evren'in açıklaması sadece KESK başkanı olarak değil Emek Platformu dönem sözcüsü olmasıyla da önemli. Bu açıklama da üç kamu konfederasyonu ve işçi konfederasyonlarının toplamının ortaklaştığı bir karar olarak değerlendirilmeli. Bundan sonrası asıl önemli olan, çalışanlar kendileri adına yapılmış bu açıklamaları kabul edecek mi yoksa, şimdiye kadar sürdürdükleri ya da sürdürmeye çalıştıkları mücadeleyi yükselterek devam mı edeceklerdir? İşçilerin ve emekçilerin yapması gereken bu açıklamayı tanımamaktır. Bu durumda sendikal işleyişi tersyüz etmekle yüzyüzedir çalışanlar. Şayet bunu başarabilirlerse Türkiye işçi sınıfı hareketinin çok önemli bir noktası geçilmiş olur.

Öte taraftan bir sürü yasa mecliste bekliyor. Bunların mecliste şu anda bekliyor olması, savaşın Irak'a atılacak bombalardan önce aslında başlamış olduğunun göstergesidir. İnsanlar bunları görmek durumunda, sendikaları da görmek durumunda. Ama

Emek Platformu burjuvaziden yana, kapitalizmden yana oluyor, bir boyun eğiş içerisinde. Bu boyun eğişin sonucu bunların geçmesi kolaylaşacak. İkinci ve asıl tehlike Irak'ta başlayacak sıcak savaş zaten gündemi belirlemiş durumda. O gündem içerisinde, sıcak savaş koşullarında bu yasaların geçmesi çok daha kolaylaşacak. Marmara depreminde sosyal güvenlik reformunu nasıl geçirdiklerini biliyoruz. İşçi sınıfı öncesinde bütün örgütleriyle karşı duruş sergilemiş olmasına rağmen, yasa geçtikten sonra kılımı kıpırdatamaz hale gelmiştir.

Şimdi sıcak savaş koşullarında, bu yasaların meclisten teker teker ya da toplu halde geçmesi daha da kolaylaşacaktır. Burada hem sendikaların hem de işçi ve emekçilerin bilinçlerini açık tutmaları gerekli. Ama asıl sorun, sözde “ulusal çıkarlar”la uğraşmadan, hedeflerin öne konularak işçi sınıfının devrime yürümesi gerekmektedir. Bu yürüyüş başladığı andan itibaren de zaten sınıfın önünde hiçbir güç duramayacaktır. Bu yüzyılı uluslararası tekelci burjuvazi, emperyalizm ve küreselleşme yüzyılı olarak tanımlıyor ama onun karşısına bu yüzyılı devrimler yüzyılı yapmak işçi sınıfının elinde. Başka hiçbir güç bunu gerçekleştiremez.

Savaşın engellemek için ortaya çıktığımızda taraf olduğunuzu ilan etmek durumundasınız. Savaşta taraf olmak karşı cephe açmaktır. Emperyalizm karşısında bir tek cephe vardır. Devrimci iç savaştır bu. Ya işçi sınıfının öncülüğünde devrimci iç savaşı açacaksınız, yükselteceksiniz ve savaşı engelleyeceksiniz ve ondan sonra bir adım daha ileri gideceksiniz ve iktidarı ele geçireceksiniz, ya da kendinizi ve duygularınızı tatmin etmekle yetineceksiniz. Sorun bu kadar net. Savaşın karşısında taraflardan biri olarak çıkmıyorsanız savaşı durduramazsınız.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Ev kadınlarına yönelik anket çalışması

Kapitalist sistem, kadın emeğini sömürmekte ve cinsel sömürüyü kullanmakta oldukça başarılıdır. Gün geçtikçe eğitimden, sağlık olanaklarından ve ekonomik güvenceden yoksun, kendini güvensiz ve çaresiz hisseden kadınların sayısı artmaktadır. Savaşların ve ekonomik krizlerin faturasının işçi-emekçi ailelerine kesildiği bu düzende kadının yüklendiği misyon çok önemlidir. Dışarıda çalışarak evine katkıda bulunmanın yanı sıra evin tüm güçlüklerini göğüsleyip eşine sorunlarını yansıtmamak için çabalayan yine emekçi kadınlardır.

GOP'taki çalışmamızın en önemli amaçlarından biri bölgemizdeki emekçi kadınlara ulaşmak, sorunlarını dinlemek ve yaşadığı sorunların kaynağının farkında olmasını sağlamaktır. Bu doğrultuda emekçi kadınlara ulaşmamızın ilk adımı olarak hazırladığımız anketlerle kapılarını çalmak oldu. Hedefimiz bölgemizdeki emekçi kadınların yaşam koşullarının, eğitim ve sağlık durumlarının, ekonomik gelirlerinin tahlilini yapmak, yeni ilişkiler yakalamak ve bunları geliştirerek ileri taşımaktır.

Kapısını çaldığımız ev kadınları ve aileleri bizleri oldukça sıcak bir ilgiyle karşıladılar. Emekçi kadınlarla ilgili araştırma yaptığımızı duyunca, kendilerinin de ev emekçileri olduğunu söyleyip sorunlarını içtenlikle dile getirdiler. Tüm olanaksızlıklarına rağmen sıcak çaylarını ve sohbetlerini bizlerden esirgemediler. Sosyal anlamda hiçbir güvencelerinin olmadığını, ama çocuklarını kurslara

göndermeyi çok istediklerini söylediler. Kimilerinin eşleri de ankete katılarak eşinin, çocuklardan ve ev işlerinden dolayı dışarıda çalışmadığını, fırsat olsa o güce de sahip olduklarını vurguladılar.

Savaş koşullarından ve sonuçlarından en çok etkilenecek olanların yine kendileri ve aileleri olduğunu bilen emekçi kadınlar bu savaşa dur denilmesini ve Iraklı emekçi kadınların, çocukların ve ailelerinin katledilmesine engel olunmasını istediklerini söylüyorlar.

Oldukça kalabalık nüfusa sahip olmalarına rağmen ailede bir ya da iki kişinin çalışabildiği dikkatimizi çekti. Bunu da işsizlik sorununa bağlayan kadınlar, en önemli sorunlar olarak yoksulluk ve işsizliği görüyorlar. Kadın kimliğini taşımanın ev içinde ve ev dışında yarattığı ayrımın farkındalar. Ancak bu ayrımın ve yaşadığı yoksulluğun kaynağının varolan düzenle ve yaşadığı toplumla ilişkisinin henüz fakında değil.

Emekçi kadınların ne tür zorluklarla mücadele ettiğini gören *İşçi Kültür Evi* çalışanları olarak, emekçi kadınları sınıf mücadelesine kazanmayı amaç edinerek çalışmalarımıza devam etmekteyiz. Emekçi kadınları, kendi sorunları ve talepleriyle 8 Mart'ta alanlarda buluşturmak için daha yoğun bir çalışma öreceğiz. Biliyoruz ki kadının gerçek ve tam kurtuluşu ancak sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayla mümkündür.

İKE Kadın Komisyonu/GOP

Esenkent'te savaş karşıtı eylem

Emperyalist ABD'nin, Irak'ı ve tüm Ortadoğu'yu kana bulayacak petrol savaşına karşı tepkiler artıyor. Dünyada ve Türkiye'de ezilen halklar ve emekçiler, çeşitli eylemlerle emperyalist savaşı protesto ediyorlar. Bu eylemlerden biri de 16 Şubat günü Esenkent'te yapıldı. Esenkent'te bulunan Rifat Ilgaz konser salonunun önünde toplanan yaklaşık 200 kişi ellerindeki meşalelerle yürüyüşe başladı. Yürüyüş esnasında “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “Irak halkı yalnız değildir!” sloganları atıldı. Sanatçı Ferhat Tunç ve Esenyurt Belediye Başkanı Gürbüz Çapan'ın da katıldığı eylem daha sonra dünyada ve Türkiye'de aynı anda gerçekleştirilen 1 dakikalık karanlık eylemleriyle birleştirildi. Yaklaşık 40 dakika süren eylem, okunan basın açıklamasıyla sona erdirildi.

Bir okur/Esenkent

Münih'deki NATO savaş zirvesine karşı onbinler yürüdü!

8 Şubat günü Almanya'nın Münih kentinde yapılan NATO zirvesi yaklaşık 50 bin göstericinin katıldığı protesto mitingi ve yürüyüşü eşliğinde gerçekleşti. Başlangıç mitingi için Marienplatz'da toplanan göstericiler farklı konuşmacıların savaşı teşhir eden konuşmalarından sonra Odeonsplatz'da gerçekleşecek olan bitiş mitingi için yürüyüşe geçti. Geçtiğimiz yıl yine NATO zirvesini protesto düşüncesi etrafında kurulan ve yasaklanmasına rağmen yaklaşık 10 bin kişilik bir gösteri düzenleyen çeşitli sol akımlardan oluşan "No-Nato"-Birliği bu yıl gerçekleşen gösteriyi, öne çıkarılan anti-kapitalist şiarlardan dolayı, başarılı olarak nitelendirdi.

Münih'te aynı gün için iki ayrı gösteri gerçekleşti: Çeşitli sol akımlar, Münih Barış Grubu ve Attac tarafından düzenlenen ve genelde savaş karşıtı ve anti-kapitalist söylemlerin öne çıkarıldığı gösteri ile Almanya Sosyal Demokrat Partisi (SPD), kiliseler ve Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) düzenlediği barış için yürüyüş. SPD, kiliseler ve DGB tarafından düzenlenen gösteride Almanya'nın sözde savaş karşıtı politikası ve NATO desteklenirken, "No-Nato"-Birliği tarafından gerçekleşen gösteride hem kapitalizm, hem de Almanya'nın savaşa karşı tutumu teşhir edildi.

No-Nato-Birliği'nin çağrısında özetle dünya genelindeki haksızlıklar ve devlet eliyle yürütülen şiddet politikaları protesto edilmiş ve Seattle'den Cenova, Porto Alegre ve Barselona üzerinden gelişen uluslararası bir mücadelenin parçası olduğu vurgusu yapılmıştı. Devlet güdümlü gösterinin düzenleyicileri, Münih Barış Grubu ile Attac'a kendilerinin düzenledikleri gösteriye katılma daveti yapmışlardı. Münih Barış Grubu ve Attac yapılan bu çağrıya uymayıp "No-Nato" Birliği tarafından düzenlenen gösteriye katılmayı tercih ettiler. Aynı şekilde DGB

bünyesindeki kamu emekçileri sendikası ver.di ve metal sendikası IG-Metal gençlik kolları da DGB'nin düzenlediği gösterinin organizasyonuna ve gösterinin kendisine katılmayıp "No-Nato" Birliği'nin düzenlediği gösteriye katıldı. Gösterinin bitimine doğru Odeonsplatz'a doğru ilerleyen yürüyüş korteji polis tarafından ikiye bölünerek, kortejin gerisinde kalan büyük bir grubun alana girmesi engellendi.

Birliğin bir sözcüsü yaptığı açıklamada, bu gösteriyle iki şeyi başardıklarını, bunun da NATO ve Alman savaş politikasının global savaşlar ve kapitalist globalleşme anlamına geldiğini göstermek olduğunu söyledi. Almanya'nın şu an savaşa karşı çıkışını ABD ile Almanya ve Avrupa Birliği arasındaki rekabetten, Almanya'nın hem Irak'ta, hem de İran'da siyasi ve ekonomik ağırlığı bulunan bir ülke olması ve bu ağırlığını yitirmek istememesinden kaynaklandığını söyledi. Ve ikinci başarı olarak da, İsviçre'deki Anti-Dünya Ticaret Örgütü-koordinasyonu ile iyi bir çalışmanın gerçekleşmesi, Ocak ayında Davos'ta yapılan gösteriye ve bu gösteriye ortak bir çağrıda

bulunulması ve böylelikle bu mücadelenin ulusal sınırları aşarak ortak hareket imkanının yakalanması gösterildi.

Gösteriden bir gün önce yaklaşık 300 polis gösteriye katılmak için gelen genelde solcu katılımcıların kaldığı yeri basarak yaklaşık 200 kişiyi alıkoydu. Elleri savcılıktan bir arama emri bulunmayan polisler, baskının Bavyera Polis Görevleri Yasaları çerçevesinde hukuksal olduğunu ileri sürdü. Tutuklanıp karakola götürülen 21 gösterici ertesi gün yasal prosedürün aksine ancak akşama doğru savcılığa çıkarıldıktan sonra serbest bırakıldı ve böylece gösteriye katılmaları engellendi.

Almanya'da devletin sözde savaş karşıtı tutumundan dolayı geri kalan savaş karşıtı gösteriler, devletin maskesi düştükten sonra canlanmaya başlıyor. Almanya'nın sözde savaşa karşı olan, fakat fiilen savaşı destekleyen iki yüzlü tutumundan dolayı inandırıcılığı kalmadı.

BİR-KAR olarak protesto eylemine, "Kahrolsun emperyalis saldırganlık!", "Sosyal ve demokratik hak gasplarına hayır!" pankartı ile katıldık. Savaşı teşhir eden BİR-KAR imzalı bülteni miting ve yürüyüş boyunca yaygın bir şekilde dağıttık. Ayrıca yürüyüş boyunca savaş karşıtı BİR-KAR imzalı pulları yaptık.

Aynı gün Frankfurt'ta da kilise, sendikalar ve Attac üyelerinin yer aldığı savaş karşıtı bir miting düzenlendi. Frankfurt Römer'de toplanan kitle savaş karşıtı pankart ve dövizleriyle yürüyerek Bush yönetimindeki ABD emperyalizminin Irak'a saldırılarını protesto etti. Mitinge 5 bini aşan bir kitlenin katılması ve bunun büyük çoğunluğunun gençlerden oluşması dikkat çekiciydi. Eylemde BİR-KAR'ın savaş karşıtı bülteni yoğun bir şekilde dağıtıldı

BİR-KAR/Stuttgart

Belçika'da özelleştirmeye karşı 15 bin işçi yürüdü...

Kamuda özelleştirmeye hayır!

9 Şubat Pazar günü Brüksel'de 15 bin civarında bir kitlenin, kamu sektörünün liberalleşmesine karşı yürüyüşü gerçekleşti. Yürüyüşe ilgi sol çevrelerden, sendikalardan, ATTAC Belçika, OXFAN ve çeşitli dernek ve kuruluşlardan oluşmaktaydı. Yürüyüş anti-kapitalist bir atmosferde geçti. Taşınan pankartlardan ve yapılan konuşmalardan anlaşılacağı gibi eğitim, sağlık, kamu memurları ve belediye otobüs taşımacılığı çalışanları özelleştirme istemiyordu.

Maria Vindevoghel (ACV sendikası üyesi) kapatılan SABENA delegesi konuşmasında şunları söyledi: "SABENA uzun listenin ilk icraatı. Ulusal uçak şirketi özelleştirme çerçevesinde yerle bir edilen ilk kamu kuruluşu oldu. Bence radikal doğrultuda devletin özelleştirme politikalarını püskürtmek için güçlü bir program altında birleşmemiz gerekmektedir. Yürüyüşte görüldüğü gibi militanlarımız arasında da yaşayan bir tema. Sendikaların militanlarını bu konu hakkında daha çok eğitmesi gerekmektedir. Ancak kamu sektörünün birlikte hareket etmesiyle özelleştirme geri püskürtülebilir."

Devlet demir çelik fabrikasının işçileri, ABVV (sosyal-demokrat) sendikası pankartı altında yerlerini aldılar. İşçiler Luik bölgesinde Cockerill Sambre devlet demir çelik işletmesinin 10 bine yakın işçiyi çıkartmasını protesto etmek için meydanlardaydı. İşçiler devletin Luikte kapatmak istediği bölümü sloganlar eşliğinde yürüyüş boyunca protesto ettiler. Sloganlar, "Vur vur inlesin, devlet bizi dinlesin", "Ekmeğimizle oynama yoksa başını ağrıtırız" ve "Dikkat et beyinlerimiz ısınmaya başladı" idi. Sivil polisler her yürüyüşün sonunda olduğu gibi provokatif girişimlerini bu yürüyüşte de sergilediler.

BİR-KAR/Belçika

Basel Gökkuşuğu derneğinde

Emperyalist savaş konulu seminer

Emperyalist savaş hazırlıklarının yoğunlaştığı günümüzde Gökkuşuğu derneği olarak 9 Şubat günü savaş konulu semineri gündemimize aldık. Seminere ilişkin bir çağrı bildirisini hazırlayıp dağıttık, aynı çağrıyı sınırlı bir şekilde afiş olarak da kullandık. Konuya ilişkin anlamlı bir ön hazırlık çalışması yapmadığımızı belirtmek istiyoruz. Buna rağmen seminerimiz 60 kişilik bir katılımı yapıldı.

Semineri vermeden önce "Kapitalizm savaş, işsizlik, yoksulluk, açlık ve ölüm demektir" temasını işleyen ve dünyanın dört bir yanında bu sonuçlara karşı işçi ve emekçilerin mücadele ve direnişlerini anlatan sinevizyon gösterildi ve ardında seminere geçildi.

Derneğimiz koordinasyonu adına semineri veren arkadaş özetle; 11 Eylül sonrası sürecin dünya politikasında önemli gelişmelere yol açtığını, ABD'nin bu saldırıyı dünya ölçüsünde karşı bir saldırı imkanına çevirdiğini ve ardında dünya halklarına, işçi ve emekçilere ve onların kazanımlarına karşı uzun süreli bir savaşın ilan edildiğini belirtti. Afganistan savaşının gerisinde, ABD'nin Avrasya'ya egemen olma ve rakipleri karşısında mevzi elde etme arzusu yattığına işaret etti. Konuşmasını Afganistan'la başlansa da

asıl hedefin Irak üzerinden Ortadoğu olduğunu ve ilk sonuçlar elde edildikten sonra dikkatlerin bu bölgeye yöneldeğini ve ABD'nin Ortadoğu'da kapsamlı planlarla ve çok yönlü amaçlarla hareket ettiğine vurgu yaparak sürdürdü. Bu amaçların başlıcalarını; ABD'nin petrol bölgesinde rakipleri karşısında tam üstünlük sağlamak, kendisi önünde güçlü olarak gördüğü rejimleri değiştirmek, Kürt sorunu ve dinamiğini denetimi altına almak, bölgedeki ilerici muhalefeti boğmak ve anti Amerikancı eğilimi sindirmek vb. olarak özetledi.

Konuşmasını emperyalizmin niyet ve hesaplarının tutmasının sanıldığı kadar kolay olmayacağı asıl sonucun sınıflar ve güçler mücadelesi tarafında belirleneceği ve emekçi kitle hareketinin güçleneceği bir sürece girildiğini belirterek bitirdi. Katılımcılar sorular sordu ve konuya ilişkin görüşlerini belirttiler. Soruları yanıtlamak için seminerci konuyu toplandı.

Aynı konulu seminer ayrıca 16 Şubat günü Solothurn Kültür ve Dayanışma Derneği tarafında da düzenlendi. Burada da Gökkuşuğu adına bir arkadaş semineri verdi ve aynı sinevizyon burada da gösterildi.

Basel/Gökkuşuğu

Belçika'nın ABD savaşına örtülü desteği...

ABD'ye desteğe hayır!

Savaş karşıtı StopUSA Komitesi tarafından alınan karar çerçevesinde Şubat ayının her çarşamba günü Belçika hükümetinin ABD'ye Antwerpen Limanı'ndaki üslerini açmasını protesto kararı alınmıştı. İlk protesto gösterisi 5 Şubat günü 250 kişinin katılımıyla gerçekleşti.

Dört otobüs ile saat 13.00'te Antwerpen merkez tren istasyonundan limana doğru hareket edildi. Limanda bizi 60 kişi daha beklemekteydi. Gösteriye daha çok gençler katılmıştı. Eylem izinli olmasına rağmen devletin kolluk güçleri "katılımcıların güvenliği için" verilen güzergahı "kapatma" mecburiyetinde kalmışlardı. Altı panzerli askeri aracın yolu kapatması bizleri engelleyemedi. Boş bulduğumuz bir arazi üzerinden varmak istediğimiz yere gidince polisler apar topar Amerikan gemilerinin olduğu yere gittiler. Anlaşıldı ki onlar bizim değil Amerikalılar'ın güvenliği için harekete geçmişlerdi.

Askeri terminale vardığımızda yolu niye kapattıklarını daha iyi anlamış olduk. Nedeni yeni bir Amerikan askeri yük gemisinin limana yaklaşmasıydı.

Vinçlerle geçen liman işçileri, kornalarıyla ve ıslıklarıyla yanımızda olduklarını belirttiler. Belçika Gizli Servisi (BOB) ise bu arada bizleri kayıt etmekle meşguldü. Alana vardığımızda destekleyici güç olarak MP'nin (askeri polis) dostlarının yardımına koştuğunu gördük. Amerika gemilerinin olduğu yerde "Yankees, go home!" ve "Savaş için bütçeye hayır, eğitim için daha fazla bütçe!" sloganlarını attık. Polisin bizleri fotoğraflamasına kartopuyla karşılık verdik. Devletin kolluk gücü buna karşılık tazyikli su kullanmaya başladı. Saat 17.00'de otobüs şoförleriyle tanıştığımız yere gittiğimizde otobüslerin etrafında yüze yakın polis vardı. Polisin şehir merkezine kadar eşlik edeceğini söylemesi eylemciler tarafından protesto edildi. Polis, bizleri şehir merkezi yerine karakola götürdü. Beş dakika içerisinde robokoplar otobüsün etrafını sardılar. Bizlerden sorun çıkartmadan nüfus cüzdanlarımızı vermemizi istediler. Buna karşı direnirsek 12 saat gözaltında tutma ve nüfus cüzdanlarına da el koyma tehdidi savurdular.

Belçikalı genç arkadaşlarımız, "Belçika'nın ABD savaşına lojistik destek sunmasını protesto eden bizler suçlular gibi muamele görmekteyiz. Oysa bu ülkenin başbakanı daha parlamentonun 1972 yılında ABD ile yapılan gizli anlaşmasını açıklamış değil. Yani suçlu olan bizler miyiz?!" dediler.

Bir-Kar/Belçika

ABD-AB çatışması...

Çok kutupluluğa geçiş sancıları mı?

Serhat Ararat

Gün geçtikçe ABD ile Rusya'nın da belli ölçüde desteğini alan Almanya-Fransa ikilisi arasındaki çelişki daha bir açığa çıkıyor, belirginleşiyor ve derinleşiyor. Çelişki, Irak'a saldırı konusunda düğümleniyor görüntüsünü veriyor. ABD Irak'a saldırmada kesin kararlı ve hazırlıklarını en son noktaya getirmiş bulunuyor. Almanya-Fransa ikilisi bu saldırıyı önlemek için yeni bir plan sunma hazırlığı içinde olduklarını açıkladılar. Yine bu bağlamda Irak saldırısını NATO'ya onaylatma anlamına gelen Türkiye'yi NATO koruması altına alma istemlerini reddettiler. Bu reddediş, "NATO tarihinin en büyük krizi" olarak değerlendirildi. ABD, Alman-Fransız girişimini kabul etmeyeceğini açıkladı ve NATO içinde ortaya çıkan yeni durumu ise "kabul edilemez" olarak tanımladı. Hatta ABD Dışişleri Bakanı daha da ileri giderek, NATO'nun çökebileceği tehdidinde bulundu... Kriz şimdilik ara formüllerle aşılmış olsa da çatlak bir kez kendini göstermiştir artık.

Açığa çıkan, hergün biraz daha derinleşme eğilimini yansıtan bu çelişkiyi nasıl okumak, değerlendirmek ve ne gibi sonuçlar çıkarmak gerekir? Bu soru ve yanıtı önemli çünkü dünyamızın genel çehresini, önümüzdeki onyılların tarihini etkileme niteliğine sahip bir çelişki ile karşı karşıyayız.

ABD ile Almanya-Fransa ikilisi arasındaki çelişki Irak saldırısı üzerinde odaklanıyor. ABD emperyalizmi, dünyaya ve temel stratejik kaynaklarına tek başına egemen olmak, onu tek başına, rakipsiz bir biçimde yönetmek, başka bir ifadeyle bütün dünyayı sömürgeci bağlarla kendine bağlamak için Irak saldırısını stratejik bir basamak olarak düşünüyor. Bu strateji, diğer emperyalist devletler için daralma, hegemonya ve sömürü alanlarından dışalanma, özellikle de kendileri için yaşamsal önemde olan petrol yataklarından yoksun kalma anlamına geliyor. Açık ki, ABD'nin Irak savaşı, dünyaya egemen olma, olası rakiplerini de tümünden veya uzun vadede devre dışı bırakma savaşıdır. Burada tipik bir paylaşım ve hegemonya savaşıyla karşı karşıyayız. Bunun 1. ve 2. paylaşım savaşlarından farklı yanı, emperyalist devletler arasındaki güç ilişkilerinin muazzam boyutlarda dengesiz olmasıdır. 1. ve 2. emperyalist paylaşım savaşlarında bloklar arasında görece bir denge vardı. Ama bugün ABD ile diğerleri arasında yakın gelecekte kapanması çok zor askeri ve siyasal güç dengesizliği var. ABD, bu üstünlüğünü dünya sömürge imparatorluğu biçiminde kurumlaştırmak ve her devlete, her güce kabul ettirmek istiyor. Irak saldırısı, böyle somut bir stratejinin çok önemli bir ayağı, dünya sömürge imparatorluğunun önünü açacak stratejik bir kapı...

Esas olarak bu nedenle Almanya-Fransa ikilisi, ABD'nin Irak saldırı planlarına açıktan tavır aldılar. Onların tavırlarını güdümlen emperyalist çıkarlarıdır, Irak ve Ortadoğu petrolü üzerindeki hesaplarıdır. Fransa'nın öteden beri Irak ile önemli ölçüde ekonomik ve askeri ilişkileri var, Fransız petrol tekelininin yatırımları ve ayrıcalıkları var. Almanya'nın da İran üzerinden Ortadoğu'ya yönelimi var. ABD'nin Irak saldırısından sonra bu konularının büyük yara alacağını, hatta tümünden ortadan kalkacağını biliyorlar. Özellikle Ortadoğu petrolü üzerinde ABD'nin tekel kurmasının kendi varlıkları ve emperyalist hesapları için ölümcül bir darbe anlamına geleceğini çok iyi biliyorlar.

Aynı tehlikeler Rusya, Çin ve Japonya için de

geçerli.

Dolayısıyla bu devletlerin ABD stratejisine, savaş planlarına itiraz etmeleri anlaşılır bir durumdur. Bunu var olan büyük güç dengesizliklerine rağmen bir paylaşım, etki ve hegemonya çelişkisi ve kavgası olarak değerlendirmemiz gerekir.

Peki, ABD ile Almanya-Fransa ikilisi arasında bugün çok daha net ve açık bir biçimde açığa çıkan ve gelişme eğiliminde olan bu çelişki, tek kutupluluktan çok kutupluluğa geçişin bir işareti ve sancısı olarak değerlendirilebilir mi?

1990'ların başında Sovyetler Birliği'nin çökmesiyle birlikte dengelere dayalı dünya güç ilişkileri sistemi de çöktü ve tek kutuplu dünya gerçekliği ile karşı karşıya kaldık. ABD emperyalizmi bu durumu dünya ölçeğinde kurumlaştırmak için "Yeni Dünya Düzeni" kavramının geliştirdi, dış politikasını, askeri stratejisini buna göre düzenledi. Körfez Savaşı, Yugoslavya'nın parçalanması, Balkanlar'ı askeri olarak kontrol altına alma ve daha bir dizi işgal ve müdahale hareketi bu genel stratejinin pratik uygulamalarıdır. 11 Eylül olaylarından sonra ise bu stratejisini çok daha açık, net, ikirciksiz ve pervasız bir biçimde açıkladı ve bunu, Afganistan işgali, Orta Asya ülkelerinin bir çoğunda askeri üsler kurarak uygulamaya geçirdi. ABD stratejisini ve 21. yüzyıl konseptini hiçbir tartışmaya yer vermeyecek netlikte ortaya koymuştu, ya kendilerinin deneneceğini, ya da düşmanlarından: "Dünyayı kendi sömürge imparatorluğum haline getireceğim, bunun için Avrasya ve Ortadoğu alanlarını askeri işgal ve üsler temelinde denetim altına alacağım, bana karşı kafa tutabilecek, bunun potansiyelini taşıyan güçlere ve olası rakiplerin ortaya çıkmasına izin vermeyeceğim, bunun için savaş ve askeri güç kullanma dahil her yolu ve aracı kullanmaktan çekinmeyeceğim, beni bağlayan ve yönlendiren tek ilke, kural ve yasa budur!.."

Bu, tek kutupluluğu, dünya sömürge imparatorluğunu sürdürme stratejisi ve kararlılığından başka bir şey değildir. Gündemdeki Irak saldırısı da bu stratejinin en önemli muharebesi niteliğindedir.

Bu stratejiye karşı diğer emperyalist devletlerin eli kolu bağlı oturmaları düşünülemezdi. Bugüne kadar ABD ile uzlaşarak, işbirliği içinde paylarını alıyor ve hegemonya kavgasını bu yöntemle yürütüyorlardı. Körfez Savaşı'nda, Balkanlar'da ve bir ölçüde de Afganistan'da böyle davrandılar. Ancak Irak savaşında uzlaşarak pay kapma, hegemonya kavgasında geri kalmama yönteminin artık bir işe yaramayacağı anlaşıldı. O nedenle seslerini biraz daha açık ve net çıkarttılar ve yükseltmeye başladılar. Almanya-Fransa ikilisinin yaklaşımı bu bağlamdadır, Rusya da bu ikiliyi destekleyeceğini açıklamıştır. Bu yaklaşım ve duruşlar ABD'yi Irak saldırısında engellemeye yetmeyecektir. Bu, açık. Ancak bunun, uzun vadede farklı bir blok, farklı bir odak haline gelme, ABD karşısında bir güç dengesini oluşturma eğilimi taşıdığı vurgulamamız gerekir. Kuşkusuz bu eğilim düz bir çizgi izlemeyecek, ancak iniş çıkışlarıyla birlikte bu eğilimin yönü de budur!

Emperyalist devletler arasındaki çelişkinin kazanmaya başladığı bugünkü düzey yeni dönemin özelliklerinden ve eğilimlerinden biridir, politik ve askeri sonuçları olabilecek bir eğilim... Bu, büyük yıkımlar kadar devrimler açısından kimi nesnel olanak ve fırsatlar anlamına da geliyor...

Konfeksiyon işçilerinden konfeksiyon işçilerine:

Yarınları yaşanır kılmak için örgütlenelim!

Kurban Bayramı öncesinde bütün konfeksiyon atölyelerinde yoğun mesailerin olduğunu tekstil işçisi arkadaşlar en yakından bilenlerdir. Adeta canımız çıkarasına çalıştırılıyor. Sanmayın ki bu kadar çok mesaiye kaldığımızda yüksek mesai ücreti alıyoruz. Tam tersine her zaman işçiler yaşamlarından fedakarlık yaptıkları halde günde 14 saate varan çalışmanın karşılığı sadece maaş olabiliyor. O da atölye firmadan parasını aldıysa. Firmadan para alamamasını maaşlarımızın tam olarak ödenmemesinin gerekçesi olarak sunuyor patronlar. Büyük firmaların tekstil atölyelerini istedikleri gibi kullanıyorlar. Malları en ucuza hangi atölye dikerse oraya veriyorlar. Atölye sahibi de bu işten iyi bir kâr elde etmesi için, işçilik ücretlerini neredeyse bedavaya getirerek işçiler üzerinde her türlü oyunlarını oynuyor. İşte bayramlar onlar için en iyi fırsattır.

Biz de yaklaşık 15 kişilik konfeksiyon atölyesinde bayram tatili öncesinde doludizgin çalışıyorduk. Doğru dürüst nefes alacak halimiz bile yoktu. Patron işler istediği gibi gitmeyince atölyenin ortasında tehditler savuruyordu. İş zamanında bitirmezsek bizler de para alamazmışız. Aylardır işçilerin maaşını geciktirerek ödemesinin yanında mesai paralarını da 4 aydır ödemiyo. Sürekli bir ay sonrasına erteliyor. Şeker bayramı ve bayramda mesai paralarının ödeneceğine söz vermişti. O zaman da bizler gece yarılara kadar mesailere kalmıştık. Ama sonuçta tabii ki mesai paraları ödenmedi. Yine aynı durum söz konusu oldu.

Birkaç işçi arkadaşla bir gün öğle paydosunda oturduk sohbet ediyoruz. Birkaç gün yoğun çalışma işçilerde sinirleri iyice germişti. Birkaç saat önce patron ortacı bayan arkadaşına herkesin içinde bağırdı. Nedeni ise işler karışmıştı. Onlar için günah keçisi bu kez de ortacı bayan arkadaşımız oldu. İşçi arkadaş patronun bağırması karşısında bir söz söyleyemedi. Öğle paydosunda patronla konuşmaya bürosuna gitti.

Mektuba yazacak bir sorun daha çıkmıştı. Bizler yemekhanede dinleniyorduk. Bir yerden kağıt ve kalem buldum. Arkadaşlara işçi ve emekçiler için çıkan haftalık bir gazete olduğunu söyledim ve bu yaşadıklarımızı oraya yazalım dedim. Bu önerime olumlu yaklaştılar. Ben sorunları yazarken arkadaşlar bir çok sorunu sıraladılar. Şunu da bunu da yaz, bak arkadaşımız sorunu konuşmaya gitti ama patron ona bağıyor, bunu da aynen yaz gibi. İlk defa böyle bir durumla karşılaştıkları için önemli buldular. Bana "abla yazımız gerçekten çıkar mı" sözüne karşın "tabii ki çıkar neden çıkmasın ki" dedim. Bir taraftan yazı için canlı tartışmalarımızı sürdürürken, büroda hala patronla işçi arkadaşın tartışmaları devam ediyordu. İşçi arkadaş kendini savunma hakkı bile tanınmak istenmiyor, her durumda patron kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu. Arkadaşlar daha önceki atölyelerde de benzer çalışma koşullarında çalıştıkları için sorunlarımızı ortaklaştırdık.

Bayram üzeri çalışma saatleri 14 saate çıkarıldı, Cumartesi ve Pazar günleri de çalışıyoruz, sabahlamalar da cabası. Ailelerimizle görüşemez olduk. Çalışıyoruz, eve gidip uyuyup sabah tekrar işe geliyoruz. Uyuduğumuz zaman ise en fazla 5 saattir. Yorgun bedenlerimizle ertesi gün daha da yorulmuş olarak eve geliyoruz. Ülke gündeminden uzak

yaşıyoruz. ABD yakında Irak halkına saldıracak ve buralarda binlerce insan katledilecek. Türk hükümeti her türlü uşaklığını göstererek bu savaşta yerini alacak. Tabur tabur askeri cepheye taşımaya başladı. Ama bu tür konular arkadaşların günlük konuşmalarında sık geçmiyor. Kafalar işlerin bir an evvel bitirilmesine öyle yoğunlaşmış ki. Her şeyden uzaklar.

Aylıkları düzenli alamıyoruz, çok geç alıyoruz. Sigorta yapılmıyor, işçiler de sigorta için ısrarlı değil. Atölye sahipleri mesai paralarını genellikle ödemeyi tercih etmiyorlar ya da aylar sonra o da kuşa çevrilmiş olarak ödeniyor. İşçi işe gelmediği zaman patron kafasına göre ya 2 ya da 3 günlüğünü kesebiliyor. İşler tamir çıktığında yine işçinin mesai ücretinden kesiliyor.

İşi bırakıp giden işçi arkadaşlar çoğu zaman paralarını dahi alamıyorlar. İşçi işten ayrılmak istediğinde çıkmakta zorlanıyor. Ne zaman ki onun yerine bir işçi gelecek o zaman çıkabilir. Yani işçinin ne zamana kadar çalışacağına patron karar veriyor.

Oysa bir işçinin sorunu olduğunda hiç ilgilenilmiyor, işi çoğu zaman hakaretle karşılaşıyor. Çıkarları için işçilere sürekli yalan söylemek atölye sahipleri arasında yaygındır. Atölyelerde çalışan işçi arkadaşların aralarında da sorunlar yaşanıyor. Genellikle makineci arkadaşlar ortacıya karşı iyi davranmıyorlar. İşçi işçiyi ezabiliyor, bu da işçilerin en olumsuz yönüdür. Bizler sabahlamaya bırakıldığımızda yol sorunumuz ortaya çıkıyor. Bize "iş bitenler eve gidebilir" deniliyor. Fakat bize servis verilmiyor. Arkadaşlar 24 saat çalışmanın ardından kendi imkanlarıyla eve gidebiliyor. Bizlerin yol güvenliği düşünülüyor. Sağlıksız çalışma koşulları, rutubeti bol olan atölyelerde özellikle gribal ve romatizmal hastalıklar oldukça sık yaşanmakta. Bir çok atölyede yemekler güzel verilmiyor. Tekstil alanının en yoğun sömürüyü yaşadığı küçük atölyelerde genellikle gençlerden oluşan yüzbinlerce işçi çalışmakta.

Aslında konfeksiyon atölyelerinde işçilerin her gün birbir yaşadıkları sorunları yazmakla bitiremeyiz. Önemli olan bu sorunlara karşı bizlerin duyarlı olması. Kölece çalışma koşullarına karşı savaş açmamız gerekir. Bu da ancak konfeksiyon işçilerinin bir araya gelip örgütlenmesiyle olur. Konfeksiyon atölyelerindeki sorunları örgütlü mücadeleyle aşabiliriz. Bu mektupla sesimizin ulaştığı konfeksiyon işçisi arkadaşlara bizlerin çağrısıdır. Bu günün işini yarına ertelemeyelim. Yarınları yaşanır kılmak için gelin konfeksiyon atölyelerinde örgütlenelim! Kazanacağımız çok şey olacaktır. Kaybedeceğimiz mi? Gün be gün yitirdiklerimize bir bakalım, beklemekle ya da sabretmekle ne hale geldik. Bu gün koşullardan şikayet ediyorsak suçu kendimizde arayalım.

Bir grup konfeksiyon işçisi/Ümraniye

Sınıfsal sorumluluğumuzun farkına varalım artık!

İşçi arkadaş,
Haydut ABD kanlı siciline bir yenisini eklemek istiyor. Satılmış uşaklarını ve medyayı da arkasına alarak, Irak petrolleri için kardeş Irak halkını boğazlamamızı istiyor. ABD uşağı hükümet de eğer savaşa girmezsek daha fazla ABD askeri ölür diyerek bizi enayi yerine koyuyor, savaşa gönüllü girmemizi isteyecek kadar arsızlaşıyor.

Evet işçi arkadaş, kapalı kapılar ardında kanımız çoktan pazarlandı, şu an sadece fiyatı artırmaya çalışıyorlar. Yıllardır İMF politikalarıyla ümüğümüzü sıktıkları yetmiyormuş gibi, şimdi bir de savaş gerekçesiyle ardı arkası kesilmeyen zamlar ve işten atmalarla karşı karşıyayız. Yani savaşın bize daha fazla açlık ve sefelatten başka hiçbir şey getirmeyeceğini '91'deki Körfez savaşından sonra yüz milyar doları bulan maddi kayıptan biliyoruz.

Artık buna dur demenin bir zamanı gelmedi mi? Kokuşmuş karanlığımızı yırtıp atmanın zamanı gelmedi mi? Daha da birilerinin gelip bizleri kurtarmasını beklemeye devam mı edeceğiz? İşte son seçtiğimiz AK Parti'nin durumu ortada değil mi? En az Ecevit kadar ABD'ye

uşaklıkta sınır tanımiyor. Bir başkası gelseydi farklı mı olacaktı? Farklı olmayacağını kundaktaki bebek bile biliyor.

Yıllardır bizi koyun yerine koyarak her koyun kendi bacağından asılır deyip güttüler. Yıllardır yüreklerimize düşmanlık tohumları ekerek bizi birbirimize kırdırdılar. Oysa biz koskoca bir orduyuz, işçi sınıfıyız. Her şeyi üreten biziz, biz bu gücümüzün farkına varıp üretimden gelen gücümüzü kullanırsak hangi güç önümüzde durabilir? Artık gemisini kurtaran kaptan dönemi çoktan bitti. Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır. Yeter ki o nasırlı ellerimizi toprağa basıp belimizi doğrultalım. Yeter ki "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" diyerek kenetlenelim. İşte o zaman gündüzlerinde işsiz gezilmeyen, gecelerinde aç yatılmayan başka bir dünyanın mümkün olduğunu göreceğiz. Evet işçi arkadaş, biz, çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmanın ancak örgütlü mücadeleyle mümkün olduğuna inanıyoruz? Ya sen işçi arkadaş, çocuklarına işsizlik, açlık, sefalatten başka ne bırakacaksın?

Bir tekstil işçisi

Mücadele Postası...

Konfeksiyon atölyelerinde yaşanan sorunlar

Konfeksiyon atölyelerinde esnek çalışma koşulları yıllardır fiilen uygunmaktadır. Böyle bir çalışma sistemini işçiler kanıksamışlardır. Bu sektörde sigorta genellikle yapılmaz. Sürekli aynı atölyede uzun süre çalışan konfeksiyon işçisi yoktur. Çok sık atölye değiştirilir. Bütün işletmelerde çalışma koşulları aynı olduğu halde mantık daha iyi bir iş imkanı yakalamaktır.

Kimi yerlerde makinacı ücretleri fabrikalara göre yüksek olarak görünmektedir. Örneğin iç tüketime yönelik üretim yapan atölyelerde ücretler bir parça yüksektir. Ama yol parası ve yemek işçilere ait olabilmektedir. Büyük fabrikaların etrafında küçük atölyeler vardır. Fabrika sahipleri için bu atölyeler işçilik maliyeti açısından çok avantajlıdır. Sigorta ve işçilik parasından kurtulmuş olarak mallarını çok ucuz fiyatlarla diktirmekteler.

Konfeksiyon atölyeleri belli semtlerde toplanmışlardır. Mahalle içlerindeki atölyeler sağlık açısından en ilkel çalışma koşullarına sahiptir. Maaşlar asgari ücretin çok altındadır. Çalışanların çoğu genç işçidir. Konfeksiyon atölyeleri, ağırlaşan yaşam koşullarından dolayı ilkokuldan sonra çocukların yaşama atıldıkları yerlerdir. Buralarda başlar küfür, hakaret, bazen de dayak...

Anadolu Yakası'nda Maltepe, Ümraniye, Sultanbeyli, Sarıgazi gibi semtlerde kurulan atölyelerde işverenler anlaşmalı hareket ederler. Ücretler ortalama aynıdır. Birçoğunda mesailere kalındığında ücret ödenmez. İşçiler her ay ödeme sözü verilerek kandırılır ve aylarca birikmiş mesai paralarını alamadan atölyeden ayrılır. Bıktırıcı çalışmaya dayanamayanlar haber vermeden çekip giderler. Bu durum atölye sahipleri için ücretleri ödememenin bahanesi yapılır. Atölyelerde mücadele deneyimi hemen hiç yoktur, bireysel hareket ve tepkiler önplana çıkar.

Malı ucuza maletmek konusunda atölye sahipleri arasında rekabet vardır. Tekstil fabrikaları üretimi en ucuza yaptırmak için rekabeti körüklüyorlar. Bunun sonucu işçiye yansıyor. Ücretler gittikçe aşağı çekiliyor.

Konfeksiyon atölyelerinde yaygın olan arabesk kültürüdür. Günlük ilişkilerden davranış biçimlerine, dinlenen müziğe kadar böyledir. Arabesk müzikle özdeşleşmişler. Kız-erkek ilişkilerinde bu kültürün oluşturduğu sonuçlar yaşanır. Atölyelerden ayrılıp fabrikalarda çalışanlar azdır. Atölyelerde fabrikalara kıyasla baskının fazla olmaması bunun temel nedenidir.

Atölyelerde örgütlenmek oldukça güçtür, çünkü sürekli işçi sirkülasyonu yaşanır, kalıcı işçi yoktur. Koşullar aynı olmasına rağmen sürekli işyeri değiştirilir. Eğer koşulları düzeltmek istiyorsak örgütlenmek, atölyelerde çalışan işçilerden oluşan semtlerde, bölgelerde bir araya gelmek, sorunları ortaklaştırarak hareket etmek gerekir. Belli yerlerde kurulan atölyelerde işçiler biraraya gelerek sorunlarına çözüm aramalıdır. Gücünü atölyelere dayayan, buralarda komiteleşerek gelişen birimlerle işçilerin örgütsel birliğini kurar, sorunları aşabiliriz. İnsanca yaşayabilecek ücret ve çalışma koşullarına kavuşabiliriz.

Konfeksiyon işçisi bir okur/İstanbul

Sınıf çalışmasına yoğunlaşmalıyız...

Bugün demokratik kurum ve kuruluşlar mücadelenin birer aracı haline dönüşmüştür. Eğer bu işlevliği yakalama konusunda önünüze çıkacak sorunları aşamazsanız bu yapıları feodal ilişkilerin yoğun olduğu dar bir anlayışa teslim edersiniz. Bu da zaman içinde devrimci bireyin bu sakat ilişkilerden ve gelişmelerden etkilenmesine, mücadeleden geriye düşmesine neden olur. Bunun örnekleri geçmişte birçok defa yaşanmış, bu da mücadelenin gelişimini önemli derecede sekteye uğratmıştır.

Bugün kültür sanat evlerimiz sınıf mücadelesinin önemli araçlarından biridir diyorsak, buraları sınıf mücadelesinin yürütüldüğü mekanlar haline getirmemiz, sınıfın buraları sahiplenmesinin önemini ortaya koyabilmemiz gerekir.

Bugün Sefaköy bölgesi belirli bir düzeyde

sanayi ağırlıklı, dolayısıyla da işçi-emekçi yerleşiminin yoğun olduğu bir bölgedir. Burada önemli olan bölgeye müdahale konusunda bir programın hazırlanması, çalışmaların planlanması ve aksatmadan yürütülmesidir. Bu da devrimi yapma iddiasını taşıyan devrimci yapının bireyleri için çok da zor olmasa gerek. Önemli olan burada işçi sınıfı dediğimiz emeğiyle üretenlere emek sermaye çelişmesini ve artı değer sömürsünü anlatabilmemizdir. Bunun çeşitli yolları vardır. Önemli olan bu çalışmalarını ısrarla sürdürme kararlılığımızdır. Bugün sınıftan kopuk oluşumuz bunun böyle süreceği anlamını taşımaz. Benim vurgulamak istediğim, bu çalışmanın temellerinin bölgemizde biran önce güçlü bir biçimde atılması ihtiyacıdır.

Bir plastik işçisi/İkitelli

Nereye gidiyoruz? Ne yapıyoruz?

Böylesi bir süreçte devrimci görev ve sorumluluğun en üst seviyede olması gerekirken, işçi sınıfı dahil ezilen ve sömürülen emekçi kitlelerin üzerindeki ölü toprağı günden güne insanları pasifize ediyor. Bu ülkede yaşanan sömürü ve baskılar genelde hepimizin sorunları ve sorumluluğuyken, bu vurdumduymazlık ve umursamazlıktan kurtulamamayı anlamak mümkün değil.

Yoğun emek sömürsünün ve işsizliğin günden güne arttığı, yoksulluğun açlık sınırlarını dahi aştığı, katliam ve yargısız infazların sürdürüldüğü bir ülkede yaşıyoruz. Susarak, direnmeyerek, bu uygulamalara karşı çıkmayarak, neyi ve neleri kazanabileceğimizi sanıyor ve neyi değiştireceğimizi düşünüyoruz? Her geçen gün yokluktan, yoksulluktan, işsizlikten artan intihar olaylarının daha da yoğunlaşmasını mı?

Hücrelerden yükselen direnişe, kararlılığa, her gün şehit düşen evlatlarımıza dahi sahip çıkamayan

duyarsız bir topluma dönüştük. Bundan cesaret alan kapitalist ve egemen güçler saldırılarını artırıyolar. Sıranın kendilerine gelmesini kurbanlık koyun gibi beklemeyi sürdürerek onursuzca yokolup gidecek miyiz, yoksa insanca yaşamak için ayağa kalkarak onurumuzu, emeğimizi, işimizi, aşımızı, yarınlarımızı korumak için mücadele mi edeceğiz?

Fareler gibi deliklerimize kaçarak korkuyla yaşamak kadar onursuzca bir şey olamaz. Gücünün farkında olmak seni, beni, bizleri, koskoca emekçi bir sınıfı yoketmeye girişen katiller sürüsüne dur demek ülkenin ve kendinin geleceğini değiştirmek için daha ne bekliyorsun? Gün mücadele günüdür. Demokratik, özgür, baskısız, sınıfsız ve sınırsız bir toplum ve dünyayı yaratmak bizim ellerimizde ve direnişimizde. Kapitalizmin ve emperyalizmin uygulamalarına ve katliamlarına dur demek için mücadele saflarındaki yerini al, örgütlen, örgütlen!

M. Diyar

Hollanda'dan "Cumartesi Anneleri" ile dayanışma...

Hollanda/Eindhoven'da Cumartesi Anneleri'yle destek ve dayanışma amacıyla Nisan 1996'da başlatılan gözaltında kayıplarla ilgili çalışma başından itibaren çeşitli kurum ve kuruluş tarafından desteklendi. Her ay bir kurum tarafından organize edilen oturma eylemi her ayın son cumartesi günü saat 13.00-14.00 arasında düzenli olarak yapıldı.

Ayrıca altı yıl boyunca her yılın başında bir değerlendirme yapılarak eksikler tartışılır ve yeni propoganda malzemeleriyle yıllık eylem planı yapılırdı. 2002'den itibaren her ayın ilk cumartesi günü saat 13.00 -14.00 arasında

yapılma kararı alındı. Çeşitli uluslardan insanların katıldığı eylem düzenli bir şekilde yapıldı. Bu süre içerisinde Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmelere dikkat çekildi. Ölüm Oruçları ile ilgili bilgilendirmeler yapıldı.

29 Ocak'ta yeni bir değerlendirme toplantısı yaptık. 1 Şubat'ta Cumartesi Anneleri ile son dayanışma eylemimizi yaptık. Bundan böyle değişik platformlarda kayıplar sorununu gündemde tutacağız.

Bir-Kar/Hollanda

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

***Kirli savaş pazarlıkları eşliğinde
savaş hazırlıkları sürüyor!..
Amerikan askerleri üs ve limanlarımıza
yerleşmeye başladı!..***

İşgale ve kirli savaşa direnelim!

